

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XI legislatura · segon període · sèrie P · número 34

Ple del Parlament

Sessió 21, segona reunió, dimecres 27 de juliol de 2016

Presidència de la M. H. Sra. Carme Forcadell i Lluís

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Pregunta al Govern sobre la política de personal als hospitals 310-00113/11	3
Pregunta al Govern sobre els mitjans de comunicació públics 310-00114/11	5
Pregunta al Govern sobre les reformes de la unitat de cures intensives pediàtriques i la unitat neonatal de l'Hospital Doctor Josep Trueta, de Girona 310-00112/11	6
Pregunta al Govern sobre l'aprofitament de la biomassa com a mesura per a prevenir incendis forestals 310-00110/11	8
Pregunta al Govern sobre l'empresa Nylstar, de Blanes 310-00111/11	10
Pregunta al Govern sobre els insults de mitjans de comunicació públics a formacions polítiques democràtiques 310-00118/11	11
Pregunta al Govern sobre el tercer pla de suport al tercer sector social 310-00115/11	13
Pregunta al Govern sobre la signatura dels nous contractes programa de serveis socials 310-00116/11	14
Pregunta al Govern sobre l'informe del Col·legi Oficial d'Enginyers Industrials de Catalunya amb relació a la necessitat del ramal elèctric de Riudarenes 310-00117/11	16
Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques per a prevenir la discriminació i la segregació 317-00075/11	17
Pregunta al president de la Generalitat sobre la votació en el Ple de les conclusions de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent 317-00076/11	18
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'enfocament de les polítiques socials en la qüestió de confiança 317-00078/11	20

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'enfrontament de les institucions de la Generalitat amb el Tribunal Constitucional	21
317-00077/11	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la votació en el Ple de les conclusions de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent	23
317-00074/11	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el plantejament i el calendari de la qüestió de confiança	25
317-00079/11	
Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la continuïtat de la Missió de les Nacions Unides per al Referèndum al Sàhara Occidental	26
401-00014/11	
Alteració de l'ordre del dia	
Informe de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent	37
260-00001/11	
Decret llei 4/2016, del 21 de juny, de recuperació parcial de la paga extraordinària i addicional del mes de desembre de 2012 del personal del sector públic de la Generalitat i altres mesures urgents en matèria de personal	51
203-00005/11	
Proposició de llei de les associacions de persones consumidores de cànnabis (debat de totalitat)	60
202-00090/10	
Proposició de llei de garantia del temps màxim de resposta en l'atenció sanitària (debat de totalitat)	74
202-00022/11	
Proposició de llei de creació de l'Agència Catalana de Protecció Social (debat de totalitat)	88
202-00034/11	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 21.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Molt bon dia a totes i tots. Els faig avinent que, atès que la Comissió d'Afers Institucionals s'ha reunit aquest matí per a avaluar la idoneïtat del candidat proposat pel president de la Generalitat per a ocupar el càrrec de director de l'Oficina Antifrau de Catalunya, el senyor Miquel Àngel Gimeno Jubero, i acomplert així el tràmit que estableix la Llei 14/2008, de l'Oficina Antifrau de Catalunya, els proposo de poder incloure un nou punt en l'ordre del dia, relatiu al procediment per a elegir el director de l'Oficina Antifrau. Aquest punt se substanciarà demà, dijous, després del punt número 13, que és el Projecte de codi de conducta dels diputats i diputades del Parlament de Catalunya.

Per aquest motiu, demano a la cambra si, de conformitat amb el que estableix l'article 81.3 del Reglament, es pot acordar aquesta proposta d'alteració de l'ordre del dia.

Es pot aprovar per assentiment? (*Pausa.*) D'acord, doncs. (*Veus de fons.*) Demà, abans..., després del Codi de conducta, se substanciarà aquest punt.

Pregunta al Govern sobre la política de personal als hospitals

310-00113/11

El setè punt de l'ordre del dia és preguntes al Govern. La primera pregunta és sobre la política del personal hospitalari, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Martín Barra.

Martín Eusebio Barra López

Muchas gracias, presidenta. Señor *conseller*, durante los años de crisis, Cataluña ha sido la comunidad autónoma que más ha recortado en sanidad. El año pasado éramos los terceros pero por la cola, en presupuesto per cápita en sanidad. Estos recortes han repercutido en la plantilla de los hospitales del ICS de forma brutal: el año 2011 hubo un descenso tremendo –en el caso del hospital de Tortosa, un 16 por ciento–, aún se hundió más en el 2013 y el 2015 tenemos 1.392 profesionales menos en las plantillas de los hospitales del ICS.

Señor *conseller*, ¿qué planes tiene su *departament* para revertir estos recortes de plantilla?

Gracias.

La presidenta

Té la paraula el conseller de Salut, senyor Antoni Comín.

El conseller de Salut (Antoni Comín Oliveres)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, ja estic en condicions de donar-li una dada que fins ara no era pública, que és que el pressupost executat, que és el que importa, el pressupost meritat, que és el que importa, del Departament de Salut, per a l'any 2006, serà el més..., el quart més alt..., per a l'any 2016, serà el quart més alt de la història de la Generalitat de Catalunya.

Com vostè sap, l'any 2010 i l'any 2009, el pressupost executat va ser d'uns 10.300 milions; l'any 2008 va ser d'uns 9.800 milions, i aquest any farem un pressupost meritat de 9.000..., al voltant dels 9.700 milions. Per tant, estem a només 600 milions... –no a 1.300 milions, com es repeteix sempre–, només a 600 milions del pressupost més alt de la història del departament. Aquest serà el pressupost del 2016, el quart més alt de la història: 600 milions, el més alt.

Dit això, nosaltres estem fent moltes polítiques d'estabilització de la plantilla de l'ICS, que li ho explicaré en detall en la meua segona part de la resposta.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el senyor Martín Barra.

Martín Eusebio Barra López

Gracias. Me alegro profundamente de que los presupuestos en sanidad tengan una prioridad para su Gobierno. Pero, veré, ocurre que estos días asistimos a una campaña de entidades independentistas en la que utilizan de manera perversa, muy perversa, unos burdos comentarios de dos sujetos impresentables: del «España nos roba» al «España nos mata». ¡Qué poca vergüenza!

Usted ya se ha pronunciado sobre esos comentarios, le invito a que lo haga también sobre esa campaña, porque lo que de verdad ha destrozado la sanidad catalana no han sido esos dos sujetos viniéndose arriba chulescamente, hablando de los casos de corrupción asociados con el señor Bagó y compañía; lo que de verdad ha destrozado la sanidad catalana ha sido la corrupción propia y los recortes del *departament*.

Supongo que recuerda, usted, la campaña de aquellos años. (*L'orador mostra un full a la cambra.*) «Los recortes matan.» Y esta vez no me equivoco de papel. «Los recortes matan», decían, y fue verdad, en 2012 la tasa de mortalidad de Cataluña fue más alta que la de años anteriores, por primera vez en la historia. Fue otro *conseller* de salud, fue otro *Govern*, pero contaba con el apoyo de su grupo político, y en esta ocasión le corresponde a usted arremangarse para solucionarlo.

Los problemas de la sanidad pública de Cataluña no consisten solo en retirar algunos conciertos de algunas clínicas con ánimo de lucro, de algunas sí y de otras no. Para resolver los problemas de la sanidad pública hay que recuperar el personal y los medios que disponían la sanidad pública, la atención primaria y los hospitales.

Según los datos que me ha dado su *departament* –que me ha costado un poco ligarlos, porque no me contestó directamente a la pregunta, pero, bueno, sumar, restar y el Excel, no se me dan muy mal– somos 4.350.000 catalanes los que dependemos de un hospital del ICS; 4.350.000 catalanes, señor Comín, que esperamos que se ponga usted manos a la obra para solucionar estos recortes.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula el conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, «*Los recortes matan*», vostè sap perfectament que durant aquests últims cinc anys, l'esperança de vida a Catalunya no ha deixat d'augmentar en homes i en dones, i no ha deixat d'augmentar l'esperança de vida amb bona salut, en els últims anys a Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) Per sort, i crec que estem tots contents de saber això.

Política de personal a l'ICS; *manos a la obra*, li ho explico perfectament. Coses que s'estan fent en aquests moments, tot i no tenir pressupost –que això, ho sento, però limita el marge de maniobra del Govern–, tot el que estem fent amb personal de l'ICS: estabilitzar la plantilla de l'ICS, hem incrementat la plantilla amb 290 persones durant els últims dotze mesos –u. Dos: s'ha pagat la paga extra sencera de l'any 2015 –dos. Tres, estem «aplantillant», perquè vostè sap perfectament que un dels problemes de l'ICS són tots els falsos eventuais, que estan ocupant llocs estructurals i que, per tant, com a mínim, han de passar a interins. Sap vostè quants «aplantillaments» hem fet? Hem fet «aplantillaments» de 535 persones. El compromís és, a 30 de setembre, fer un «aplantillament» que sumi un total de 535 persones.

S'ha fet una oferta pública d'ocupació, el 2015, per valor de 340 places. Perquè sap, vostè, que l'altre problema de l'ICS són tots els interins que no s'han pogut convertir en fixos, perquè fins a l'any passat no vam poder convocar, perquè l'Estat no ens deixava, una oferta pública d'ocupació. I quan hem pogut, l'hem fet i hem convocat 340 places. I, a la que puguem, farem una oferta pública d'ocupació amb totes les de la llei per al número més elevat possible.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Segona pregunta, sobre els mitjans de comunicació públics, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Pregunta al Govern sobre els mitjans de comunicació públics

310-00114/11

Per a exposar-la, té la paraula el senyor Fernando de Páramo.

Fernando de Páramo Gómez

Gràcies, presidenta. Desgraciadament, TV3 es noticia en los últimos días, por borrar abdominales, por quemar constituciones y, lo más grave, por una audiencia cada vez más en decadencia, perdiendo el liderazgo y el segundo peor dato de audiencia de la historia de TV3.

Hay que añadir una última lista, un último apunte a esta lista de desastres, que es cuando en su día se nos llamó «falangistas», al señor Albert Rivera, presidente de mi partido. En aquel momento lo denunciábamos, en esta misma legislatura; en aquel momento, también, la presidenta en este caso, la directora y la propia presentadora del programa callaron. Y se ha vuelto a repetir un episodio de estas características; en este caso, el falangista se ha sustituido por «fascistas», llamándonos a este grupo parlamentario, a este partido, y también al partido del Partido Popular. En esa ocasión, también la presentadora del programa volvió a callar.

Yo no sé si usted piensa que yo soy un fascista. Yo no sé si usted piensa que yo, que he nacido en democracia, que tengo veintiocho años, y soy diputado del Parlament de Catalunya, soy un fascista. Yo no sé si usted piensa que mis compañeros son unos fascistas o los más de tres millones de votantes que votaron a Ciudadanos lo son. Yo quiero pensar que no. Por eso tiene aquí una oportunidad, ya que no hemos recibido ningún comunicado de disculpas, ni siquiera una llamada del director de TV3 para disculparse, usted tiene la oportunidad de hacerlo aquí, en sede parlamentaria.

Me gustaría, también, que se comprometiera a que esto no va a volver a ocurrir nunca más en la televisión pública de Cataluña, que es la televisión de todos, también de los que no piensan como usted. Me gustaría saber cuál es el criterio para la selección de tuits, cuál es el criterio para la selección de comentarios durante los programas de TV3, porque da la casualidad –y llámeme malpensado– que cuando hablan de Ciudadanos siempre son comentarios negativos, incluso ofensivos, como el que le estoy comentando, donde se nos llama «fascistas» a la cara.

Le pediría que reflexione: ¿cómo se sentiría usted, si en la televisión pública de su comunidad autónoma, de su país, le llamaran fascista a un partido democrático que es el líder de la oposición o a cualquier otro partido democrático de esta cámara?

Muchas gracias.

La presidenta

Gràcies, senyor Páramo. A continuació, té la paraula la senyora Neus Munté, consellera de Presidència.

La consellera de la Presidència (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, la televisió pública de l'Estat espanyol, que paguem amb tots els nostres impostos, se'n fa un fart, de parlar en termes molt i molt despectius i en ocasions fer comparacions odioses amb relació a líders polítics catalans que defensen idees independentistes i d'assimilar-les al feixisme.

El passat mes de febrer, la 2 va emetre un determinat documental, es diu *Raza*. Hem escoltat per boca de presentadors de la televisió pública de la comunitat de Madrid, de Telemadrid, també comparacions odioses, comparant el president Mas amb el feixisme, també a dirigents d'Esquerra Republicana o a la mateixa presidenta d'aquest Parlament. Tot això és molt reprovable –és molt reprovable– en uns casos i en uns altres.

Amb relació a TV3, no és a mi a qui s'ha de dirigir, estem parlant d'uns mitjans públics que, a Catalunya, almenys, estan desgovernamentalitzats des de fa molts anys, li ho ben asseguro. En tot cas, sempre trobarà en aquest Govern el suport quan es produeixi qualsevol fet, que és absolutament puntual, que pugui considerar-se, doncs, que falta

a la veritat o que ofèn, des d'una perspectiva democràtica, a qualsevol persona. Vostè parla de fets puntuals. Malauradament, amb televisions públiques de l'Estat, que, hi insisteixo, paguem amb els impostos de tots i cadascun dels ciutadans, també de Catalunya, malauradament, hem hagut d'escoltar comentaris molt feridors i comparacions que són del tot odioses.

Dit això, defenso i defensarem, com a govern, la pluralitat i el respecte a totes les opinions i creences, des dels mitjans públics de comunicació. I aquesta no és una opinió meua, una opinió del Govern o una opinió que pugui tenir qualsevol persona, això està perfectament sostingut amb els criteris, amb les dades, amb els informes, perquè la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és de les més controlades i auditades d'Europa. I així ho demostren els informes de pluralitat del CAC, un organisme regulador que no existeix a Espanya, que, en canvi, és reconegut, també, a nivell europeu.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el diputat.

Fernando de Páramo Gómez

Gràcies, presidenta. Me dice usted que no me dirija a la *consellera* para hablar de este tema y en cambio usted me habla a mí de Televisión Española, como si yo fuese el director de la Televisión Española, cuando ni siquiera gobernamos en este país, ni la dirigimos. (*Alguns aplaudiments.*)

Ustedes hacen exactamente lo mismo que han hecho el PP y el PSOE muchos años con la Televisión Española, aquí, en Cataluña. Lo que pasa es que a ustedes se les ve todavía más el plumero que a estos señores. (*Remor de veus.*) Y opiniones..., usted habla de opiniones: llamar «fascista» a un partido político no es una opinión, es un insulto.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula la consellera.

La consellera de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, la preocupació que vostès tenen per TV3 la coneixem molt bé. Vam escoltar el senyor Albert Rivera dir que «si fos per ell, es tancaria TV3 perquè ja hi ha moltes altres cadenes i que no entenia que aquesta fos una línia vermella per al Govern». (*Alguns aplaudiments.*) Més que una línia vermella és que defensarem i no renunciarem mai als mitjans públics de comunicació catalans, el que suposen per a la cohesió social, per a la defensa de la llengua i, sobretot –sobretot–, per a la credibilitat que mereixen tots els seus programes.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre les reformes de la unitat de cures intensives pediàtriques i la unitat neonatal de l'Hospital Doctor Josep Trueta, de Girona

310-00112/11

Pregunta al Govern sobre les reformes de la unitat de cures intensives pediàtriques i la unitat neonatal de l'Hospital Doctor Trueta, de Girona, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot. Per a exposar-la, té la paraula el senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, presidenta. Conseller, honorable conseller, el dia 7 de juliol passat vostè va visitar l'hospital Trueta i va anunciar que es faria la segona fase del projecte de millora per la UCI pediàtrica i per la unitat neonatal d'aquest hospital. Quines són les reformes previstes i la dotació econòmica d'aquest pla de millora?

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el conseller de Salut, senyor Antoni Comín.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta. Sí, senyor diputat, en efecte, el 7 de juliol jo, davant de grups de pacients, de professionals i de la direcció de l'hospital, vaig explicar que, en tot el paquet importantíssim d'inversions que es faran en l'actual Trueta, mentre no tinguem capacitat per construir el nou Trueta, que és l'objectiu de màxims que es manté d'aquest Govern amb la ciutat de Girona i amb la regió sanitària de Girona, mentrestant, en aquest paquet d'inversions que hem de fer per millorar l'actual Trueta, una d'elles seria, efectivament, la de la UCI pediàtrica.

I la UCI pediàtrica la fem en dues fases, precisament, per guanyar temps, per anar més ràpid, no per anar més lents. La primera fase ja s'està executant. Vostè ho sap perfectament, i, a més, corre a càrrec del pressupost de l'hospital i té un valor d'uns 500.000 euros.

La segona fase tindrà un cost aproximat –s'ha d'acabar de veure, en funció de quin sigui el pla funcional– d'uns 2 milions d'euros; la idea és que es faci durant l'any 2017, però el més important de tot és que no es farà sense la participació dels professionals. Per tant, comencem pel començament i comencem fent el pla funcional amb els professionals, que és el que ens ha de permetre determinar el cost exacte de l'obra.

La presidenta

Gràcies, conseller. Té la paraula el diputat.

Marc Vidal i Pou

Sí; gràcies, presidenta. Conseller, me n'alegro, que hagi parlat del mentrestant, perquè vostè sap tan bé com jo, perquè devia parlar amb el personal, que van fer un manifest, tot el personal d'aquestes unitats, en què consideraven que aquest pla que ara es presenta i que es vol executar és insuficient i incapaç de cobrir les demandes d'uns serveis de referència. I diuen també que tampoc han comptat amb ells per parlar d'aquest pla. I jo crec –jo crec– que tenen raó en el que diuen.

Miri, la meva filla va néixer fa trenta-un anys al Trueta i l'altre dia, visitant aquestes unitats, és que gairebé em vaig emocionar, perquè em pensava que tornava a estar al dia del naixement, perquè estava tot exactament, exactament igual com fa trenta-un anys. *(Rialles.)*

Ironies a part, el personal ja ho sap, confirma que no s'han fet reformes estructurals des de fa més de trenta anys; que la infraestructura està obsoleta, perquè hi falta espai; que aquest espai no compleix els mínims recomanats per les societats científiques ni pel ministeri; que hi falta material; que el que hi ha fa anys que no es renova, i que són unitats absolutament estressades, perquè hi ha el personal mínim imprescindible per atendre els pacients i les seves famílies, i això implica un sobre esforç continuat. I el que és més greu: el que diu el personal és que els pacients es poden veure abocats a situacions de risc innecessàries, perquè, per exemple, no hi ha zones específiques per a l'aïllament dels pacients amb patologies contagioses; o que en un espai on es viuen situacions dramàtiques per l'estat d'alguns nadons, és pràcticament impossible mantenir una privacitat mínima amb una certa dignitat. Jo ho he vist; vostè també ho ha vist, segur. I em temo que tot això no ho podríem resoldre amb un simple rentat de cara, que seria aquesta primera fase.

Per tant, me n'alegro, que hagi parlat de la segona fase, perquè sé que no estem en temps de fer volar coloms, pels diners de què disposem i perquè no tenim pressupost i tot això; sé que estem pendents, tal com vostè ha dit, des de fa massa anys d'un nou hospital, que també m'agradaria que em concretés una mica més com el pensa desencallar, perquè també és urgent, i que el fet d'estar-ne pendents tira enrere inversions importants en el Trueta actual. Però també sé i vostè també sap que hi ha actuacions que són imprescindibles, com aquestes.

Jo li demanaria –i digui'm què en pensa– que faci amb urgència una avaluació d'aquests espais i d'aquests equipaments, que la presenti al personal que hi ha de treballar, que negociï amb ells i que a partir d'aquesta avaluació, en un termini breu, puguem tenir una unitat pediàtrica i neonatal a l'alçada d'uns serveis que són els de referència per a totes les comarques gironines.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon el conseller.

El conseller de Salut

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, vostè diu que la UCI està igual que el dia que va néixer la seva filla. Sap l'orgullós que estic de poder dir que, després de trenta anys, finalment s'han començat les obres a la UCI Pediàtrica i de Neonatologia del Trueta? Que sap que ja han començat i que efectivament és ara que han començat i que és la primera vegada que es fa una inversió en trenta anys en aquella UCI? Sap el content que estic de poder dir això?

Ara, per poder guanyar temps... Jo vaig estar una bona estona allà, *in situ*, a les dues UCI, a les dues parts, la de neonatologia i la de pediatria, i vam estar veient aquells espais, i se'ns va explicar quina era la idea de la fase 1, que és una manera de començar ja ara les obres, a pressupost de l'hospital, sense esperar el pressupost del Departament de Salut del 2017, i amb càrrec al CatSalut seran aquests aproximadament 2 milions d'euros que efectivament s'han de gastar en un pla funcional que s'ha de fer amb diàleg amb els professionals. I així es va comprometre la direcció del Trueta, davant meu, amb els professionals –estàvem tots allà–, que aquest pla funcional es farà des del diàleg, i és un compromís que sé que s'està complint. Per tant, estem d'acord, estem contents. Es farà la fase 2 de la UCI Pediàtrica, es farà amb el pressupost que li correspongui. Això, a més a més, s'ha de sumar a tota la inversió que farem en nous quiròfans –12 milions d'euros, no és poca cosa– i la inversió que ja s'està fent en les noves urgències. I, en qualsevol cas, el que es faci a la UCI Pediàtrica es farà des del diàleg amb els professionals, com no pot ser d'una altra manera.

Per tant, celebro que estiguem tan d'acord, senyor diputat.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al Govern sobre l'aprofitament de la biomassa com a mesura per a prevenir incendis forestals

310-00110/11

Quarta pregunta al Govern, sobre l'aprofitament de la biomassa com a mesura per a prevenir incendis forestals. Formula la pregunta el senyor Sergi Saladié, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Sergi Saladié Gil

Molt bé; gràcies, presidenta. Consellera Serret, ara que han començat a petar los grans incendis forestals al país, amb incendis a Nalec, a Santa Coloma de Farners, a Pallerols, a Blanes o el que encara crema al País Valencià, a Artana, hem considerat adient fer-li aquesta pregunta sobre l'aprofitament de la biomassa com a mesura de prevenció d'incendis forestals, bàsicament perquè podem dir que, a nivell d'extinció, hi ha un moment que per més recursos o més mitjans que hi fiquem no es millora l'eficiència. I en aquest sentit podem dir que ja s'ha recorregut molt en el que seria l'extinció i s'estan aplicant ja noves mesures, sobretot pel gran cos de professionals del GRAF, en particular, i el Cos de Bombers en general, que estan donant, doncs, més o menys, bons resultats.

Aquí el tema clau està que Catalunya és un país que és eminentment forestal, encara que des d'aquestes quatre parets i des d'una visió extremadament urbanocèntrica, doncs, costi d'apreciar; però lo tema és aquest: som un país del qual més del 60 per cent de la superfície és forestal, encara que no ho sembli. Per tant, si tenim l'extinció més o menys ben controlada i ben desenvolupada, cal que centrem los esforços en lo que seria la prevenció i a veure si entre totes som capaces de fer bona aquella dita que els focs s'apaguen a l'hivern. I caldria, en aquest sentit, una prevenció activa, una prevenció que vagi més enllà de la neteja de franges de seguretat a la vora d'urbanitzacions, a la vora de carreteres, generant punts..., hidrants, bases forestals –que també–, sinó el que seria la gestió integral de la massa o les masses forestals, integrant i desenvolupant tots los

seus valors, que aquestes contenen, com la biodiversitat, els valors cinegètics, els valors lúdics, esportius, i també els energètics.

I és aquí on centrem la pregunta, preguntant-li quines mesures d'aprofitament racional de la biomassa està impulsant actualment lo Govern.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Saladié. Respon la senyora Meritxell Serret, consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Meritxell Serret i Aleu)

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, certament, coincidim plenament des del Govern amb aquesta reflexió que ha fet, ho hem dit molts cops: la millor mesura de prevenció d'incendis i de sostenibilitat, no?, per a afavorir la sostenibilitat del país és la gestió forestal.

I en aquest sentit l'aposta del Govern també és decidida i de fa temps: tenim un pla general de política forestal; a partir d'aquest Pla general de política forestal, tenim el Pla de política forestal 2014-2020, que té com a gran objectiu arribar a gestionar el 50 per cent de tota aquesta superfície forestal que diem, eh? Tenim un 60 per cent del país que és forestal; d'aquí, la meitat hem de ser capaços de gestionar-lo i passar de les 10.000 hectàrees que s'estan gestionant actualment a les 25.000.

I en aquest sentit anem desplegant un munt de línies i d'actuacions que fem tant de cara als propietaris –perquè moltes d'aquestes hectàrees són de propietat privada–, com també als boscos públics, eh?, no hem d'oblidar els boscos públics. I aquí va tant d'aprofitament de fusta i biomassa forestal..., i també la que és part de ramaderia extensiva, hem de fomentar la bioeconomia en el país i destinar-hi el màxim d'ajuts. I en aquest sentit estem..., per a enguany, per al 2016, teníem previstos i miràriem de mantenir els 15,5 milions que destinàvem a actuacions de prevenció d'incendis forestals, més tots aquells ajuts que a nivell de PDR puguem destinar de cara a fomentar aquestes activitats silvopastorals i, fins i tot, ampliar-ho amb una línia nova que són agrupacions i cooperatives que ens ajuden a gestionar la massa forestal en les zones rurals, a través dels ajuts de PDR, i també impulsar el que és la xarxa de boscos singulars, perquè, com bé dèiem, hem de fer compatible la gestió forestal amb el manteniment dels valors.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el diputat.

Sergi Saladié Gil

Gràcies, presidenta. Gràcies per la resposta, consellera. Efectivament, sabem que hi ha diferents tipus d'aprofitament de la biomassa, des de sistemes més agressius o més intensius amb les masses forestals i que destinen a la biomassa grans cicles... Per exemple, una absurditat que fem és tallar fusta i embarcar-la en «barcos» cap a Itàlia, perquè després mos la tornin en forma de pèllet, no?; vull dir és una cosa bastant –bastant– irracional. I també sabem que hi ha sistemes d'aprofitament endogen, que són més respectuosos, i destinats a cicles curts i més territorialitzats, i aquests serien amb los que des de la CUP - Crida Constituent hi estaríem molt més d'acord.

I d'aquí, doncs, una derivada d'aquesta primera pregunta que li he fet, que seria quines mesures d'aprofitament endogen de la biomassa està desenvolupant o impulsant l'actual Govern, i si mos podria posar alguns exemples, ni que sigui com a experiència pilot.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Té la paraula la consellera.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació

Certament, hi han, com deia, moltes línies, eh? I en aquest sentit, de cara a, com bé diu, fer-ho de la manera més sostenible, tenim molt clar que una de les coses que hem de fer és potenciar també la part industrial del sector forestal, eh?, i aprofitar al màxim el valor afegit que podem treure d'aquesta gestió forestal.

Aquí tenim tres grans eixos. D'una banda, estem mirant d'afavorir el que és el valor afegit, no només en biomassa, com ja s'està fent, per a aprofitament energètic, també en indústria de la fusta per a la construcció. Estem impulsant la marca de garantia Catforest, que vol ser una garantia de sostenibilitat, proximitat i qualitat d'aquesta fusta, perquè s'identifiqui més en el mercat. I sobretot estem ficant també línies d'ajut en el sector, amb 5 milions d'euros per a finançar inversions en transformació i comercialització d'aquests productes forestals. És a dir, hem de fer una aposta de país per a posar en valor i identificar per a tothom quina és la nostra fusta i posar-la en valor també en el nostre mercat intern i exterior.

«Merci».

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre l'empresa Nylstar, de Blanes

310-00111/11

Cinquena pregunta al Govern, sobre l'empresa Nylstar, de Blanes. Formula la pregunta el senyor Rafel Bruguera, del Grup Parlamentari Socialista.

Rafel Bruguera Batalla

Gràcies, presidenta. Una salutació a l'alcalde de Blanes, al secretari general de la UGT de les comarques gironines i als membres del comitè d'empresa de Nylstar que ens acompanyen, i manifestar-los la solidaritat i el suport del meu grup parlamentari en la seva lluita i la manifestació que tindrà lloc aquesta tarda a Blanes.

Senyora consellera, fa uns dies l'empresa Nylstar, l'antiga i emblemàtica SAFA, de Blanes, símbol de la indústria catalana, la companyia més exportadora de tot l'Estat durant molts anys i capdavantera del sindicalisme català, va presentar el quart ERO; aquesta vegada, per acomiadar 155 treballadors i deixar la plantilla amb només 61. El secretari general de Treball i Afers Socials ha qualificat l'ERO de Dragon Khan i que Nylstar no pot ser una inversió més, pendent d'una operació immobiliària d'èxit.

Efectivament, sembla que estem davant d'una operació especulativa que només busca el tancament de la fàbrica amb objectius inconfessables. Més enllà de la taula de concertació, de la gestió del SOC i d'exigir un projecte empresarial viable i factible, li pregunto, senyora consellera, quines accions pensa dur a terme el Govern per defensar els interessos de treballadores i treballadors de Nylstar i per buscar les inversions suficients per garantir el futur de la fàbrica.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Respon la senyora Dolors Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies (Dolors Bassa i Coll)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Una salutació també a tot el comitè, a l'alcalde de Blanes i companys, que havíem sigut fins ara, de sindicat.

Dir que, com vostè ha dit, és veritat, Nylstar és una empresa important, és una empresa que ha sigut el model productiu a Blanes, model industrial i històric, jo diria, de Blanes, amb l'esforç de tots els seus treballadors.

En aquests moments, des del Govern estem convençuts que la recuperació econòmica passa per la industrialització, i per això hi estem treballant. I estem treballant en l'ara i aquí, perquè estem acompanyant el comitè d'empresa i les famílies, 219 famílies; per tant estem treballant d'una manera proactiva. Ho liderem i hi estem implicats amb valentia i coratge, perquè el que volem és defensar els interessos dels treballadors/treballadores i les seves famílies.

Però al mateix temps estem buscant inversió, estem cercant la possibilitat d'una inversió financera per revertir la situació i garantir que el futur de la industrialització sigui possible, conjuntament amb el Departament d'Economia i el Departament d'Empresa;

per tant, treballant cooperativament tot el Govern per poder salvar el màxim de llocs possibles de l'empresa Nylstar i perquè aquest projecte tiri endavant.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera. Té la paraula el senyor Bruguera.

Rafel Bruguera Batalla

Sí. Consellera, vostè sap perfectament que el grup Praedium, propietari actual de Nylstar, està repetint el que ja va fer en el seu moment amb la fàbrica Montefibre: fer inviable i no competitiva l'empresa, presentar successius ERO i, finalment, fer inevitable el tancament. De fet, l'actual direcció de Nylstar, lluny de ser experts en la indústria tèxtil, ho són en el desmantellament i tancament d'empreses. I això, consellera Bassa, no ho podem permetre.

I no ho podem permetre, fonamentalment, perquè l'empresa Nylstar és perfectament viable. Els productes que ha fabricat fins fa quatre dies han estat altament competitius. Les instal·lacions i la maquinària no són obsoletes; disposen d'una gran capacitat de producció i són modernes i competitives. I finalment perquè l'empresa s'ha caracteritzat per la seva capacitat de recerca, d'adequació, d'adaptació als nous mercats i d'innovació de nous productes.

Amb tota seguretat, si comptéssim amb el desenvolupament del Pacte nacional per a la indústria i no tinguéssim l'espasa de Dàmocles de la reforma laboral que una part important dels representants del Govern de què vostè forma part varen votar, disposaríem d'instruments molt més útils per lluitar, per defensar Nylstar i d'altres empreses.

Li demanem, consellera, que s'arremangui; que s'arremangui i que lideri, que s'hi impliqui decididament i que s'hi posi al capdavant amb valentia i coratge. Si ho fa, comptarà amb el nostre suport, nosaltres farem per un; si no, li demanarem responsabilitats.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula la consellera Bassa.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, diputat. Estic segura que estarà al nostre costat per defensar els interessos de tots els treballadors i treballadores, però vostè ha dit algunes coses que no són reals. Per exemple, vostè sap que té un ERO, que té un ERO per causa econòmica, que des del 2011 al 2015 acumula pèrdues que superen els 25 milions d'euros. Li podem dir que també hi ha causa tècnica; la planta de cogeneració ha perdut el client que és Solvay, per tant, necessita fer un canvi, necessita renovar el sistema energètic. I, a més a més, del grup inversor de què vostè parlava, Praedium, sap molt bé que el directiu, el senyor Kortazar ha abandonat el grup. Per tant, també necessita un gir directament.

Malgrat això, estem..., és veritat que, si no fos per les dues reformes laborals, les coses anirien diferent, tindríem l'autoritat laboral per fer canvis; en aquest moment no la podem tenir. Per tant, el que podem fer és el seguiment de l'ERO –hi ha la mediació. Però li recordo que són dues, les reformes laborals, i a una el seu partit també hi era.

Ahir hi va haver mediació, l'empresa es va comprometre a presentar el pla de viabilitat i negoci, comptarem..., estarem al darrere perquè així sigui, i, en tot moment, estarem al costat dels treballadors i treballadores, com no podia ser d'altra manera.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre els insults de mitjans de comunicació públics a formacions polítiques democràtiques

310-00118/11

Sisena pregunta al Govern, sobre els insults de mitjans de comunicació públics a formacions polítiques democràtiques. Formula la pregunta la senyora Andrea Levy, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Andrea Levy Soler

Señora consejera, el destino le ha dado a usted una segunda oportunidad en este Pleno; una segunda oportunidad porque no nos ha quedado claro si condena o no condena que a grupos políticos representados en este Parlamento se les llame «fascistas» en la televisión pública de Cataluña. Usted ha dedicado más tiempo a hablar de otras cadenas que no de la que tiene usted responsabilidad.

Así que le pregunto: ¿lo condena o no lo condena?

La presidenta

Gràcies, diputada. Respon la senyora Neus Munté, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Gràcies, presidenta. Li respondré amb claredat meridiana, com he fet abans; potser no em deu haver escoltat. He dit que, respecte al fet que vostè esmenta, del tot puntual –del tot puntual–, és desafortunat i és reprovable, del tot. De la mateixa manera que el fet que polítics catalans independentistes s'han vist insultats de manera ignominiosa a les televisions públiques estatals..., espero que vostès també algun dia diguin que és del tot reprovable, perquè fins ara no els hem sentit mai al nostre costat.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. *(Persisteixen els aplaudiments.)* Té la paraula la senyora Levy.

Andrea Levy Soler

Lo de puntual, señora consejera, lo debe decir porque igual ve TV3 menos que yo. Pero yo haría una cosa, señora consejera, se lo puedo asegurar..., porque usted es tan catalana como yo, y, créame, si se insulta a un catalán, la están insultando a usted, a toda esta cámara, a todos los catalanes, de los que, desde luego, yo también me siento parte.

Pero es que, escuchándola a usted ayer en esta misma cámara, en la interpelación de un compañero del Partido Socialista, usted hacía distinciones; distinciones entre lo que usted cree que son partidos catalanes y lo que usted cree que no son partidos catalanes, y que representan, por cierto, a dos tercios de los catalanes.

Así que, ¿va a dar instrucciones?, ¿va a dar algún tipo de cobertura, de cierta manera, a la televisión pública de Cataluña para que no se llame, no se tilde de fascistas a partidos políticos que son igual de catalanes que el que usted representa?

Porque, fíjese, usted ayer decía –y ha vuelto a repetir hoy en esta cámara– que TV3 y ustedes deben velar porque sea lo más plural posible –lo más plural posible. Pero es que el problema no es solo de los informativos. Mire, yo soy de una generación –y muchos de esta cámara, también– que hemos crecido con el *Club Super3*; pero no solo esto, yo crecí con *Poblenou*, con *Gent del barri*, con programas como *Amor a primera vista*, *Força Barça*, *Malalts de tele*. Yo crecí, hice mi cultura musical con grandes programas, como era el *Sputnik*.

El problema no es la pluralidad, señora consejera; el problema es que nos han robado TV3. Nos han robado TV3 a todos aquellos que nos gustaría tener una televisión que no se utilizase como arma política de su Gobierno, porque ustedes lo que hacen es convertir TV3 en una de sus herramientas ideológicas para su proyecto político.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Levy. Respon la senyora Neus Munté.

La consellera de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. A vostè se li ha escapat la paraula «instruccions»; segurament les instruccions les donen vostès, o les dona el seu ministre Fernández Díaz. *(Aplaudiments i veus de fons.)* Sí, senyora diputada –sí, senyora diputada. No oblidí, no oblidí la màxima del periodisme democràtic, que els fets són sagrats i les opinions són lliures, i respectem les opinions sempre que siguin respectuoses amb tothom, evidentment. Potser en això, i ho celebri, estarem per fi d'acord.

Vostè ha fet referència a la sessió d'ahir, on, certament, en resposta a una interpel·lació del senyor David Pérez, vostès i els diputats i diputades de Ciutadans aplaudien

entusiàsticament quan el senyor Pérez deia: «És que TV3 no va retransmetre el debat a quatre; el debat a quatre, no va retransmetre.» No, no; TV3 no va retransmetre el debat a quatre, però va retransmetre el debat a sis el passat 26 de juny i el debat a set en ocasió de les anteriors eleccions –com que vostès s'estan especialitzant en anar repetint eleccions–, el debat a set del passat 20 de desembre, perquè no excloem cap opinió; tots els partits mereixen, tots els representants polítics de tots els partits mereixen poder expressar la seva opinió i debatre-ho. Allò que va retransmetre la televisió pública espanyola i altres cadenes, debat a quatre, excloïa –excloïa–, senyora diputada, la veu dels partits catalans que concorrien a les eleccions estatals. TV3 i Catalunya Ràdio van retransmetre debat a sis i debat a set.

I, senyora diputada, com he dit abans, i si em resta temps, li ho reitero, li ho recordo: la pluralitat i la diversitat de la corporació catalana estan garantides; disposem d'un organisme regulador que elabora informes mensuals que són públics; el control parlamentari que es realitza en aquesta cambra. Per cert, cap control parlamentari es pot realitzar des de ja fa molts mesos a nivell de l'Estat, perquè vostès no ho volen i perquè altres grups parlamentaris els ho permeten. La darrera enquesta, el baròmetre d'opinió del CEO, conegut el passat divendres, situa com a preferència de cada vegada més catalans, amb relació fins i tot a la darrera onada, TV3, 3/24, com a canal preferit per informar-se. Deu ser que és plural, deu ser que és professional, deu ser que és creïble.

Aquest és el nostre compromís, senyora diputada, i aquí li asseguro que no hi renunciarem.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre el tercer pla de suport al tercer sector social

310-00115/11

Setena pregunta al Govern, sobre el tercer pla de suport al tercer sector social. Formula la pregunta el senyor Josep Maria Forné, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Josep Maria Forné i Febrer

Gràcies, presidenta. Senyora consellera, des de fa pocs anys hem començat a celebrar el quarantè aniversari i en algun cas el cinquantè de moltes entitats del tercer sector. Elles van néixer en un context en el qual suplien la manca de resposta de l'Estat a les necessitats socials i com a manera de fer molt arrelada en la nostra ciutadania ja que hem hagut de suplir la manca d'estat amb la iniciativa pròpia i solidària.

Tal com es diu en el document que recull el tercer pla de suport al tercer sector social, Catalunya compta amb un teixit social extens, plural i actiu, conformat per entitats i organitzacions que sorgeixen de la lliure iniciativa ciutadana i canalitzen la solidaritat i la participació social dels catalans i catalanes vers les persones, famílies o col·lectius afectats per una situació o necessitat de caràcter social.

La munió d'entitats que es van constituir s'han anat aplegant entorn de federacions i altres grans organitzacions fins a constituir-se en la Taula del Tercer Sector Social de Catalunya.

Per tal de constituir-se com a taula, el primer pas va ser el llibre blanc del 2003. Posteriorment, la Generalitat s'hi ha compromès també en els dos plans de suport; el primer, del 2008 al 2010, i el segon, del 2012 al 2015.

Hi ha una història, per tant, que avala el compromís amb cada entitat i amb les seves organitzacions superiors, com les federacions i la taula del sector. És de justícia estar al costat de tots ells. Però no només és una qüestió de justícia, sinó també d'eficàcia. Cal recordar que, segons el baròmetre del 2016 del tercer sector social, el sector comptava l'any 2015 amb 559.000 persones sòcies, 563 donants, 348.000 voluntàries i 85.000 treballadores, i va atendre 1.550.000 persones.

A més, la taula aplega trenta-cinc federacions i altres grans organitzacions. La bona feina que fan demana que l'Administració s'impliqui amb tots ells.

Tenint en compte tots aquests elements, la pregunta és saber amb quines finalitats, abans-d'ahir, dilluns 25 de juliol, s'ha signat el tercer pla de suport del tercer sector so-

cial a Catalunya entre el Govern de la Generalitat i la Taula del Tercer Sector al Palau de la Generalitat?

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Respon la senyora Neus Munté, consellera de la Presidència.

La consellera de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, jo li diria que la principal finalitat és recolzar aquest tercer sector social que vostè coneix tan bé per les seves anteriors responsabilitats al Banc d'Aliments, aquestes més de tres mil entitats socials no lucratives, els seus professionals i voluntaris, i perquè aquest recolzament ens fa més forts a tots, com a país, com a societat, i més eficaços, com vostè deia. Va ser un compromís del president Puigdemont en el seu discurs d'investidura i és un dels eixos del nostre pla de govern.

Permeti'm fer una valoració molt i molt ràpida de l'anterior pla de suport –venim de lluny, i aquest ha estat, com vostè molt bé deia, el tercer–; un segon pla que ens ha permès millorar el pas de subvenció a concert pel que fa a les places de serveis a persones amb discapacitat; hem pogut ampliar també el fons de garantia de l'economia social; incrementar el pes de les clàusules socials en la contractació pública; impulsar la Llei catalana del voluntariat o simplificar els procediments de sol·licitud i de tramitació de subvencions.

En aquest tercer pla de suport, molt ràpidament, quins són els eixos, quins són els objectius pels quals vostè demanava? La millora de la transparència i de la informació de les entitats; impulsar la seva participació en les polítiques socials, amb especial referència a l'àmbit de la justícia, de l'habitatge, de la inserció laboral de les persones més vulnerables, de la cultura; també enfortir la seva estabilitat econòmica, i en aquest sentit no deixarem de batallar pel 0,7 per cent de l'IRPF destinat a finalitats socials davant dels reiterats incompliments de sentències del Tribunal Constitucional per part del Govern de l'Estat; també per millorar aquest model d'èxit de col·laboració pública social pel suport als processos d'internacionalització de les entitats socials amb un paper molt important per part d'Acció, i el reconeixement social, la valoració, la visibilitat de la tasca de les entitats.

Estem convençuts que això és un gran capital social i una aliança estratègica, del tot estratègica, per dotar-nos d'una societat que progressi, d'una societat més justa i una societat més cohesionada.

Per tant, continuarem treballant colze a colze des del Govern de la Generalitat amb el conjunt d'administracions, també locals i supralocals, i aquest tercer sector social tan potent de què ens podem sentir tan orgullosos.

La presidenta

Moltes gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre la signatura dels nous contractes programa de serveis socials

310-00116/11

Vuitena pregunta, sobre la signatura dels nous contractes programa de serveis socials. Formula la pregunta el senyor Bernat Solé, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Bernat Solé i Barril

Gràcies, presidenta. Senyora consellera, la Llei 12/2007, de serveis socials, va establir un nou marc de coordinació, de cooperació i de col·laboració amb els ens locals per a permetre una prestació i gestió dels serveis socials que respongués a uns criteris de coresponsabilitat, transparència, equitat territorial i optimització dels serveis adreçats a les persones amb necessitats socials.

El nou marc legislatiu es va implementar a través dels contractes programa, una eina de gestió que substituïa l'anterior sistema basat en la convocatòria de subvencions i que des de la seva aprovació ha permès establir una relació més equilibrada entre les parts, caracteritzada per una coresponsabilitat del Govern de la Generalitat i dels governs locals en la gestió, la prestació i la implementació dels serveis socials al territori.

El contracte programa, a més, permet impulsar una relació de proximitat entre la prestació del servei social i la ciutadania, situant l'ens local al centre de la prestació efectiva dels serveis al territori –i, com a alcalde, en puc donar fe–, al mateix temps que engloba tant els serveis socials bàsics com els serveis especialitzats en matèria d'infància, famílies, gent gran, persones amb discapacitat o altres col·lectius amb necessitats socials.

La complexitat social i les necessitats creixents dels col·lectius més vulnerables de la nostra societat requereixen cada cop més un model públic i integral que, per una banda, sigui una eina eficaç de diagnosi i prevenció, incorporant polítiques en els àmbits de la igualtat, accessibilitat, associacionisme, voluntariat, i que, per altra banda, esdevingui una garantia per tal que qualsevol persona del nostre país amb necessitats socials pugui ser atesa per aquest mateix sistema.

Davant les necessitats de seguir implementant un model social basat en coresponsabilitat, transparència, equitat territorial, simplificació administrativa i optimització dels serveis adreçats a les persones amb necessitats socials, i davant la situació de pròrroga pressupostària en la qual ens trobem en aquests moments, quines són les eines de suport que des de la seva conselleria s'implementaran per al proper contracte programa?, amb quin pressupost es finançaran?, i quines novetats incorporaran?

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Respon la senyora Dolors Bassa, consellera de Treball, Afers Socials i Famílies.

La consellera de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputat. Com vostè ha dit, el contracte programa permet planificar directament la prestació de serveis socials, però també aquells programes de benestar social, i també les polítiques d'igualtat adreçades a col·lectius més vulnerables.

Aquesta vegada són cent nou els contractes programes que signem arreu del territori, per tant, tots els municipis de més de vint mil habitants i els que no, a partir d'ens supramunicipals; per tant, que totes les persones hi puguin tenir cabuda, que a totes les persones se'ls pugui oferir. I, malgrat la pròrroga pressupostària, hem fet un gran pas quantitatiu i qualitatiu perquè aquest Govern té una sensibilitat social i creu que això és important.

Tenim una dotació al 2016 de 197 milions d'euros, que representa 10 milions més que el 2015, però com que els contractes programes són per quatre anys, li puc dir que els quatre anys seran 826 milions, que representa pràcticament 100 milions més que no hi havia els quatre anys passats.

I dic «un pas quantitatiu» perquè una quarta part d'aquests diners van per als equips bàsics d'atenció social, els EBA, molt importants durant aquests anys de crisi, que han hagut de fer un esforç. Que no solament la quantitat de diners és aquesta quarta part, sinó que el que fem és incrementar, de manera progressiva, les ràtios de professionals; de manera que ja li puc dir que al final d'aquests quatre anys els equips bàsics tindran 185 professionals més arreu del territori per atendre totes les necessitats socials de les persones d'aquest país.

A més a més, la meitat va per a diners del SAD, del servei d'atenció domiciliària, que, per tant, també incorpora el grau d'atenció de la dependència. I aquesta part de diners hi van en quatre línies noves, que vostè ha dit molt bé: accessibilitat, associacionisme, polítiques de LGTBI –per tant, les noves lleis al Parlament, així com les noves necessitats socials, era important que hi fossin–, i, sobretot, també una millora del servei d'intervenció socioeducativa, en què incorporarem 92 professionals més en els EAIA.

Volem passar del sistema assistencialista per als nens i infants en risc a un sistema que sigui progressiu, a un sistema que sigui preventiu. Per tant, un gran marc d'estar al costat de les persones i de totes les necessitats socials que hi ha en aquest país.

La presidenta

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre l'informe del Col·legi Oficial d'Enginyers Industrials de Catalunya amb relació a la necessitat del ramal elèctric de Riudarenes

310-00117/11

Novena pregunta al Govern, sobre l'informe del Col·legi Oficial d'Enginyers Industrials de Catalunya amb relació a la necessitat del ramal elèctric de Riudarenes. Formula la pregunta la senyora Natàlia Figueras, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Natàlia Figueras i Pagès

Gràcies, presidenta. Conseller, agrair també la presència de l'alcalde de Santa Coloma de Farners i membres de la plataforma «No a la MAT». El passat divendres va assistir al consell comarcal, juntament, doncs, amb els alcaldes de Santa Coloma i de Riudarenes per donar a conèixer al territori les conclusions del projecte del Col·legi Oficial d'Industrials de Catalunya amb relació a l'alimentació elèctrica de la subestació de Riudarenes, la coneguda línia d'alta tensió, la MAT; un projecte sol·licitat en el seu moment pel consell d'alcaldes de la comarca, i també per una moció presentada la passada legislatura en el Parlament.

La línia d'alta tensió, en el seu pas pels municipis de la comarca, ha estat objecte de debat i participació. Institucions com l'Ajuntament de Santa Coloma de Farners, Riudarenes, el mateix consell comarcal, la Diputació de Girona, juntament amb la implicació de plataformes de «No a la MAT», entitats i persones vinculades han estat reivindicant i treballant de valent per ser escoltades, realitzant una consulta i proposant alternatives en aquest projecte que presentava Red Eléctrica Española; un projecte considerat no adequat al territori, essent conscients de les necessitats d'ampliar l'actual línia, però, alhora, també, essent conscients que aquest projecte no té en compte el medi i l'entorn en què vivim.

En aquest cas, havent donat compliment a la demanda del territori, li volem agrair, conseller, la seva visita i sensibilitat respecte a les inquietuds que produeix aquesta línia d'alta tensió, venint vostè mateix i el seu departament a escoltar-nos. Les institucions que fins a data d'avui hem estat governant i hem estat al capdavant de molts d'aquests ajuntaments i consells comarcals som conscients de les necessitats energètiques, però reclamem i treballem perquè volem un estat amb unes infraestructures adequades, volem un estat del segle XXI, connectat amb Europa, però, alhora, volem un estat respectuós i sensible amb el territori, sostenible i que tingui en compte i en respecti un valor molt important, com és el mateix medi ambient i el nostre entorn, perquè l'energia i les seves infraestructures ens han d'ajudar i ens han de permetre viure millor, tenir un major benestar. Això sí, si no cuidem aquest entorn, segur que no ho aconseguirem.

Per tot l'exposat, conseller, li vull demanar quina és la valoració del Govern de l'informe del Col·legi d'Enginyers sobre la necessitat del ramal elèctric de Riudarenes que tant ens preocupa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Respon el senyor Jordi Baiget, conseller d'Empresa i Coneixement.

El conseller d'Empresa i Coneixement (Jordi Baiget i Cantons)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, efectivament, el projecte actual que planteja Red Eléctrica de España del ramal elèctric de Riudarenes va generar i ha generat molt malestar en el territori. De fet, és un ramal de molta alta tensió que parteix d'una torre, de la torre 17 de la MAT, que va de Vic-Bescanó, frontera amb l'Estat francès, i que travessa tot el terme de Santa Coloma de Farners per anar a alimentar una subestació que està situada a Riudarenes.

Davant d'aquest fet, i també coincidint amb l'aprovació, la passada legislatura, d'una moció en la qual es demanava un informe per una entitat externa i diverses alternatives a la proposta que havia fet Red Eléctrica de España, el que va fer el Govern va ser paralitzar d'immediat la tramitació de l'expedient de la línia, i va encomanar aquest informe al Col·legi Oficial d'Enginyers Industrials de Catalunya; un informe que hem tingut recentment, que hem lliurat a la cambra i que vam anar a presentar divendres passat al Consell Comarcal de la Selva i als alcaldes de Santa Coloma de Farners i de Riudarenes.

I què diu aquest informe? L'informe efectuat pel Col·legi d'Enginyers planteja la necessitat de construir una subestació a Riudarenes per garantir el servei elèctric a les comarques gironines. Ara bé, l'opció triada per Red Eléctrica és la construcció d'aquest ramal de la MAT, de Riudarenes, no la troba justificada, des d'un punt de vista tècnic, i arriba a posar fins i tot en perill, segons els enginyers, la interconnexió amb França perquè en determinats moments es reduirien a la meitat la potència i la capacitat de l'esmentada interconnexió. I no només diu això, sinó que ofereix cinc alternatives addicionals a Red Eléctrica, perquè es plantegi i faci un replantejament.

Doncs, a la vista d'aquests fets, el Govern mantindrà la suspensió del procediment d'autorització en espera que Red Eléctrica Española faci els estudis pertinents i faci les valoracions pertinents.

Les infraestructures poden ser necessàries, les infraestructures energètiques poden ser encara més necessàries, però s'han de fer en consens amb el territori i en consens amb l'Administració que legítimament governa el país, en aquest cas, en consens amb el Govern de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques per a prevenir la discriminació i la segregació

317-00075/11

Desena pregunta, al president de la Generalitat, formulada pel senyor Benet Salellas, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Sí, bon dia a tothom. En primer lloc, volem expressar —d'entrada, ja, perquè quedi clar— el nostre rebuig contundent del fanatisme i del feixisme que subjau en els esdeveniments dels darrers dies a diferents punts d'Europa. Però, dit això, també pensem que hem de començar a reflexionar sobre si existeix una línia de fons que puguem dibuixar des de les revoltes de les *banlieues*, el 2005, i que arribin fins als atemptats a París, a *Charlie Hebdo*, a l'aeroport de Brussel·les o, ahir mateix, a l'església de Normandia.

No sabem, d'alguna manera, fins a quin punt, si tots aquests atacs que s'emboquen amb una suposada franquícia, el Daesh, o en l'admiració a la cultura de la violència, com en el cas de Munic, a crits de «jo sóc alemany», són alimentats, d'alguna manera, per la injustícia, per l'exclusió social i per la marginalitat dels barris d'on provenen els seus autors.

A Catalunya hi ha poblacions i barris on hi és present una situació que comença a assemblar-se a la de les *banlieues*. I a Catalunya hi ha joves, també, que com a les barriades de la perifèria de mig Europa, també superposen diferents plans de discriminació, perquè són pobres, perquè tenen menys oportunitats només pel barri del qual provenen, pel país d'origen dels seus pares o dels seus avis, per la seva raça, pel seu nom... Quines polítiques estem fent a Catalunya contra tot això, per lluitar contra la discriminació, per prevenir la ràbia de la injustícia i el descontrol que comporta la marginalitat? Perquè quan parlem d'aquest fenomen sempre parlem de mesures «seguritàries», de mesures policials i de mesures militars, però veiem que aquestes mesures no serveixen pràcticament per a res.

Quan parlem dels fills i filles de la perifèria volem sentir parlar, també, de polítiques educatives i de polítiques de cohesió social. Sabem per l'informe del Síndic de Greuges que la política educativa catalana està abonant la segregació escolar. Nosaltres ho hem denunciat. Ahir una companya de Podem ho denunciava també en aquest Ple.

Aquesta segregació escolar pot acostar-nos als riscos que viuen altres països europeus que no han combatut la segregació, ni a les escoles ni fora. A Catalunya, pensem, no estem desenvolupant polítiques serioses, comunitàries i de cohesió social.

En el passat Ple li vam preguntar per l'agenda feminista d'aquest Govern. La nostra pregunta, ara, és per l'agenda antidiscriminatòria i antiracista d'aquest Govern: ens posem a treballar per lluitar contra la segregació?

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Salellas. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Carles Puigdemont i Casamajó)

Moltes gràcies. Bon dia. Bon dia, senyora presidenta. Senyor Salellas, no és que «ens posem a treballar», és que estem treballant; estem treballant des de fa temps. Estem treballant de manera coordinada, no només com a Generalitat, sinó amb el teixit del món local, singularment els ajuntaments, que fan una feina impagable per garantir aquest país.

Vostè ho descriu: en part, és veritat que hi ha alguns municipis de Catalunya on es concentra una alta població d'origen immigrant –és cert–, i que hi ha una tensió de tipus habitacional. Tot això és cert, però també és cert que, malgrat això, a Catalunya, felixment, tenim un model convivencial en què quan detectem un focus o un problema, la resposta és coral, jo diria «transversal» políticament, transversal també a nivell d'institucions, per donar i per garantir que aquest país és i continuarà sent un país de convivència, on expressions de xenofòbia, de racisme, de discriminació per qualsevol matèria seran condemnades i seran atacades, i seran corregides. De fet, això és el resultat del país que hem anat construint entre tots, on hi ha una escola que és la principal eina d'integració i de cohesió social.

I això és avui així i ho de continuar sent, i, per això, a vegades, hem de plantar-nos davant d'algunes mesures que pretenen atacar un element essencial en la cohesió social com és la immersió lingüística, perquè treballa també a favor de la cohesió social.

Tenim un model de salut que no genera aquesta discriminació, sinó que garanteix atenció, i abans-d'ahir en la presentació del Pla de salut va quedar meridianament clar quin és el nostre compromís en aquest sentit. Tenim un model de serveis socials que justament té clares les prioritats de com hem de garantir un país convivencial, que és aquell en què la gent que té necessitat, independentment de l'origen, és atesa.

Tenim un model de política d'habitatge que està donant els seus resultats, que està atenent els col·lectius més vulnerables, com ho estan fent també, hi insisteixo, amb l'enorme col·laboració del teixit local, tots aquells col·lectius que tenen emergències alimentàries i que atensem, ja sigui a l'escola, ja sigui a casa seva.

Per tant, hi ha una agenda social, hi ha una agenda contra la xenofòbia, hi ha una agenda contra el racisme que és eficaç. Ara, podem abaixar la guàrdia? No. Això garanteix que mai tindrem un conflicte? Tristament, no ho podem garantir, és clar que no. Per això cada dia, malgrat que alguns dels fons essencials, com és l'ajuda a les persones immigrants que rebíem de l'Estat espanyol han quedat reduïdes pràcticament a zero, aquest Govern no abaixarà mai la guàrdia.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la votació en el Ple de les conclusions de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent

317-00076/11

Onzena pregunta, al president del Generalitat, sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, li faré una pregunta perquè als diputats i a una part important de la societat catalana ens interessa molt conèixer la seva opinió. Li avanço que no val dir que no és la seva responsabilitat, perquè segurament no serà la seva responsabilitat, però sí que importa, i molt, el que pensi el president de la Generalitat de Catalunya.

Senyor president, com valora que la presidenta del Parlament de Catalunya traslladi al Ple la votació de conclusions sobre la comissió del procés de ruptura a Catalunya, prohibit expressament pel Tribunal Constitucional? Està vostè d'acord, senyor president, que el Parlament de Catalunya corri el risc de desafiar l'estat de dret votant conclusions il·legals?

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Albiol. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Albiol, bon dia. Estic d'acord que vostè es posa la bena abans de la ferida. Això..., hi estic d'acord. Veurem què decideix el Parlament. Però li pregunto: està d'acord, vostè, o no, que un parlament elegit democràticament prengui decisions i les pugui prendre amb un debat parlamentari serè, de manera absolutament lliure, democràtica i d'acord amb el mandat dels ciutadans que l'han representat..., que li han enviat..., al Parlament? Hi està d'acord o no? Jo sí que estic d'acord que el Parlament compleixi l'encàrrec que li han fet els ciutadans.

La presidenta

Moltes gràcies, president. Té la paraula el diputat.

Xavier García Albiol

Senyor president, jo crec que és el primer cop que el president de la Generalitat pregunta al cap d'un partit de l'oposició. Jo, amb molt de gust, li contestaré, i espero en algun moment ser president de la Generalitat per donar-li resposta al que vostè em pregunta. *(Aplaudiments.)*

Dit això, senyor president, miri, evidentment, que des del Partit Popular de Catalunya estem d'acord que es respectin les decisions que adopta un parlament, i aquest Parlament de Catalunya. Però, evidentment, aquestes resolucions i aquestes decisions han d'estar ajustades a la llei, han d'estar ajustades a l'estat de dret. Perquè, si no, convertim aquest Parlament, convertim la societat catalana, en una república totalitària. I llavors segur que des del Partit Popular..., no és el nostre model. El seu, sembla que sí. El nostre, no. Al nostre, per sobre de les voluntats polítiques hi ha l'estat de dret i el respecte a la legalitat.

I dit això, senyor president, l'hi vull insistir, amb aquesta actitud, que molt probablement vostè veu amb tanta alegria i tanta satisfacció, posen en risc l'estat de dret a Catalunya, posen en risc l'autogovern a Catalunya. Durant vuit mesos que fa que vostè és president de la Generalitat, l'únic que hi ha hagut, l'únic que ha preferit al llarg de tot aquest temps, és provocar, dividir, confrontar, en lloc de governar. En vuit mesos només han presentat una sola llei en aquest Parlament. Una sola llei. En canvi, han presentat quatre o cinc resolucions, o propostes, rupturistes i separatistes.

I això ho fan, d'una manera molt clara, senyor president, li ho diré, perquè el procés se'ls desinfla. El procés cada dia té menys suport al carrer. I vostè, al que es dedica és a ser un agitador social per seguir amb la flama ben encesa i intentar mantenir un relat que cada dia té menys suport de la societat catalana.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor Albiol, vostè diu que voldria ser president de la Generalitat. No es preocupi. Si perdo la qüestió de confiança, aquells partits que votaran que no a la confiança del president el poden proposar a vostè de president de la Generalitat, que potser ho farà millor. *(Aplaudiments.)*

Dit això, algunes qüestions que són rotundament..., no només inexactes, sinó falses. Jo no porto vuit mesos. Es confon amb el senyor Rajoy, que porta vuit mesos de president en funcions. *(Alguns aplaudiments.)* Jo en porto escassament set, i en aquests set mesos permeti'm que li recordi que jo m'he sotmès a quinze sessions de control parlamentari, i en els vuit mesos, el senyor Rajoy, zero. Per tant, la qualitat democràtica i la descripció de quin és el capteniment de respecte als ciutadans queda perfectament descrita. *(Aplaudiments.)*

Segona qüestió. No és cert que hem fet una... Hem proposat bastants projectes de llei, concretament onze. Onze projectes de llei. No un. Onze. Evidentment, la tramitació d'un projecte de llei, com vostè sap, demana un cert període de tramitació parlamentària, però és el Parlament qui decideix quin ritme imprimeix a les onze propostes de

lleï que aquest Govern que presideixo ha promogut. Però és que, a més a més –a més a més–, tenim memòries d'avantprojectes, set avantprojectes de lleï que estan ja aprovats pel Govern o pendent d'aprovació del Govern. Per tant, on veu vostè la inacció parlamentària? Torno al principi: crec que es confon, crec que vostè fa referència a la legislatura no nata del Govern espanyol i no pas a la que hauria de controlar, que és la del Govern de Catalunya. Perquè si ho fes veuria que les dades que dona són rotundament falses.

I, finalment, vostè acaba de dir, si no ho he entès malament o ho he apuntat malament, que nosaltres promovem una mena de república totalitària. Vostè pensa que els 2 milions de votants de Junts pel Sí i de la CUP són totalitaris? Vostè ho pensa? Vostè ho pensa? No, li ho pregunto perquè, justament, fa poca estona ens han preguntat si l'opinió d'una persona anònima o particular era l'opinió del Govern, i si nosaltres com a Govern consideràvem que aquella persona que desqualificava de manera injusta una formació política podia confondre's amb l'opinió del Govern. Li pregunto: vostè creu que els votants de Junts pel Sí i de la CUP són totalitaris?

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'enfocament de les polítiques socials en la qüestió de confiança

317-00078/11

Dotzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política. Formula la pregunta el senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Josep Lluís Franco Rabell

Gràcies, presidenta. Molt honorable, doncs sembla que ja, gairebé, la vida parlamentària està una mica sota l'ombra de la preparació de la moció de confiança, i sembla que el debat de la moció de confiança anirà sobretot de desconexió.

Però jo li voldria fer una pregunta referida a un element, a una realitat, que ens recorden alguns estudis, i enquestes, i treballs, recents sobre la situació social a Catalunya: l'índex d'atur, el 30 per cent de menors en situació de risc de pobresa, que seguim a la cua d'Europa en matèria d'atur, d'atur de llarga durada, d'abandonament escolar...

La pregunta és molt senzilla. És: si vostè medita ja sobre com configurar la seva moció de confiança, quin lloc i quin enfocament hi tindran les polítiques socials?

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rabell. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Rabell, bon dia. És normal, que prepari la qüestió de confiança. No moció, qüestió de confiança. La moció és per a la censura, no per a la confiança. En aquest cas, sóc jo, que em sotmeto al Parlament, i per tant jo faré una proposta per intentar guanyar-me també la seva confiança, en què, per descomptat, i en coherència amb el discurs d'investidura, les prioritats socials continuaran formant part del fil roig de l'actuació que tingui el Govern que tinc l'honor de presidir.

La presidenta

Moltes gràcies, president. Té la paraula el senyor Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Sí. No, la pregunta venia a tomb d'alguns fets recents i que ens han sobtat. Alhora que aquí estem en debats sobre la desconexió i els desafiaments, hem vist la seva formació política a Madrid confortar al capdavant de la Mesa del Congrés dels Diputats el Partit Popular, en un gest que sembla anar més enllà d'una negociació per tenir grup parlamentari propi. Ens preguntem si és un senyal de connivència per debatre futurs acords en matèria de polítiques econòmiques i socials. El precedent dels nombrosos acords subscrits i les votacions en matèria de reforma laboral, de polítiques financeres i econòmiques són inquietants.

A nosaltres, de desconexió, ens agradaria que en la moció..., o en la qüestió de confiança, efectivament, s'esmentés, o es plantegés, una desconexió del Govern amb determinats estaments benestants que vostès tenen bastanta recança a fiscalitzar per obtenir recursos per fer polítiques socials. Nosaltres estem convençuts que no hi ha progrés democràtic a Catalunya sense cohesió social i sense una manera d'afrontar decidida la situació de desigualtat que s'ha anat instal·lant, i que justament té molt a veure amb les polítiques aprovades a Madrid en connivència amb el Partit Popular.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rabell. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor Rabell, de Madrid vénen moltes notícies. També que vostès han renunciat a un grup parlamentari després de dir que el voldrien tenir. També saber el resultat de les eleccions a Catalunya comunicat des de Madrid. Per tant, de Madrid vénen moltes notícies. I, en tot cas, si vostè vol parlar de la política d'Espanya, bé, amb molt de gust ho faré, però crec que no és el motiu de la sessió de control al president de la Generalitat, amb tota sinceritat. Si vostè considera que això és així, doncs tindrem motius per anar-ne parlant, perquè hi haurà molt a parlar, si és que hi ha legislatura, si és que vostès es posen d'acord, o no, a desencallar el que tothom entén que s'ha de desencallar, que és la governació de l'Estat espanyol.

Parla de desconexions, d'estaments... Seré clar: els impostos que estan anul·lats pel Tribunal Constitucional que aquest Govern ha posat, justament, a estaments que formarien part i que encaixarien amb la descripció que ha fet..., s'ha d'acatar o no s'ha d'acatar? S'ha d'acatar? Sí? O hem d'intentar fer allò que el conseller vicepresident intenta fer, que és que tots aquests recursos, que estaven, i que estan, suspesos, per, justament, tenir recursos econòmics per atendre els col·lectius més desfavorits, es puguin obtenir de manera raonable a través d'altres canals? Però per fer això, ai, las!, ens calien pressupostos. Està d'acord, vostè, o no, que la millor manera de poder desconectar d'aquests grups poderosos justament és tenir uns pressupostos que prevegin polítiques també fiscals que facin pagar a aquells que poden fer-ho els recursos que ens són necessaris? Però veig... Vostè fa que sí amb el cap, però vostè va votar en contra dels pressupostos. Caram! És a dir, totes dues coses alhora no poden ser! (*Aplaudiments*). Per tant, escolti, siguem coherents. Si vostè vol anar en aquesta direcció, trobarà arguments de sobres d'aquest Govern per anar-hi. Ara, si mira cap a Madrid, com ha fet en la seva descripció, evidentment no ens hi trobarem.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'enfrontament de les institucions de la Generalitat amb el Tribunal Constitucional

317-00077/11

Tretzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política, formulada pel senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, com ja va anunciar la portaveu del seu Govern, en el decurs d'aquest Ple el seu grup parlamentari està decidit a sotmetre a votació les conclusions de la Comissió d'Estudi sobre el Procés Constituent, que esdevindrien així una resolució parlamentària en radical contradicció amb el contingut del recent advertiment del Tribunal Constitucional.

La meua pregunta és: considera vostè adequat promoure un enfrontament directe de les institucions de la Generalitat amb el Tribunal Constitucional?

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Iceta. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, bon dia. Qui decideix sotmetre a votació o no no és el Govern, i la portaveu no es va expressar en els termes que vostè diu, sinó aquest Parlament. I si creu que ho ha de decidir, una majoria de la cambra, que estarà acompanyada, hi insisteixo, acompanyada, per una immensa majoria de diputats, decidirà si admet o no les conclusions d'aquesta comissió d'estudi. I jo..., com a diputats de la majoria que doni suport a això..., actuaré en coherència amb aquesta decisió.

La presidenta

Moltes gràcies, president. Té la paraula el senyor Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

President, no sé si m'ha respost. Però, en fi, ha ocupat el seu temps. Jo el que volia és aprofitar per dir-li la meua posició al respecte perquè quedi clara davant la cambra: la reivindicació de la independència és legítima, però res no habilita una majoria parlamentària per situar-se fora de la legalitat, perquè les institucions ho són del conjunt de la ciutadania, i cap majoria política té dret a posar en risc unes institucions que ho són de tots els catalans.

Vostè coneix el nostre rebuig a qualsevol iniciativa de caràcter unilateral o il·legal. Creiem que aquest tipus d'iniciatives són altament perjudicials per al nostre autogovern i fomenten una perillosa divisió entre els catalans: uns, disposats a acceptar el trencament de la legalitat, i uns altres, defensors de la legitimitat de les nostres actuals institucions.

Vàrem ser els mateixos catalans els que vam decidir que per reformar l'Estatut feia falta una majoria de dos terços. Semblaria, doncs, a partir d'ara, que és més fàcil derogar l'Estatut que reformar-lo. Perquè és possible, segons sembla, que una majoria inferior a dos terços pugui canviar aquest actual Parlament per una assemblea constituent.

Nosaltres no entenem com és possible afirmar que a partir d'un determinat moment desapareix la divisió de poders, i les decisions del Parlament i d'aquesta assemblea constituent ja no han de sotmetre's a cap mena de control, suspensió o impugnació per part de cap altre poder, jutjat o tribunal. Ningú no està per sobre de la llei, en un estat de dret.

Senyor president, l'eventual aprovació d'aquestes conclusions no produeix cap efecte concret a la pràctica que no sigui l'enfrontament amb el Tribunal Constitucional. Creu vostè que val la pena? Cal que les institucions catalanes afrontin les conseqüències d'un enfrontament condemnat al fracàs? No s'havia compromès vostè davant la cambra a no posar mai les institucions catalanes fora de la llei? No ho acabarem fent, avui?

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyor Iceta. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor Iceta, vostè fa servir unes expressions jo diria que, com a mínim en el moment processal, completament impròpies o inadequades. Ja ho veurem, què és el que acaben decidint els ciutadans... *(Remor de veus.)* Què acaben decidint els ciutadans, que són, i espero que aquí coincidim, els veritables amos d'un país. Ho són o no, els ciutadans? Ho són. Per mi, sí. Potser per vostè no, no ho sé. Però ja veurem, en el moment en què els ciutadans siguin cridats a les diverses validacions democràtiques amb què aquest procés ha de culminar, perquè no pot ser d'una altra manera que no sigui amb el vot dels ciutadans, quina és la seva decisió.

Jo el que demano –és més, jo crec que podem dir-ho amb molt d'èmfasi i gairebé d'exigència– és que allò que els ciutadans democràticament, lliurement, pacíficament decideixin sigui respectat i que els representants polítics que aquests ciutadans ens han enviat aquí fem la feina que ens han encarregat, i que no maregem la perdiu, i que no busquem ambigüitats o excuses per qui dies passa, anys empeny, per no haver de complir allò que nítidament els ciutadans ens han encarregat.

Que no és fàcil? Li ho admeto: no és fàcil. Ara, és legítim, i vostè ho ha dit, és legítim. No estem fora de la legalitat. Aquest Parlament fa lleis, aquest Parlament està perfectament legitimat a fer lleis. Aquest Parlament, és cert, requereix una majoria de dos

terços per aprovar l'Estatut, però vostè ha obviat una cosa: no van caldre dos terços en el Constitucional perquè se'l carregués; uns pocs vots d'un tribunal desacreditat, amb gent que havia acabat el mandat i gent que estava fins i tot compromesa políticament, van ser suficients perquè, allò que havia fet aquest Parlament amb dos terços, que vostè és testimoni del que va costar, aprovat pel poble de Catalunya, s'ho carregués. Per tant, no és veritat que calguin dos terços per carregar-se l'Estatut; tristament amb molt menys en van fer prou.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la votació en el Ple de les conclusions de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent

317-00074/11

Catorzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre la situació política. Formula la pregunta la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor presidente, tiene una cuarta oportunidad para dejar de escudarse en el Parlament, en la Mesa o en su grupo parlamentario y responder como presidente de todos los catalanes a las preguntas de los grupos de la oposición. Y, por favor, le pido que hable con claridad.

¿Qué le parece a usted que se puedan votar en este Parlamento las conclusiones de la comisión por la independencia después de la advertencia del Tribunal Constitucional? Le quería preguntar también: ¿se ha leído usted las conclusiones? ¿Qué le parecen? ¿Las comparte? ¿Las votará usted a favor?

Gracias.

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bon dia, senyora Arrimadas. Fixi's, eh?, que si ara descontextualitzéssim la seva pregunta i algun dia, d'aquí a molts anys, algú llegís aquesta frase, diria: «Algú en el Parlament està preguntant, escandalitzada, com és, si li sembla bé a algú que un parlament aprovi allò que una comissió parlamentària perfectament constituïda ha decidit? Déu meu, quin escàndol!» *(Rialles.)* Això és una marcianada, perdoni. És a dir: que un parlament pugui poder aprovar –pugui poder aprovar– unes conclusions d'una comissió d'estudi... –ara m'ha caigut el llapis *(rialles)*–, unes conclusions d'una comissió d'estudi no és cap anormalitat democràtica, és perfectament normal.

I evidentment que me les he llegides i evidentment que, si aquest Parlament té a bé de proposar-les a votació, amb molt de gust les votaré a favor.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, president. Té la paraula la senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. ¿Usted sabe lo que yo creo que dirán dentro de muchos años? «¿Cómo podía el presidente de la Generalitat decir que no se podía debatir sobre la independencia si no paraban de hablar todo el día de la independencia durante años en el Parlament, si es la única actuación de gobierno?» Pero ¿a quién se le puede venir a la cabeza que no se pueda debatir la independencia si ustedes no hacen otra cosa, si no hablan de otra cosa, si no tienen otro plan?

¿Sabe lo que yo creo que se preguntarán dentro de unos años los que escuchen estas sesiones parlamentarias? «¿Cómo puede ser que haya políticos en el siglo XXI que se crean por encima de la justicia?, ¿que se crean que pueden elegir los tribunales que les juzgan? Pero ¿cómo podía ser esto?» *(Aplaudiments.)*

Estoy segura de que esto va a ser un mal sueño, de que cuando pasen muchos años la gente se va a escandalizar de que un presidente de la Generalitat se creyera que estaba por encima de las leyes y de los tribunales de justicia.

Y yo le he preguntado qué le parecen a usted las conclusiones, y yo le he preguntado qué le parece a usted que se vote, porque ya no tienen más excusas, no se pueden esconder, no pueden ustedes prometer la independencia y luego ser tan poco valientes de esconderse detrás de la Mesa del Parlament. No he conocido nunca unos desobedientes con menos valentía que ustedes para dar la cara. (*Aplaudiments.*) Nunca en la vida ha existido.

Y le digo: lo más preocupante de todo es que, si usted comparte esas conclusiones, es que usted está renunciando a ser el presidente de todos los catalanes, porque estas conclusiones dejan a la mayoría social de los catalanes fuera, estas conclusiones dicen que en el siglo XXI los políticos pueden elegir sus tribunales, y eso es una auténtica barbaridad. Usted está apostando, si aprueba esas conclusiones, por que Cataluña salga fuera de la Unión Europea..., como sí que reconoce usted cuando va al extranjero.

¿Usted sabe lo que está diciendo con esas conclusiones? Que mis padres, que viven en Andalucía, se van a convertir en extranjeros cuando vengan a Cataluña. Y eso no se lo vamos a permitir. (*Remor de veus i aplaudiments.*)

Y cuando..., y lo que me pasa a mí le pasa a millones de catalanes, que ¿sabe qué saben?, que los que roban no son sus familiares de Andalucía, ni de Galicia, ni de Extremadura, sino los políticos corruptos que hemos tenido también en Cataluña y también, por cierto, en su partido.

Tengan valentía de decirle a los catalanes que esto ha sido un fracaso; tengan la valentía de que hay alternativas. Nosotros..., no sé si ustedes al PP y al PSOE les engañarán con el señor Homs poniendo cara de bueno y diciendo que se van a portar bien para que les regalen un grupo parlamentario. A nosotros no nos engañan; nosotros somos valientes. Y, por suerte, dentro de muchos años, en Cataluña va a haber una alternativa política que tenga muy claros estos principios.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyora Arrimadas. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Molt bon dia, senyora presidenta. Home, dir aquesta setmana..., dir que aquest Govern només té interès en la independència, que és allò que vostès repeteixen sessió de control rere sessió de control, justament la setmana en què, per exemple, hem aprovat el tercer pla per al tercer sector; en què em presentat el pla de salut, que és un pla quinquenal, per tant que demana una visió a llarg termini; en què aquest Govern ha hagut de fer costat a crisis de mobilitat dels nostres ciutadans... Per cert, si la seva mare ve de visita aquí –amb molt de gust hi pugui venir molts anys, per cert–, el que es pot trobar és que els trens no acabin de funcionar si continuem formant part de l'Estat espanyol (*aplaudiments*), perquè les catenàries d'aquí tenen un manteniment diferent de les catenàries d'una altra part de l'Estat espanyol. Això és el que es trobarà i això és el que veu la gent quan li parlem de per què necessitem un estat independent. Doncs, miri, per coses tan trivials però tan importants com garantir la mobilitat de les persones d'aquest país.

Miri, l'escàndol amb què es trobaran els ciutadans d'aquí a molts anys quan llegeixin les referències de les hemeroteques o dels diaris de sessions en aquest període d'aquesta part d'Europa és el que li deia abans en la resposta al senyor Albiol, que en set mesos aquest Govern ha comparegut *quinze* vegades i dos plens específics, i a l'Estat espanyol zero vegades; que en aquest Govern es prenen decisions amb tota transparència i amb tota explicació, encara que no siguin compartides, però en el cas de l'Estat espanyol encara no hi ha..., no només govern, sinó que encara continua de ministre algú que sí que ens hauria d'escandalitzar per haver intentat confondre clarament els poders barrejant i manipulant l'ús de la judicatura en benefici polític i perseguint la gent que pensa de manera diferent.

Això és el que la gent d'aquí a uns anys (*aplaudiments*) trobarà escandalós.

La presidenta

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el plantejament i el calendari de la qüestió de confiança

317-00079/11

Quinzena pregunta, al president de la Generalitat, sobre els darrers esdeveniments polítics. Formula la pregunta el senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, crec que el contingut del Ple d'aquesta setmana relliga moltes coses, no? I crec que relliga el que ha estat i serà una constant d'aquesta legislatura: per una banda, la determinació del nostre grup parlamentari per fer possible i assumir amb totes les conseqüències el mandat democràtic del 27 de setembre, i, per l'altra, la contínua amenaça de tots els estaments de l'Estat, que sembla no tenir límits, fins a portar-ho a uns nivells absolutament ridículs.

Com que la determinació el que s'ha de fer és practicar-la més que no pas predicar-la, crec que hem donat mostres suficients de fer-ho. I per això arribem a aquest Ple en què discutirem una de les tres lleis troncales a què ens vàrem comprometre, d'aquestes que se'n diuen de «desconnexió», concretament la de protecció social.

Arribem a aquest Ple, també, doncs, amb la feina molt ben feta de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent, amb unes conclusions molt clares i molt evidents.

I arribem a aquest Ple, doncs, amb les altres dues lleis molt ben embastades i, a més a més, amb unes estructures d'estat –i això depèn del Govern– molt ben orientades.

Però també arribem a aquest Ple sota amenaça, sota les amenaces de sempre i sota els advertiments de sempre, arribant a nivells gairebé ridículs: se'ns està dient als diputats gairebé què és el que podem pensar i què és el que no podem pensar. Com es pot demanar a un parlament que no parli d'un tema que interessa a més de 2 milions de ciutadans, que és la il·lusió, que és l'ambició de 2 milions de ciutadans? Nosaltres tenim tot el dret del món a estudiar i a proposar això que ambicionen els ciutadans. I això és el que nosaltres hem fet i això és el que nosaltres farem.

Ara bé, malgrat totes aquestes amenaces, nosaltres en aquest moment, i en el balanç d'aquests sis mesos, som allà on ens vam proposar ser. I això ho volem posar en valor, no per mirar-nos el melic, sinó per posar en valor i afrontar els temps que vénen. I ara ens correspon a nosaltres mirar endavant i com afrontem els reptes i les adversitats. Esperem que les adversitats ens vinguin més de fora i que no ens les trobem nosaltres aquí dins.

I segurament el repte més important que nosaltres tenim en els propers mesos és superar la qüestió de confiança que vostè, president, va plantejar; la confiança d'aquest grup parlamentari, vostè i el Govern saben que la tenen tota, però creiem que és oportú preguntar-li sobre el tema, perquè hem de dedicar les energies a allò que realment convé. I com que molta gent se situa en el terreny de l'especulació, no volem gastar temps i hores i energies i tertúlies i comentaris i literatura a si es farà d'una manera o d'una altra.

Per això nosaltres, president, li volem preguntar a traç gruixut com té previst plantejar la qüestió de confiança i amb quin calendari ho té previst.

Moltes gràcies, senyor president.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Turull. Respon el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, la qüestió de confiança, els motius que em van empenyer a presentar-la romanen intactes. I, per tant, òbviament no només la mantinc, sinó que crec que queda perfectament justificada per un concepte que s'ha utilitzat en aquesta sessió de control, que potser coincidim en la definició, en el plantejament, però que no amb el sentit: per una qüestió de coratge polític.

Hi ha un concepte molt hispànic de la valentia que té més a veure amb la testosterona i amb la declamària que no amb el coratge de fons democràtic, que és aquell que és capaç, serenament, quan té un problema democràtic, que és quan un govern perd la seva majoria parlamentària en una llei tan important com pressupostos, d'afrontar-ho, mirar-lo de cara, entendre que aquest problema s'ha de resoldre democràticament. I s'ha

de resoldre amb l'alçada i la transcendència que té el problema. I, per tant, en aquest cas, el parlamentarisme europeu té definides fórmules, que aquest Reglament del Parlament també té, com és la qüestió de confiança, per preguntar obertament, al marge de qualsevol altra especulació, al Parlament si compta, o no, el Govern, amb la confiança que necessita per tirar endavant la seva feina. Agraïxo d'entrada, doncs, saber que compto amb la confiança del Grup de Junts pel Sí, que això permet anar a preparar les vacances i la qüestió de confiança amb un punt més de tranquil·litat.

En tot cas, la qüestió de confiança permetrà comprovar si el Parlament ratifica o retira el suport indispensable perquè aquest Govern compleixi la seva feina i el seu encàrrec, que és portar aquest país a les portes de la independència. I per fer-ho, és evident, necessita unes eines –lleis, pressupostos, estabilitat parlamentària–, que quan això està en entredit necessita saber si hi compta o no, perquè aleshores només hi ha dues opcions: o la consolidació i culminació d'aquest procés amb aquestes condicions, o bé, evidentment, preguntar als ciutadans quina majoria i quin projecte volen per al futur d'aquest país. Per tant, la qüestió està deslligada d'altres interessos que no siguin aquests. I crec que faríem bé de mantenir-ho aquí.

De manera que, perquè no hi hagi especulacions sobre quin és el sentit original de la qüestió de confiança, ratifico allò que ja alguns de vostès coneixen, i és que la sotmetré el 28 de setembre, que crec que és la data que pertoca per poder tenir un debat serè, deslligat d'altres consideracions, i poder obtenir del Parlament la confiança que espero que m'atorgui per poder culminar el procés que els ciutadans ens van encarregar el 27 de setembre.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, president.

Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la continuïtat de la Missió de les Nacions Unides per al Referèndum al Sàhara Occidental

401-00014/11

A continuació, tal com es va informar als grups parlamentaris, donarem lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la continuïtat de la Missió de les Nacions Unides per al Referèndum al Sàhara Occidental, que ha estat signada per tots els grups parlamentaris.

Prego a la secretària quarta, la senyora Ramona Barrufet, que iniciï la lectura d'aquesta declaració.

La secretària quarta

«Declaració del Parlament de Catalunya de suport a la continuïtat de la Missió de les Nacions Unides per al Referèndum al Sàhara Occidental.

»El Consell de Seguretat de l'Organització de les Nacions Unides va aprovar la Resolució 2285, sobre la continuïtat de la Missió de les Nacions Unides per al Referèndum al Sàhara Occidental, amb deu vots a favor, entre els quals el de l'Estat espanyol.

»La resolució planteja expressament la “necessitat urgent” que la Missió de les Nacions Unides per al Referèndum al Sàhara Occidental, Minurso, recuperi la “plena operativitat” i demana al secretari general, Ban Ki-moon, que en el termini de noranta dies informi el consell de la situació. L'esmentat informe, que es va presentar ahir, 26 de juliol, a la reunió del Consell de Seguretat de l'ONU, hauria d'incloure mesures per a facilitar el funcionament ple de la Minurso.

»Aquest mes de juliol estan tornant a Al-Aaiun alguns dels membres de la Minurso, que el govern marroquí va expulsar al març, en concret vint-i-cinc dels setanta-tres expulsats.

»Altres organitzacions i organismes internacionals han expressat preocupació per aquesta situació i han demanat al Parlament que promogui una declaració institucional a favor que la Minurso torni al més aviat possible al Sàhara Occidental per a complir les tasques de manteniment de la pau i per a vetllar per l'observança dels drets humans als territoris ocupats i als campaments de Tinduf, al sud-oest d'Algèria.

»Per això, el Parlament de Catalunya manifesta el seu suport a la continuïtat de la Minurso, perquè torni a funcionar amb plena capacitat com més aviat millor i pugui acomplir les tasques de l'operació de pau i les humanitàries a la zona, vetllant per l'observança dels drets humans.

»Palau del Parlament, 27 de juliol de 2016.»
(*Aplaudiments perllongats.*)

La presidenta

Senyor Turull, per què em demana la paraula?

Jordi Turull i Negre

Per una qüestió d'ordre, presidenta. (*Pausa.*)

Alteració de l'ordre del dia

Nosaltres voldríem, d'acord amb l'article 81.3, alterar l'ordre del dia, incloure-hi un nou punt que se substanciés de manera immediata i que concretament el punt sigui el debat i ratificació de l'informe i les conclusions del procés constituent, que estan elaborades i que estan plenament publicades.

La presidenta

Hi ha algun altre grup que demani aquesta petició? (*Pausa.*) Senyora Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí, ens afegim també a la petició.
(*Pausa.*)

La presidenta

Són conscients, els grups que han fet aquesta petició, de la interlocutòria del 19 de juliol, que resol l'incident d'execució i que ha estat notificada a aquesta cambra pel Tribunal Constitucional?

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Presidenta, nosaltres del que som conscients és del mandat democràtic que tenim del 27 de setembre. (*Remor de veus.*)

I també ens agradaria que es llegís –o ja el llegiré jo– l'article 57 de l'Estatut d'autonomia, que és una llei orgànica, que m'imagino que, si ningú està per sobre de la llei, altres tampoc estan per sobre de la llei, i diu exactament: «Els membres del Parlament són inviolables pels vots i les opinions que emetin en l'exercici de llur càrrec.»

Per tant, nosaltres, d'acord amb aquest article, sabem que això que farem ho podem fer perfectament.

(*Aplaudiments forts i perllongats. Anna Gabriel i Sabaté demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Sí. No només som conscients de la interlocutòria; som també conscients de la declaració del 9-N que van votar en aquest Parlament les nostres diputades i som sobretot conscients que nosaltres, per la independència, no tenim por.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Tot i ser-ne conscients, es reiteren en la petició? (*Pausa.*)

Doncs, d'acord amb l'article 71 d'aquest Reglament, el Ple és sobirà. I, per tant, procedirem a la votació (*forta remor de veus*) –si us plau–, d'acord amb l'article 81.3 del Reglament, de l'alteració de l'ordre del dia.

(*Diversos diputats demanen per parlar.*) Ara els donaré a tots el torn de paraula... (*Remor de veus.*) Molt bé. Senyor... (*Remor de veus.*) Parlaran; els donaré la sol·licitud... Si us plau, donarem la sol·licitud...

Senyor García Albiol.

Xavier García Albiol

Señora presidenta, le recuerdo que, de acuerdo con la interlocutoria del Tribunal Constitucional, es responsabilidad de la Mesa del Parlament –por tanto, de usted, al final, como presidenta del Parlament de Catalunya– garantizar que en este Parlament, y concretamente en este Pleno, no se comete ninguna decisión que vaya en contra del estado de derecho. Si se tramita la propuesta que han presentado tanto Junts pel Sí como la CUP y que usted parece que está dispuesta a tramitar, parece que está dispuesta a asumir, desde el Partido Popular creemos que es un atentado al estado de derecho.

Y es más, como cuestión previa, señora presidenta, quisiéramos conocer el posicionamiento oficial de la Mesa del Parlament en relación con esta cuestión, el posicionamiento oficial de la Mesa del Parlament, porque creemos –porque creemos– que no merece la pena poner en riesgo el estado de derecho y las instituciones catalanas por una cuestión puramente electoralista y con la voluntad de fracturar la sociedad catalana.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

En tot cas, i intervenint sobre el tema de fons..., però m'ha semblat que els lletrats de la cambra li entregaven algun document, que sembla que és un informe jurídic. Ens agradaria que, abans de sotmetre a consideració, ens el llegís, si us plau.

La presidenta

Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señora presidenta, estas conclusiones son un desarrollo claro de la resolución del 9-N, suspendida. Hay una interlocutoria del Tribunal Constitucional que impide que esto se lleve a Pleno. Votar esto supondría pasarse la justicia, pues, por el Arco del Triunfo por parte de los diputados y sobre todo de la Mesa del Parlament.

Ustedes, como Mesa, están intentando derivar su responsabilidad a los diputados, pero, señora presidenta, usted tiene una responsabilidad que no va a poder derivar. Ser presidenta del Parlament no solo significa cobrar 120.000 euros al año, ni tener determinados privilegios; ser presidenta del Parlament significa asumir sus responsabilidades. Usted tiene en su mano impedir que esta votación se lleve a cabo, usted tiene en su mano hacer cumplir la interlocutoria del Tribunal Constitucional.

Y, por último, le digo que pedimos que se lea la parte final de dicha interlocutoria para que quede en acta que nosotros no podemos participar de esto y que ustedes, como Mesa, no van a poder derivar su responsabilidad al Pleno del Parlamento.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Presidenta, nosaltres entenem que la situació que s'ha creat és altament irregular. Efectivament, els diputats i diputades del Parlament de Catalunya són inviolables per les opinions i pels vots que emetin en el Parlament de Catalunya, però nosaltres entenem que la interlocutòria a què vostè mateixa ha fet referència, preguntant als dos grups promotors de la iniciativa si n'eren conscients..., creiem que és prou clara.

I, en aquest sentit, i d'acord amb l'article 86.2 del Reglament del Parlament de Catalunya, demanaríem que es llegís la part resolutiva de la interlocutòria, no li demano pas que la llegim tota; que es llegís també l'apartat 4 de l'article 92 de la Llei orgànica del Tribunal Constitucional; que es llegís, si efectivament existeix un informe jurídic, el contingut d'aquest informe jurídic que se li ha facilitat, i, ja posats a citar articles de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que llegíssim també l'article 1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

(Joan Coscubiela Conesa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Coscubiela, vostè ja s'ha expressat...

Joan Coscubiela Conesa

Presidenta, no m'he expressat, li he demanat que llegís una cosa que de moment vostè no llegeix. Ara, si em permet, m'expressaré en nom del Grup de Catalunya Sí que es Pot.

La presidenta

No sé si s'ha adonat que estic demanant a tothom que intervingui, i al final contestaré. Gràcies.

Joan Coscubiela Conesa

Molt bé; moltes gràcies. Bé, Catalunya Sí que es Pot ja vam manifestar la nostra posició contrària que aquest tema vingués al Ple del Parlament, ho vam fer a la Junta de Portaveus, i avui vull recordar aquestes raons.

Nosaltres vam impulsar la Comissió del Procés Constituent amb una clara voluntat de consens i de bastir ponts entre forces polítiques que teníem una visió diferent del 27 de setembre però coincidíem en la necessitat d'aquest procés constituent. Malauradament aquestes conclusions, en lloc de bastir ponts, els han dinamitat.

Nosaltres vam impulsar aquesta comissió d'estudi per trobar un ampli suport a aquest procés constituent, i les conclusions van en sentit contrari. Portar les conclusions a aquest Ple el que fa és exactament el contrari: dinamitar qualsevol possibilitat d'acord i situar una política de blocs tancats que beneficia no se sap qui.

És per això que, per raons polítiques, i sense menysprear en absolut el que suposa la interlocutòria del Tribunal Constitucional, però per raons polítiques, per aquestes raons, perquè creiem que vostès estan dinamitant els ponts que és possible establir entre nosaltres, varem dir en el seu moment que no.

Com que no volem contribuir a degradar més aquesta cambra, perquè les maneres de fer les coses són molt importants en política, nosaltres, com vam fer el dia 7 d'abril, no participarem en aquesta votació; encendrem, «apretarem» el botó de presència i no hi participarem. Però ho farem deixant ben clar que estem en contra que portin al Ple aquestes conclusions perquè, lluny d'avançar en un procés constituent, lluny d'avançar en el reconeixement dels drets que Catalunya té com a poble, el que fan vostès és cada vegada fer-los retrocedir, cada vegada empetitir més el suport social que tenen. I això és un error; és una opció al servei del senyor Puigdemont i de la seva majoria, però en contra del poble de Catalunya. I nosaltres no hi participarem.

La presidenta

Alguns membres... (*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Presidenta, perquè, com que s'ha demanat que es retiri la petició que hem fet, només és per reiterar que nosaltres ens mantenim en la petició i tenim tot el dret, com a grup parlamentari, que s'inclogui a aquest ordre del dia. I ho tornem a reiterar, nosaltres estem aquí perquè ens hi van posar els ciutadans de Catalunya i nosaltres ens devem a les ambicions del poble de Catalunya. N'hi ha que tenen més vocació d'agutzils dels poders de l'Estat; nosaltres..., la nostra vocació és servir els ciutadans de Catalunya.

I, senyor Coscubiela, l'intent per trobar l'excusa, per donar una altra explicació diferent dels altres, l'intent, és bo, però no cola –no cola, no cola. (*Aplaudiments.*)

Escolti, miri, senyor Coscubiela... (*veus de fons*), senyor Coscubiela, al final...

La presidenta

Si us plau.

Jordi Turull i Negre

...sí, al final, vostès ens estan proposant que fem una revolta amb el permís de l'*autoridad pertinente*. Molt puny alçat, molta samarreta, molta pancarta, però, a l'hora de la veritat, cagarella, perquè es posen al costat dels que no volen parlar.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Alguns membres de la Mesa m'han demanat intervenir.

Ho farà, en primer lloc, el senyor Espejo; intervindrà des de baix.

El vicepresident segon

Gracias, señora presidenta. Señores y señoras diputados del Parlament de Catalunya, sé que no es normal que un miembro de la Mesa tome la palabra en un debate de estas características, pero tampoco es normal lo que se está produciendo ahora mismo. También, aparte de ser el vicepresidente..., o uno de los vicepresidentes de este Parlamento, soy un diputado, y quiero manifestar mi opinión como también miembro de la Mesa que se ve concernido específicamente por esa resolución a la que estamos haciendo referencia.

Como todos ustedes saben, esa resolución nos comunica a todos los miembros de la Mesa nuestro deber de impedir o paralizar cualquier iniciativa que suponga eludir el mandato que contiene esa resolución, cualquier iniciativa como la que estos grupos, legítimamente desde su perspectiva política, proponen. Pero es nuestro deber impedir o paralizar este tipo de iniciativas. No quiero entrar en el fondo político, aunque como diputado de mi grupo parlamentario es obvia mi posición, pero como vicepresidente del Parlament, que también lo soy en este momento –excepcional, creo yo–, debo cumplir hasta el máximo de mis responsabilidades y de mis posibilidades mi deber institucional, y le pido también a la presidenta y al resto de miembros de la Mesa que lo hagan.

La Mesa tomó la decisión..., o la presidenta tomó, con el acuerdo unánime de la Mesa, la decisión de no incluir este punto en el orden del día de este Pleno. Y cuando se pretende eludir una prohibición usando una norma prevista para otro fin, a esto se le llama «fraude de ley». Es un fraude de ley del Reglamento de esta cámara lo que yo considero que se está haciendo hoy. Creo que se pretende utilizar el artículo 81.3 del Reglamento para consumir ese fraude de ley. Es mi opinión como diputado, como miembro de la Mesa y como vicepresidente.

Mañana se aprobará en este Parlamento, por unanimidad de todos los grupos, un código de conducta promovido por la presidenta –como digo, con unanimidad y con acuerdo de todos los grupos–, en cuyo artículo 10.2 se establece literalmente que «els diputats del Parlament no poden promoure actuacions emparades en l'exercici de llur càrrec que impliquin un abús de dret o un frau de llei».

Sería muy mal precedente, señores diputados, señora presidenta, que el día antes de aprobar el código de conducta aprovechemos para incumplir uno de sus principios básicos; sería muy mal precedente. Les pido, por tanto, a todos ustedes..., y le ruego especialmente a la presidenta que reflexione acerca de la decisión que tiene en sus manos, y que lo haga por el bien de Cataluña, de todas sus instituciones, y singularmente por el bien de la institución *más* importante, que es este Parlament.

Gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Pérez.

El secretari segon

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. Efectivament, en la sessió tinguda el dia 20 de juliol del 2016, la Mesa del Parlament va decidir prendre nota de les conclusions de la comissió d'estudi i no donar una tramitació específica. I això es va fer després d'escoltar la Junta de Portaveus, que deia el contrari. Si algú no estava d'acord amb això, el que hauria d'haver fet és demanar una reconsideració de la Mesa. Per què es va prendre aquesta decisió contrària a la decisió majoritària de la Junta de Portaveus? Segurament perquè hi havien motius, des de la Mesa i des de la presidenta del Parlament, per prendre aquesta decisió de no donar tramitació parlamentària.

A més a més, això es feia d'acord amb l'article 37 del Reglament, que diu *clarament* que són funcions de la Mesa –en l'apartat d– «qualificar, d'acord amb el Reglament, els escrits i documents d'índole parlamentària i declarar-ne l'admissió o la inadmissió a tràmit». Per tant, la Mesa ha complert la seva funció, que és declarar la inadmissió a tràmit, diguem-ne, d'aquestes conclusions d'aquesta comissió d'estudi.

Jo sóc dels que penso que si aquesta decisió l'hem de variar ens hem de tornar a reunir, en un moment: fem ara un petit recés, ens reunim la Mesa i decidim el contrari. No passaria absolutament res.

Efectivament, l'article 81 diu que el Ple del Parlament pot fer variar l'ordre del dia, però també en l'article 82 posa solament una condició –una condició–, que és que la documentació estigui enviada prèviament a tots els membres del Parlament, cosa que no s'ha fet. És a dir, posarem a debat i a votació un tema que no ha estat repartit per als membres del Parlament.

I també el mateix Reglament del Parlament diu que, bé, en això es pot fer una petita..., en aquest cas es pot fer una petita excepció si la Mesa del Parlament decideix que es pugui fer. Per tant, és un altre motiu perquè en aquest moment es torni a reunir la Mesa del Parlament i digui si això es pot fer o no es pot fer sense documentació..., o no-documentació. No passaria absolutament res.

Jo sóc conscient que no estem davant d'un debat estrictament reglamentari, en sóc conscient, ja ho sé, eh? Però sí que he de dir que a més a més de les qüestions reglamentàries hi ha una altra qüestió, que és que hi ha una interlocutòria que ens demana a tots nosaltres que impedin o paralitzem aquesta situació. Sota la meva opinió i el meu criteri –puc estar equivocat–, una interlocutòria del Tribunal Constitucional en aquest cas està per sobre del Reglament d'aquest Parlament; és el que jo penso, estic convençut d'això. Si hi ha algun altre que pensa de manera diferent, ho fem; però tinc claríssim que això és així. I, per tant, demano una reunió de la Mesa del Parlament per escatir i aclarir aquest tema davant dels lletrats del Parlament.

Efectivament, no estem davant d'una discussió estrictament reglamentària, una discussió estrictament estatutària... Per cert, l'article, també, 2.4 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya: «Els poders de la Generalitat s'exerceixen d'acord amb el que estableixen l'Estatut i la Constitució» –«l'Estatut i la Constitució»–, article 2.4 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

La meva obligació, hi insisteixo, és, com a membre de la Mesa, també vetllar pel compliment del Reglament, de l'Estatut i de les lleis. I és en aquest sentit que, senyora presidenta, li demano una reunió ràpida de la Mesa del Parlament per escatir aquests temes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Nuet.

El secretari tercer

Ho creguin o no, em sap molt de greu haver de fer aquesta intervenció; però m'hi veig abocat donades les decisions que s'han pres les darreres setmanes. Quan en un tema de cabdal importància, com el que ara estem tractant, el sectarisme en la seva gestió avança, els mètodes democràtics trontollen, pateixen. I avui els mètodes democràtics estan trontollant. El principal mètode democràtic que tenim, no sé si està al Reglament d'aquesta cambra, però és el diàleg, parlar les coses. Com a societat i com a parlament, quan no hi ha diàleg i es tira pel dret, tot trontolla. I en aquest moment alguns esteu tirant pel dret, al marge d'una part molt important, no sé si majoritària o no, de la societat catalana.

Per tant, sí, estem en un moment excepcional, sigueu-ne conscients. I en un moment excepcional, si en els mètodes no ens posem d'acord, no ens posem d'acord en res.

Us demano que us ho repenseu. I us demano una altra cosa: dubteu de les vostres conviccions, com jo dubto de les meves; li fareu un favor a la societat catalana.

Moltes gràcies.

La presidenta

Els recordo, els torno a recordar que el Ple és sobirà; ho diu l'article 71 del Reglament (*remor de veus*), el Ple és sobirà. La sollicitud que s'ha fet per part de dos grups parlamentaris no emana ni es desprèn de cap acord de mesa. En el Ple, l'única funció, l'única missió de la Mesa és ordenar el debat. El Ple és sobirà i, per tant, això no és responsabilitat ni de la Mesa ni de la presidència; és responsabilitat del Ple, perquè és sobirà. (*Persisteix la remor de veus.*) I aquí s'ha fet, estem complint escrupolosament el

Reglament; perquè, d'acord amb l'article 81.3, si dos grups sol·liciten una alteració de l'ordre del dia, es vota. Per tant, estem complint el Reglament.

M'ha demanat el senyor Coscubiela que llegís el, diguéssim..., el que m'han passat, el text que m'han passat els lletrats. Els lletrats m'han..., aquest text diu que fes l'advertiment que ja he fet, de si coneixien la interlocutòria. Per tant, aquest és el contingut, no diu res més; s'adreça a la presidència i diu això.

També se'ns ha demanat que llegíssim la interlocutòria. La interlocutòria és de sobres coneguda per tots. S'ha repartit a la Mesa, es va repartir als grups parlamentaris, és públic i notori el seu contingut.

Per tant, aquí el que anem a fer és complir escrupolosament el Reglament. S'han complit tots, absolutament tots els tràmits, d'acord amb el que diu..., perquè s'ha publicat l'informe de la comissió, està publicat en el butlletí del Ple. La Mesa en té coneixement, i fins i tot a la Junta de Portaveus es va demanar que s'inclogués a l'ordre del dia del Ple. Per tant, s'han complit tots els requisits perquè aquests dos grups puguin fer aquesta sol·licitud.

Anem a votar, perquè s'ha complit, s'està complint *escrupolosament* el Reglament.
(*Inés Arrimadas García demana per parlar.*) Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Le pido, por favor...

La presidenta

No, demani...

Inés Arrimadas García

Cuestión de orden –sí, disculpe–, le pido la palabra, por favor, por una cuestión de orden. (*Pausa.*) Gracias.

Según hemos solicitado previamente varios grupos parlamentarios de esta cámara, pedimos de nuevo que, en base a un artículo del Reglamento, que es el artículo 86, se pueda leer los dos párrafos –los dos párrafos– de la interlocutoria del Tribunal Constitucional. Tenemos el derecho a solicitarlo, y creo, sinceramente, presidenta, que usted debería darnos el derecho de poder leer dos párrafos de una interlocutoria que nos afecta a todos y que, insisto, les afecta a todos los miembros de la Mesa, pero especialmente a usted, cuando dice que tiene la obligación de impedir –impedir– o paralizar cualquier iniciativa que suponga ignorar o eludir los mandatos enunciados en esta interlocutoria.

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Li he de tornar a recordar que el Ple és sobirà. (*Remor de veus.*) El Ple és sobirà, no depèn de la Mesa ni de la presidència. I aquesta interlocutòria, perdoni, la coneix absolutament tothom. (*Veus de «No.»*) Ha sortit als mitjans de comunicació, tots la coneixen, es va repartir a la Junta de Portaveus. (*Persisteix la remor de veus.*)

Per tant, anem a procedir a la votació. (*Aplaudiments i remor de veus.*) Anem a procedir a la votació. (*Joan Coscubiela Conesa demana per parlar.*) Senyor Coscubiela, vostè ha parlat molt, ja. (*Rialles.*)

Joan Coscubiela Conesa

Presidenta, només per una cosa que crec que sí que afecta la sobirania del Parlament de Catalunya: si els lletrats de la cambra li han fet arribar a la presidenta una nota que afecta el desenvolupament d'aquesta sessió, els parlamentaris, els 135, tenim dret a saber què diu aquesta nota, perquè... (*Remor de veus.*) Si us plau –si us plau, si us plau... (*Aplaudiments.*)

La presidenta

Els lletrats...

Joan Coscubiela Conesa

Si us plau... Vostè està dient que la interlocutòria...

La presidenta

No...

Joan Coscubiela Conesa

...no, perquè ja la coneixem. Jo la conec i sé el que diu, però no conec el que diu aquesta nota que li han enviat els serveis jurídics de la cambra. Aleshores...

La presidenta

Els lletrats...

Joan Coscubiela Conesa

Vostès han agafat «carrerilla»...

La presidenta

No, perdoni...

Joan Coscubiela Conesa

...i amb la idea de vulnerar la normativa espanyola...

La presidenta

No vulnerem res. Senyor Coscubiela, no vulnerem res.

Joan Coscubiela Conesa

...decideixen vulnerar també la normativa del Parlament de Catalunya.

La presidenta

No –no.

Joan Coscubiela Conesa

Vostè sap que el Reglament empara que li pugui demanar la lectura –la lectura– d'un text que és imprescindible per a aquesta votació. Li demano una cosa: no forci tant les coses –no forci tant les coses. Li demano que ho llegeixi, si us plau.

La presidenta

Ja els he dit que els lletrats m'advertien que advertís la cambra del que anaven a fer, senzillament.

(Remor de veus. Pausa.)

Procedirem a la lectura. *(Aplaudiments. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)*

Un moment... Senyora García. *(Veus de fons.)* Ah, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

(L'orador comença a intervenir sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...tots els diputats tenim els mateixos drets en aquesta cambra...

La presidenta

Sí, senyor...

Santi Rodríguez i Serra

...senyora presidenta...

La presidenta

...té raó.

Santi Rodríguez i Serra

...perquè fa una bona estona que estic demanant la paraula per una qüestió..., dues qüestions d'ordre, si m'ho permet. *(Pausa.)*

Vostè ha dit *reiteradament* que aquest Parlament és sobirà. M'agradaria que llegís l'article del Reglament del Parlament a on diu exactament que aquest Parlament és sobirà. Perquè no ho diu. Tampoc en l'article 71, que vostè ha citat.

La segona qüestió d'ordre. Efectivament, com han dit diversos membres de la Mesa en les seves intervencions, la setmana passada la Mesa va adoptar l'acord, per unanimitat, de no prendre, de no adoptar cap altra decisió amb relació a les conclusions de la comissió d'estudi per a la independència. En la mesura que vostè ha adoptat una decisió, que és de sotmetre'n la inclusió en l'ordre del dia al Ple de la cambra, i, per tant, això significa contradir una decisió de la Mesa del Parlament, i havent sentit que, com a mínim, tres membres de la Mesa del Parlament s'han mostrat contraris a sotmetre aquesta consideració a votació en el Ple del Parlament, ens agradaria tenir una posició *col·legia-*

da de la Mesa del Parlament amb relació a la inclusió en l'ordre del dia d'aquest punt, contravenint a la mateixa decisió de la Mesa.

La presidenta

Gràcies, senyor Rodríguez. Ara passarem a llegir la nota que ens han... (*Anna Gabriel i Sabaté demana per parlar.*) Senyora Gabriel.

Anna Gabriel i Sabaté

Nosaltres, la veritat és que no podem evitar manifestar la nostra tristesa davant del fet que es denunciï el que alguns anomenen «sectarisme» o «fer trontollar mètodes democràtics», i perden l'oportunitat, en canvi, de denunciar la manca de democràcia de l'Estat espanyol. Ens preocupa moltíssim que això vingui de la mà d'un portaveu d'una formació que diu ser d'esquerres. Les esquerres s'han distingit *sempre* per defensar els drets democràtics, i no per escudar-se en els límits d'una *falsa* democràcia, d'una legalitat imposada, hereva d'una dictadura franquista. (*Remor de veus.*)

En segon lloc, per nosaltres, les lectures del Reglament, de l'Estatut d'autonomia, de la Constitució espanyola o del Tribunal Constitucional estan fetes. Nosaltres volem anar més enllà, i recomanem que, més enllà d'aquestes lectures, llegiu també història i llegiu dret internacional. Per tant, ni frau de llei, ni abús de llei, ni cop d'estat. No banalitzeu el que és un cop d'estat, no banalitzeu el que és un abús de llei o un frau de llei; perquè banalitzant aquestes coses només feu que contribuir que no s'eradiquin.

I, per últim, nosaltres, en l'exercici del nostre dret de sol·licitar la incorporació d'aquest punt a l'ordre del dia, ens sentim absolutament en l'exercici d'un dret democràtic que ens empara. Avui estem construint democràcia, i avui vostès tenen l'oportunitat de girar l'esquena a la democràcia o de fer-la encara més rica i més plena. Nosaltres tenim claríssim del bàndol que estem.

Per tant, advertiments fets, amenaces fetes, cap problema: nosaltres, com hem dit abans, cap a la independència, sense por.

(*Aplaudiments. Ferran Pedret i Santos demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Pedret. (*Pausa.*) Senyor Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Li demano la paraula, diguem-ne, per l'article 88 del Reglament del Parlament de Catalunya, amb relació a l'observança del Reglament. (*Pausa.*)

Miri, els grups que proposen la inclusió d'aquest punt a l'ordre del dia, efectivament, tenen tot el dret de fer-ho, és indiscutible. El que és més discutible és que tinguin dret a obtenir-ho si no ens centrem només a llegir el Reglament del Parlament de Catalunya, sinó que tenim present que el Reglament del Parlament de Catalunya no forma part d'un cos aliè a la resta de l'ordenament jurídic del país. S'ha de llegir tot plegat, s'ha de tenir en compte que el Reglament no és una cosa absolutament autònoma, que suri, diguem-ne, fora de l'ordenament jurídic. S'ha de tenir present que estem inscrits en aquest ordenament jurídic.

Jo per això demanava abans que es llegís l'article 1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que em permeto, molt modestament –molt probablement el coneguin–, recordar a la cambra i a la mateixa Mesa: «Catalunya com a nacionalitat exerceix el seu autogovern constituïda en comunitat autònoma, d'acord amb la Constitució i amb aquest Estatut, que és la seva norma institucional bàsica.»

Això no es pot ignorar, la qual cosa vol dir que tampoc es pot ignorar l'existència d'una interlocutòria que és molt clara, molt expressa, respecte a la tramitació del que avui es pretén tramitar.

Per tant, considero que estem contravenint al conjunt de l'ordenament, i també al Reglament del Parlament de Catalunya, si procedim a la votació que la presidenta està convidant que procedim a fer.

Nosaltres entenem que, més enllà que les advertències sobre quin és l'ordenament i quines puguin ser les conseqüències d'ignorar-lo s'interpretin com a amenaça o com a quelcom antidemocràtic, les institucions que avui tenim són unes institucions que ens ha costat molt de consensuar, que ens ha costat molt que hi hagi una àmplia majoria de ciutadans i ciutadanes que les considerin legítimes i representatives.

I el pas que avui es pugui fer no té res a veure respecte a la discussió de fons sobre la qüestió de la independència, ni tampoc té res a veure sobre la discussió..., sobre si això s'ha de poder votar en un referèndum o no. Té a veure amb un pas endavant que es demana en aquestes conclusions de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent que es faci, que és un pas amb què es salta directament des de l'ordenament jurídic que tenim a un de nou, en el qual, per cert, posats a parlar d'advertències i amenaces, se'ns adverteix que totes les persones físiques i jurídiques, i també tots els poders públics, hauran d'estar sotmesos al que aquesta assemblea constituent hagi de dir, eh? Per tant, entenc que amb algun element de coerció es deu comptar per garantir-ho.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Pedret. (*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Com que entrem en un espai de lectura, nosaltres també –i m'ho ha posat molt bé el senyor Pedret– volem llegir. Ho dic perquè amb això de les lleis passa una mica, em sembla, com amb *El Quijote*, que tothom en parla però ningú se l'ha llegit sencer, no? (*Rialles i remor de veus.*) I, per tant, a mi el que m'agradaria... No, clar, nosaltres també volem llegir, i volem llegir l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que vostès tant demanen respectar, i que és una llei orgànica, i que, per tant, algun valor deu tenir, aquesta llei orgànica.

I els llegiré dos articles que, com que suposo que el Tribunal Constitucional no sabia que arribaríem a aquest punt, no els van tocar, no se'ls van carregar; entre tots els que es van carregar, aquests no els van tocar. L'article 55.1 de l'Estatut: «El Parlament representa el poble de Catalunya»; el punt 3 diu: «El Parlament és inviolable.» I l'article 57.1 diu: «Els membres del Parlament són inviolables pels vots i per les opinions que emetin en l'exercici de llur càrrec.»

Estem exercint el nostre càrrec, estem representant el poble de Catalunya i, per tant, no admetem cap amenaça pels vots i per les opinions que emetem.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments. Diversos diputats demanen per parlar.*)

La presidenta

Em sap greu, perquè això es convertirà en un no acabar. (*Remor de veus.*) Tots els grups han tingut dues intervencions; dues, tots. Anem a llegir el que ens han demanat que llegim, i després procedirem a la votació. (*Veus de fons.*) No, no, tots han tingut dues intervencions. (*Remor de veus. Inés Arrimadas García demana per parlar.*) Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Por una cuestión de orden. Ya que usted no quiere que se lean los dos párrafos finales de la interlocutoria del Tribunal Constitucional y ya que todo el mundo ha sacado sus libros de lectura...

La presidenta

Senyor Arrimadas...

Inés Arrimadas García

...lo haremos nosotros.

La presidenta

...senyora Arrimadas, estan aquí i ara els llegirem.

Inés Arrimadas García

Ah, perfecto.

Gracias.

La presidenta

D'acord? (*Pausa.*) El vicepresident llegirà el text que ens han passat els lletrats. (*Josep Enric Millo i Rocher demana per parlar.*) Senyor Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Brevíssimament, presidenta, però recordar que hi ha una petició formulada, molt concretament davant de la contradicció que s'ha manifestat entre tres membres de la Mesa i la resta, dels quals no coneixem l'opinió, que és de conèixer..., jo crec que els 135 diputats d'aquesta cambra tenim dret a conèixer quina és la posició *col·legiada* de la Mesa del Parlament de Catalunya. I això només podem saber-ho si es suspèn la sessió, la Mesa es reuneix i manifesta públicament..., perquè tothom conegui quina és la posició col·legiada, hi insisteixo, de la Mesa del Parlament de Catalunya. (*Remor de veus.*) I, si no pensen fer-ho, expliquin el motiu pel qual no pensen fer-ho; però contestin la petició que se'ls formula.

La presidenta

És que jo no ho dic prou alt, però em sembla que prou clar: això no es desprèn, aquesta sol·licitud que ens han fet avui no es desprèn de cap acord de mesa. El Ple, d'acord amb l'article 71.1 del Reglament, el Ple és l'òrgan suprem, superior a tots els altres, que ateny el grau màxim. «Sobirà» vol dir que està per damunt de tots els altres.

Per tant, ens han fet una petició d'acord amb el Reglament, i és el que votarem. No té absolutament res a veure ni amb la Mesa..., amb aquest Parlament; senzillament, ordena el debat.

Per tant, com els he dit, anem a fer la lectura, i després passarem a la votació.

El vicepresident primer

Bé. «El secretari general en funcions i el lletrat major volen informar que:

»1. El Tribunal Constitucional, per mitjà de la resolució interlocutòria de 19 de juliol, va estimar l'incident d'execució formulat per l'advocat de l'Estat amb relació a la Resolució del Parlament 5/XI, de creació de comissions parlamentàries, en el sentit que no resulta constitucionalment admissible que “la actividad parlamentaria de análisis o estudio se dirija a dar continuidad y soporte al objetivo proclamado en la Resolución 1/XI, la apertura de un proceso constituyente en Cataluña, encaminado a la creación de la futura constitución catalana y del estado catalán independiente en forma de república, que fue declarado inconstitucional por la Sentencia 259/2015, de manera que el Tribunal considera que la actividad de la comisión creada resulta absolutamente inviable si no se entiende condicionada al cumplimiento de las exigencias de la Constitución, y singularmente de los procedimientos para su reforma y, en general, a los marcos que rigen para la actividad política”.

»2. El Tribunal fa un advertiment exprés “a los poderes implicados y a sus titulares, especialmente a la Mesa del Parlamento y bajo su responsabilidad, de su deber de impedir o paralizar cualquier iniciativa que suponga ignorar o eludir los mandatos enunciados”.

»En aquestes circumstàncies considerem» –diuen el secretari general i el lletrat major– «que, abans de prendre cap decisió sobre l'ampliació de l'ordre del dia, cal que el Parlament tingui coneixement del significat i les implicacions de la dita d'interlocutòria, tenint en compte que, tal com també assenyala el mateix Tribunal Constitucional, “es a la propia cámara autonómica a la que le corresponde velar por que su actuación se desarrolle en el marco de la Constitución y que todos los poderes públicos estén obligados al cumplimiento de lo que el Tribunal Constitucional resuelva”.»

Aquest és l'advertiment que ha fet a l'inici la mateixa presidenta.

La presidenta

L'article 81.3 del Reglament diu: «L'ordre del dia del Ple pot ser alterat si aquest ho acorda, a proposta del president o a petició de dos grups parlamentaris o d'una cinquena part dels membres del Parlament, i també pot ser alterat quan hi obliga el compliment d'una llei. Si s'hi ha d'incloure un assumpte, aquest ha d'haver complert els tràmits reglamentaris que li permeten de ser-hi inclòs, llevat d'un acord explícit en sentit contrari per majoria absoluta.»

Per tant, en compliment estricte del Reglament d'aquesta cambra, passem a la votació a favor o en contra de l'alteració de l'ordre del dia. (*Alguns aplaudiments.*)

S'inicia la votació per a l'alteració de l'ordre del dia i per a incloure les conclusions del procés constituent.

Comença la votació.

L'alteració de l'ordre del dia per a incloure les conclusions de la Comissió del Procés Constituent ha estat aprovada per 72 vots a favor i 53 en contra.

(Forts aplaudiments.)

A continuació... *(Veus de fons.)* Doncs, són 52 vots a favor, perdó... *(Algú diu: «En contra.»)* Cinquanta-dos vots en contra, sí.

Informe de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent

260-00001/11

A continuació, procedirem al debat i votació de l'Informe de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent. D'acord amb l'article 65.3 del Reglament, aquesta comissió d'estudi ha elaborat l'informe que ha estat publicat en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* amb el número 190.

En primer lloc, per a iniciar el debat, té la paraula el senyor Lluís Llach, com a president de la Comissió d'Estudi del Procés Constituent.

(Xavier García Albiol demana per parlar.) Senyor García Albiol.

Xavier García Albiol

Gracias, señora presidenta. Por una cuestión de orden, señalar que, como se va a proceder a un debate que desde el Partido Popular de Cataluña entendemos del todo *ilegal* y con una clara vulneración del estado de derecho, los diputados del Partido Popular de Cataluña no votaremos esta resolución.

La presidenta

Gràcies, senyor Albiol. Senyor Llach, pot començar.

Lluís Llach i Grande

Gràcies, presidenta. Honorable president, honorables consellers, conselleres..., seguim. És costum parlamentari que el president d'una comissió d'estudi, en aquest cas del procés constituent, expliqui succintament la feina feta per la comissió que ha presidit. Procuraré ser fidel a aquesta tradició, i forçosament he de començar per recordar que aquesta comissió es va configurar sota una presidència molt més escaient que la meva, la de Muriel Casals, que encara avui aixeca *(aplaudiments)* entre molts dels diputats una enyorança respectuosa. *(Persisteixen els aplaudiments.)*

A la Comissió d'Estudi del Procés Constituent hi han participat el Grup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, el del Partit Popular de Catalunya, el de Catalunya Sí que es Pot i el de Junts pel Sí. Sens dubte, el gruix més valuós de l'activitat d'aquesta comissió l'han conformat les compareixences de personalitats significades en el saber constitucional. Aquestes foren consensuades entre els ponents de Junts pel Sí, CUP - Crida Constituent i Catalunya Sí que es Pot.

Acceptaren de comparèixer els senyors Joan Subirats, Ferran Requejo, José Antonio Pérez Tapias, Albert Noguera, Marco Aparicio Wilhelmi, Jordi Matas, Encarna Bodelón i Antoni Abat Ninet. Excusaren la seva compareixença els senyors Francesc de Carreras, Josep Maria Vallès, Oriol Homs i la senyora Mercè Barceló.

Acabades les exposicions individuals, es demanà la compareixença en dues sessions d'una representació de l'entitat Reinicia Catalunya, i també de l'entitat Drassanes per la República Catalana.

Un cop finalitzades i analitzades aquestes compareixences, es passà a la fase de presentació de les propostes de conclusions dels diferents grups parlamentaris. I aquí és on em toca cedir la paraula a la diputada Marta Rovira, que explicarà la proposta de conclusions del meu grup parlamentari, Junts pel Sí, i ho faig amb plena consciència de la transcendència d'aquest moment.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació té la paraula la senyora Marta Rovira.

Marta Rovira i Vergés

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, en virtut de tots aquests articles que hem anat citant, especialment l'article 55 de l'Estatut d'autonomia, que diu que el Parlament és el representant del poble de Catalunya i que és inviolable, explicarem, passarem a explicar que en aquesta Comissió d'Estudi del Procés Constituent hem tingut mesos de compareixences i hem acabat, al nostre parer, amb les següents conclusions.

En primer lloc, ens ha quedat clara la importància que té el procés constituent en si mateix, com a procés, com a metodologia, per determinar-ne el resultat final, que és el text constitucional: si el procés és d'alta qualitat democràtica, el text constitucional també ho serà; si el procés és obert i integrador, el text constitucional també ho serà. I de les experiències comparades que se'ns han mostrat i que se'ns han explicat ens ha quedat clar que no hi ha un model talla única per a tots els processos constituents, sinó que cada cas és un món i que cada procés és singular.

És per això que, per les característiques culturals, per les característiques econòmiques, polítiques de la nostra societat, i pel procés de mobilització social que ha viscut el nostre país els últims anys, ens queda clar com ha de ser aquest procés constituent, el que es produeix al nostre país: ha de ser de base ciutadana, ha de ser transversal, ha de ser obert, ha de ser integrador, ha de ser participatiu i ha de ser vinculant, ha de tenir l'aval i el suport de les institucions. Un procés que, com diem, en la seva metodologia, en el seu procés ha de ser consensuat, el volem públic, el volem transparent, el volem compartit, i ha de donar cabuda, com no podria ser d'altra manera, a les diferents sensibilitats i ideologies. I un procés que especialment volem que trenqui amb les inèrcies del passat i que incorpori la perspectiva de gènere d'una manera radical, transversal i específica, és a dir, amb una estratègia dual.

Identifiquem tres fases clares del procés constituent: l'actual, que és de participació ciutadana; una segona fase, d'una legislatura constituent amb institucions de mandat constituent, i una tercera fase, de ratificació popular i directa a través de referèndum.

Malauradament, no hem pogut donar suport a la majoria de conclusions que han presentat altres grups en aquesta comissió d'estudi –especialment em refereixo a les conclusions de Catalunya Sí que es Pot–, perquè no compartim la premissa de la qual neixen aquestes conclusions, que és que un procés constituent sempre ha de tenir permís i autorització d'un poder constituït. Nosaltres creiem que l'*statu quo* no el reformarem, no el podem canviar, tenint o havent de demanar permís, i entenem que aquestes conclusions que es van presentar ens neguen, per tant, que tinguem legitimitat com a societat per iniciar un procés constituent.

Nosaltres creiem que el permís del poder constituït, l'acord, l'aval que alguns encara esperen per instar el procés constituent, i les mobilitzacions ja les tenim i les hem fet. El permís, de fet, ens l'hem donat, ens l'hem donat entre tots, es diu «mandat democràtic», es diu «contracte democràtic», es diu «acord». L'hem obtingut de les urnes; per cert, posades d'acord amb el poder constituït –l'hem obtingut de les urnes. O és que no n'hi ha prou d'haver obtingut aquesta legitimitat democràtica i legal per iniciar un procés constituent al nostre país? A nosaltres ens sembla que és la millor manera d'iniciar-lo, tenint l'aval democràtic.

I el que no entenem és com alguns neguen, fins i tot, que el procés constituent tingui base popular, tingui base ciutadana. O és que defensar el que està defensant la gent als carrers del nostre país, com, per exemple, els desnonaments injustos, fer una iniciativa legislativa popular per l'emergència habitacional, defensar la gent dels talls de subministrament a pesar del Tribunal Constitucional, això no és procés constituent ni que sigui per la via de la destitució del poder constituït? A nosaltres ens sembla que sí.

Hem obtingut aquest permís de les urnes després d'haver maldat, per cert, per un acord amb l'Estat, perquè hem maldat des del 2012 per tenir aquest acord amb l'Estat. I a les urnes, el passat 27 de setembre, després de tres anys, des del 2012, de maldar per aquest acord, hem obtingut aquest permís, hem obtingut el millor dels permisos, el legítim, el democràtic i el legal per iniciar aquest procés constituent.

És per això que no entenem com alguns esperen que encara avui l'Estat ens doni pas, ens doni via, ens doni permís; com l'Estat es pugui arribar a reformar. Per nosaltres això a aquestes alçades ens sembla talment un acudit: el poder constituït, l'Estat, ni es reformarà ni ens permetrà iniciar un procés constituent. Per això la gent ha sortit al car-

rer i ha anat a les urnes i s'ha donat permís per començar a construir un nou país entre tots i per a tots, com no podria ser d'una altra manera. Que no ho veuen, que no tenim cap altra més sortida?

I la veritat és que comparteixo les paraules del diputat Nuet, quan abans les ha agafat..., i em sap greu, perquè hem parlat durant hores i hores, i hem compartit moltes compareixences i molts debats i molts discursos, i compartíem un fil de les conclusions que podien haver estat d'aquesta Comissió d'Estudi del Procés Constituent; el compartim, crec, encara, aquest fil: allò que vostès tenen escrit en molts manifestos, i amb molts de suports, que reconeixen que existeix un procés constituent de base ciutadana no subordinat, unilateral, fins i tot, diuen vostès, cap a la república catalana.

Fins i tot alguns de vostès diuen que, per donar-hi suport, vostès voldrien que aquest procés constituent no subordinat fos, com a mínim, coordinat amb el de l'Estat. I contra gustos no hi ha res escrit. En això només discrepem en el *tempo*: no podem esperar que l'Estat iniciï el seu procés constituent per iniciar el nostre. Després de la repetició de les eleccions del 26 de juny queda palès que no ens podem esperar; només és possible a dia d'avui, només és possible un procés constituent a l'Estat si abans el fem a Catalunya. De fet, encara que no sigui ben bé el nostre objectiu, sabem que som palanca de canvi a l'Estat. Si nosaltres comencem el procés constituent, sabem que amb alta probabilitat també començarà un procés constituent a l'Estat.

I el que per nosaltres és important és el que passa ara i aquí, el que nosaltres tenim a les nostres mans. Tenim la possibilitat d'engegar un procés constituent ara i aquí. Vostès saben que a l'Estat espanyol és impossible fer-ho. Potser, potser, potser, d'aquí a vint anys, però ara i aquí, ara és on tenim aquesta oportunitat. Tenim l'oportunitat de canviar entre tots el model energètic que ens fa pagar als ciutadans una factura escandalosa; tenim l'oportunitat de fer que els nostres empresaris també tinguin més competitivitat amb factures de l'electricitat més justes; tenim la possibilitat d'ajudar els que pateixen pobresa energètica; tenim l'oportunitat de dotar-nos de sobirania per fer el Corredor Mediterrani i generar ocupació; tenim l'oportunitat de construir un nou model econòmic en què els que més tenen, com els bancs o les nuclears, aportin més; tenim l'oportunitat de canviar la societat, de modernitzar el nostre país, de posar-lo entre els països moderns i nets d'Europa, i no a la cua, com alguns estan fent sistemàticament.

En un moment tan important com aquest espero que tots sapiguem posar-nos al costat del canvi, de la transformació, de la modernitat, i no pas al costat de l'immobilisme i del passat, com ens recorda el Tribunal Constitucional amb interlocutòries que a partir d'ara tindran totes el mateix fonament jurídic: que ens basem, que ens fonamentem per seguir endavant en una resolució que ells han declarat inconstitucional del Parlament.

Mirin, saben què passa? Que vagi per endavant que nosaltres continuarem fent la feina en base no a una resolució concreta, sinó en base a tot un mandat democràtic emanat de les urnes del 27 de setembre.

Hi insisteixo, en un moment important, tan important com aquest, espero que tots i totes sapiguem posar-nos al costat del canvi, de la transformació, de la modernitat. Preferim que els ciutadans d'aquest país tinguin el futur a les seves mans en lloc d'esperar eternament una reforma que no vindrà mentre els ciutadans veuen com l'*statu quo* decideix per ells en un estat anacrònic, injust i resclosit.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Donarem deu minuts a cada grup parlamentari; n'havíem posat cinc, però en donarem deu. D'acord? (Pausa.)

Per tant, la primera a intervenir serà la senyora Inés Arrimadas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Hoy es un día triste para la democracia. Hoy es un día triste para los que creemos —no sé si somos muy extraños— que en el siglo XXI los políticos tienen, como cualquier ciudadano, que cumplir con la justicia, con las leyes democráticas y con el ordenamiento jurídico.

Hoy es un día triste para los que creemos que los gobiernos, también los gobiernos autonómicos, como el Gobierno de la Generalitat, tienen que pensar en los problemas reales de los ciudadanos. Y hoy de nuevo no vamos a hablar de una propuesta fantástica del Gobierno de la Generalitat para luchar contra el paro, luchar contra la desigualdad o luchar contra la corrupción, ese tema que parece que no quieren nombrar, no, no; hoy de nuevo venimos aquí para ver lo único que puede ofrecernos el presidente de la Generalitat y lo único que puede ofrecernos este Gobierno, que es seguir hablando de independencia, seguir hablando de la separación de Cataluña del resto de España.

Como si no hubiéramos tenido suficiente con los años que llevamos hablando de este tema por parte del Gobierno y del presidente, como si no tuviéramos suficiente con los millones de euros que se siguen gastando en televisiones que hablan básicamente de este tema, como si no tuviéramos suficiente con lo que hemos visto estos años con las prioridades del Gobierno, ellos han querido impulsar una comisión de estudio para seguir hablando de la independencia en el Parlament.

Nosotros, mientras ellos convocaban esta comisión, nosotros dijimos una que creemos que es mucho más importante y mucho más interesante, que es la comisión de lucha contra la corrupción. Ah, amigo, pero esa al Gobierno no le ha interesado en ningún momento. Y, de hecho, le regalaron la presidencia a sus compañeros de la CUP, que han tenido mucho más interés, mucha más participación y muchas más ganas en hacer que la comisión para la independencia tirará hacia delante que en la comisión contra la corrupción. Supongo que eso estará dentro del pacto que tienen ustedes. (*Aplaudiments i remor de veus.*) Sí, sí; ustedes son los presidentes de la comisión de la corrupción...

La presidenta

Senyor Salellas, si us plau.

Inés Arrimadas García

...y la han convocado muchísimas menos veces que lo que se ha convocado la comisión de la independencia.

Pero hay un pequeño detalle más –hay un pequeño detalle más–, y es que traer aquí hoy estas conclusiones no solo es que esté alejado de la realidad de los catalanes, es que vulnera de una manera flagrante una resolución del Tribunal Constitucional, una más, que sin duda afecta muchísimo más a los miembros de la Mesa.

Y esta burda estrategia parlamentaria de no querer asumir sus responsabilidades e intentarlas derivar al Pleno tiene un recorrido muy corto. Y, como decíamos esta mañana, no habíamos visto nunca a desobedientes que tengan tan poca valentía como para querer esconderse en las maderas de esta Mesa para pasar la responsabilidad a los diputados del Parlament. No habíamos visto nunca que políticos que prometen declarar la independencia no se atrevan siquiera a dar la cara hoy en el Pleno del Parlament.

Nosotros, evidentemente, no podemos participar de esto porque vulnera, como es algo evidente que cualquiera entiende, una resolución del Tribunal Constitucional. Pero vulnera muchas más cosas, porque las conclusiones mismas de esta comisión vulneran principios básicos de la democracia. Y solo hay que leerlas para saber que lo que ustedes están proponiendo es un auténtico golpe a la democracia porque vulnera los principios más básicos. Por ejemplo, no solo ustedes proponen, por supuesto, declarar unilateralmente la independencia y sacar a Cataluña de España y de la Unión Europea, no, no; ustedes proponen que las leyes que ustedes aprueben no son susceptibles de control, suspensión o impugnación por parte de ningún otro poder, juzgado o tribunal.

Pero, ¿en qué tipo de régimen antidemocrático se han inspirado ustedes para decir esto? (*Aplaudiments.*) ¿En qué democracia del mundo los políticos y las leyes que hacen los políticos no están sometidos a control y a los tribunales? ¿Ustedes saben lo que es la separación de poderes? ¿En qué quieren convertir Cataluña? ¿Qué quieren hacer con Cataluña? ¿Estas son las propuestas que tienen ustedes ante la desigualdad, el paro y la corrupción de los catalanes?, ¿que ustedes puedan hacer lo que quieran y que nadie les controle?, ¿esa es su propuesta?

Esto es un auténtico golpe, es un insulto a los principios democráticos de la separación de poderes, de la responsabilidad de los políticos como cualquier otro ciudadano de a pie frente a los tribunales. Esto supone volver atrás en el tiempo, volver a la época en que los gobernantes podían hacer cualquier cosa, podían elegir cuáles eran las leyes,

podían elegir cuáles eran sus tribunales, o si las querían cumplir o no. Ustedes quieren sacar a Cataluña no solo de España y de Europa sino del siglo XXI y de la democracia europea que representa. Ustedes quieren volver a hacer de esta cámara algo sin asidero democrático, y nosotros no podemos permitirlo.

Pero además ustedes pretenden hacerlo no solo contra el ordenamiento jurídico, no solo contra los principios de la democracia, lo que es más importante, ustedes lo quieren hacer contra la mayoría social de catalanes. Cuando ustedes hoy aprueben, solitos –porque lo van a aprobar solos, ustedes solos, los diputados de Junts pel Sí y de la CUP–, aprueben ustedes únicamente estas conclusiones, que sepan que sus votos representarían en este Parlamento a más escaños pero representan a menos gente en la calle que los cuatro grupos de la oposición que no vamos a dar apoyo a sus conclusiones, que lo sepan. (*Aplaudiments.*)

Y es evidente que dentro de la oposición hay muchas diferencias, hay planteamientos absolutamente divergentes en muchas cosas, pero hoy los únicos que van a aprobar esto van a ser ustedes, que representan a menos catalanes que los cuatro grupos parlamentarios de la oposición.

Ustedes proponen desconectar de España; pero yo les digo: «Ustedes se están desconectando de Cataluña, de lo que es Cataluña, de lo que puede ser y de la mayoría social de catalanes.» Y ustedes se están desconectando de la realidad. Estamos en un país democrático, de la Unión Europea, del siglo XXI, donde los políticos no pueden hacer lo que les venga en gana; los políticos tienen que hacer como cualquier autónomo o cualquier persona que va por la calle, que es cumplir las normas y estar sometido a los tribunales. Por suerte, estamos en el siglo XXI, en la Unión Europea, y, por suerte, los ciudadanos tenemos muchísimas protecciones, muchas más de las que ustedes nos quieren quitar.

Y yo les digo una cosa: en Cataluña vamos a volver a hablar de los temas que son importantes; en Cataluña vamos a volver a tener un gobierno que trabaje para la gente y no que trabaje para enfrentar a la gente; en Cataluña vamos a volver a tener seguridad jurídica y certidumbre para nuestras empresas; en Cataluña vamos a volver a tener un parlamento que tenga credibilidad.

Cuando yo era pequeña y yo vivía en Andalucía, a mí Cataluña y el Parlament me inspiraban admiración y credibilidad, y ustedes lo que están haciendo es que hoy este Parlamento tenga menos credibilidad que cuando yo era pequeña y lo veía desde la otra parte de España. Y lo vamos a recuperar, porque es lo que se merecen los catalanes, porque hay que cambiar muchas cosas, porque nosotros tampoco estamos de acuerdo con lo que hace el Gobierno de España, nosotros tampoco estamos de acuerdo con muchas cosas que no funcionan, pero, desde luego, lo que no vamos a darles a ustedes es la llave para destrozar lo bueno que funciona y para que hagan lo que quieran.

Nosotros sí que tenemos propuestas para los retos que tenemos; que es el paro, que es la desigualdad, que es la corrupción, que es la inseguridad jurídica, que son los recortes en sanidad, en educación. Y eso solo lo vamos a hacer recuperando la credibilidad y volviendo a la senda democrática. Nosotros, a diferencia de ustedes, no nos vamos a esconder; nosotros, a diferencia de ustedes, no nos vamos a esconder entre las paredes de este Parlamento, porque vamos a seguir dando la cara, dentro y fuera de estas paredes, sin escondernos detrás de grupos parlamentarios o detrás de privilegios de mesas del Parlament.

Nosotros vamos a seguir denunciando que esto es una auténtica vergüenza, que ustedes están haciendo mucho daño a Cataluña; ustedes usan el nombre de Cataluña para hacer daño a los catalanes y a Cataluña, y que nosotros no vamos a permitir que se sigan vulnerando derechos básicos de la ciudadanía en pleno siglo XXI. Estamos llegando a niveles muy graves. Lo que se ha producido en los últimos días, con campañas como la de la ANC, que forma parte de sus filas hoy en día, de sembrar de cruces, como en un cementerio, las plazas de Cataluña, eso es gravísimo, eso es pasar las líneas más básicas del respeto democrático.

Ustedes tienen que hacer una reflexión; ustedes no pueden llevar a Cataluña más lejos simplemente porque no tengan alternativas. Ya sabemos que ustedes no saben qué hacer con Cataluña, no tienen respuestas, con todas las competencias que tienen. Pero les decimos que en Cataluña hay una alternativa política, hay una alternativa política

para que los catalanes no seamos los que quieren romper España, sino que seamos los que queremos liderar de nuevo las reformas de España. Y eso, les pese o no, está mucho más cerca que el golpe a la democracia que ustedes hoy van a intentar perpetrar.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Arrimadas. Senyor Salellas, per què em demana la paraula?

Benet Salellas i Vilar

Per al·lusions al president de la Comissió de Mesures contra la Corrupció, senyoria.

(Pausa.)

No; només voldria afegir que hi ha qui es posa molt la paraula «democràcia» a la boca, però crec que no hi ha re més antidemocràtic que mentir i faltar a la veritat en un parlament amb relació a l'activitat parlamentària. Hi ha un interès evident de Ciutadans per barrejar l'independentisme amb la corrupció, i en això la CUP no els acabem de quadrar.

Però jo el que li voldria deixar clar a la senyora Arrimadas, i a la resta de la cambra, és que el diari de sessions, les compareixences de la comissió, la feina que s'ha fet, diguem-ne, des d'aquesta presidència són públics i transparents. I puc deixar clar, precisament, que aquesta presidència ha estat vetllant en tot moment pel bon funcionament de la comissió i ha estat l'únic que ha estat fent propostes, precisament, del que s'havia de fer en aquesta comissió; que no n'hi ha hagut cap des de la filera de Ciutadans. I, per tant, demanaria a la senyora Arrimadas que retiri les paraules que ha dit.

Moltes gràcies.

(Inés Arrimadas García demana per parlar.)

La presidenta

Sí?

Inés Arrimadas García

Por las alusiones del señor Salellas.

La presidenta

Sí, sí.

Inés Arrimadas García

Vamos a decir datos –datos. La Comisión contra la Corrupción, cuya presidencia tiene la CUP, se ha convocado cinco veces, contando la constitución, mientras que la Comisión del Proceso Constituyente, o de la independencia, se ha constituido ocho veces –dato número 1.

Segundo, la mayor parte de las comparecencias que han tenido lugar en esa comisión han sido a propuesta de la CUP porque han vetado las comparecencias del resto de grupos parlamentarios.

Tercer dato, tercer dato que va en contra de lo que ha dicho el señor Salellas. Nosotros hemos registrado en el Parlament de Catalunya una propuesta de trabajo, una propuesta de criterios técnicos para seleccionar a los comparecientes, una propuesta para que esta comisión se reúna todas las semanas –todas las semanas; no como ustedes están haciendo: cuando les apetece. Y eso van, ustedes, a tener que retirarlo.

Y le pido que, si quiere usted volver a hablar, diga si está de acuerdo en que esa comisión se reúna cada semana y no cada mes y medio como ustedes la han convocado.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació té la paraula el senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Moltes gràcies, senyora presidenta. Aprofito per anunciar que jo no al·ludiré ningú; o sigui que no haurem de tallar, diríem, la seqüència lògica del debat per al·lusions que hagi produït aquest diputat.

Avui el Ple del Parlament no hauria d'aprovar, en la nostra opinió, les conclusions de la Comissió d'Estudi sobre el Procés Constituent. Recordem-ho, és una comissió d'estudi en què dos grups parlamentaris no hem participat; un tercer grup només ho ha fet per rebutjar el seu plantejament de fons, i un quart grup, al final dels treballs de la comissió, ha considerat que només servia al plantejament polític dels dos grups parlamentaris que són els que finalment donen suport a les conclusions.

Per tant, no ens parlin de transversalitat, ni d'estratègies duals, ni de voluntat, ni d'entesa, d'acord? Això és el que és: hi ha una majoria independentista que ha decidit imposar el seu criteri amb una comissió d'estudi i que ara vol que l'aprovi el Ple del Parlament. Per tant..., «una majoria», dic, eh? Però és això i res més que això.

En segon lloc, el Ple del Parlament no hauria d'aprovar les conclusions de la Comissió d'Estudi sobre el Procés Constituent en la mesura que reiteren, confirmen i aprofundeixen en el contingut de la resolució aprovada pel Ple del Parlament el 9 de novembre de l'any passat, que ja va ser anul·lada pel Tribunal Constitucional.

En tercer lloc, el Ple del Parlament no hauria d'aprovar les conclusions de la Comissió d'Estudi sobre el Procés Constituent perquè, en fer-ho, contravé directament a la interlocutòria del Tribunal Constitucional del passat 19 de juliol.

L'únic objectiu d'aprovar aquestes conclusions és precisament promoure un enfrontament directe entre el Parlament de Catalunya i el Tribunal Constitucional. L'aprovació d'aquestes conclusions no produeix cap més efecte que aquest. A partir d'avui no estem més a prop de la independència, del que estem més a prop és d'un conflicte que molts no volem. I, per tant, i ho reitero, no ens trobaran mai en una operació d'enfrontament institucional com aquesta.

Ho saben, ho hem dit moltes vegades, ho he dit abans amb motiu de la pregunta al molt honorable president: nosaltres no neguem la legitimitat al plantejament independentista ni a la majoria d'aquest Parlament; les eleccions del 27 de setembre van donar lloc a una majoria parlamentària de les forces independentistes, que respectem, però d'elles no se'n deriva un mandat democràtic per a la independència. No em cansaré de repetir-ho: els que van voler donar un caràcter plebiscitari a aquelles eleccions són vostès, i el van perdre en els termes que vostès mateixos havien plantejat. I fins i tot això ha estat reconegut per diversos portaveus independentistes en diverses ocasions.

Però vaig una mica més enllà. Encara que no hagués estat així, *cap* majoria política té dret a situar les institucions catalanes, que ho són de tots, fora de la llei. Cap majoria, per important que sigui, té dret a posar en risc unes institucions que ho són de tots els catalans. I és prou conegut: el nostre grup rebutja rotundament qualsevol iniciativa de caràcter unilateral o il·legal. Considerem que aquest tipus d'iniciatives són altament perjudicials per al nostre autogovern i fomenten una perillosa divisió entre els catalans: uns, disposats a acceptar el trencament de la legalitat, i d'altres, que defensem la legitimitat de les nostres actuals institucions.

I, per tant, ja els ho dic, nosaltres no les abandonarem, nosaltres no deixarem de fer la nostra feina i d'expressar les nostres opinions en aquesta cambra, però rebutgem de forma radical les conclusions de la comissió d'estudi.

Vàrem ser els catalans els que vàrem decidir que una reforma de l'Estatut requeria el suport de dos terços del Parlament. I em deia el president –i no li faltava raó en aquest punt–, diu: «No els van caldre a alguns dos terços del Parlament per retocar-ho, modificar-ho, amputar-ho...» Posin el verb que sigui. El que passa és que jo, president, utilitzava l'expressió «derogar-lo». I les resolucions de la comissió d'estudi anul·len, deroguen, aplanen, arranen el Parlament de Catalunya.

Es produeix una derogació *de facto* de l'Estatut o, si ho volen –a mi m'agrada ser ponderat–, es planteja com a objectiu la derogació *de facto* de l'Estatut. I es contravé així, també, a la Constitució espanyola. Però entendran que jo insisteixi més en el fet del desconeixement o la volguda superació sense majoria habilitant per desconèixer i anul·lar l'Estatut. Per nosaltres, no hi té dret el Parlament de Catalunya, no pot fer-ho. I no pot fer-ho, molt menys, sense tenir la majoria que els mateixos catalans vam decidir que calia per reformar l'Estatut. Com és possible que per una majoria inferior a dos terços es decideixi canviar l'actual Parlament per una assemblea constituent, una assemblea constituent plenipotenciària que no sabem d'on surt ni quina legalitat l'empara?

Em poden dir vostès –i segurament tenen raó–: «Ja anirem fent camí, ja ho anirem explicant.» Però avui aprovem el que aprovem; vaja, aproven el que aproven. Com és possible afirmar que a partir d'un determinat moment desapareix la divisió de poders i les decisions del Parlament, aquest, i de l'assemblea constituent, aquesta, que ha de venir, ja no han de sotmetre's a cap mena de control, suspensió, impugnació per part de cap altre poder, jutjat o tribunal, ni Estatut, ni Constitució, ni Convenció de drets humans, ni Tribunal de la Unió Europea, cap, perquè el que fem aquí –amb perdó– va a missa?

Nosaltres creiem que ningú té dret a posar-se per sobre de la llei en un estat de dret –en un estat de dret–; hi ha a vegades alguns estats de dretes que ho fan i alguns estats d'esquerra totalitària que també, però en un estat de dret això no hi cap.

Ara bé, sembla que, perquè sigui més assumible, de la independència en diem «desconnexió» –molt bé–, a través d'unes lleis que aprovarà el Parlament –en algun moment, quan vostès decideixin fer alguna llei– que unilateralment decidim que no sotmeten tampoc a cap mena de restricció legal o de control jurisdiccional. Ja em diran com es fa això; però segurament ho veurem, perquè com que per a tot això falta poc... I, al final, una cosa també..., una innovació: un mecanisme unilateral d'exercici democràtic, que no es diu quin és, ningú explica com es fa. Alguns podem intuir que darrere d'això hi ha el RUI. O podrien ser unes eleccions. Jo ho sé, perquè d'això..., en fi, tenim alguna experiència de buscar aquestes redaccions que poden satisfer tothom.

Però arriba un moment en què s'han de dir les coses pel seu nom. I si el que realment considera la majoria d'aquest Parlament és que ha de fer una declaració unilateral d'independència o un referèndum unilateral d'independència, faria bé de dir-ho. Serà tan útil com l'aprovació d'aquestes conclusions, és a dir, no portarà enlloc, però, com a mínim, sabríem què és el que es pretén fer.

Com es pot plantejar que els resultats d'un procés de participació ciutadana constitueixin un mandat vinculant per als integrants de l'assemblea constituent? On s'és vist això?

Jo no hi vull posar adjectius, ni trobar exemples, ni en l'assemblea, ni Kérenski, ni Maduro. A mi no em cal, tot això. Jo el que dic és que és molt estrany que es digui que els resultats d'un procés participatiu són un mandat vinculant per als membres d'una assemblea constituent. Suposo que pensen vostès que seran uns electes del poble; no ho diu, però, en fi, això es pot intuir.

I, per tant, deroguem l'Estatut, dissolem el Parlament, creem una assemblea constituent amb plens poders, no sotmesa a cap límit legal ni jurisdiccional. D'on ho han tret, això? I realment..., jo no demanaré que es llegeixi cap text, presidenta, n'hem llegit avui prou, però sí que em permetran la lectura d'una part del punt 9 d'aquestes conclusions, perquè diu: «L'assemblea constituent, una vegada convocada, elegida i constituïda, disposarà de plens poders.» Això ja..., a mi, d'entrada, ja, la frase sempre fa una mica de neguit, no? Però bé. Diu: «Les decisions d'aquesta assemblea seran de compliment obligatori per la resta de poders públics i per totes les persones físiques i jurídiques.» Compte! Diu: «Cap de les decisions de l'assemblea no serà tampoc susceptible de control, suspensió o impugnació per cap altre poder, jutjat o tribunal.»

És veritat que el paper ho aguanta tot. Ara, reconeixen que potser els que no estem en el secret de què hi ha al darrere d'això tinguem alguna prevenció a donar plens poders a algú que no sabem qui l'haurà elegit i que no s'haurà de sotmetre a cap autoritat terrenal. (*Aplaudiments.*) Nosaltres no estem... Ara, tranquils, perquè un cop fet tot això, llavors farem un referèndum. (*Rialles.*) Bé; per tant, en algun moment..., en algun moment es podrà dir «no»; ben cap al final, diríem, no? (*Rialles.*)

Però, en la nostra opinió, tot això no va enlloc. I llavors algú em diria..., em podria dir, amb tota legitimitat: «Home, llavors, per què us preocupa tant?» Home, perquè potser fins i tot ho volen fer, això que diuen. I, per tant, aquí ve la...

Ara bé, jo els deia: «Això té un efecte.» Un de sol, i és provocar l'enfrontament d'aquest Parlament amb el Tribunal Constitucional. Això sí, des que es produeixi la votació. És això, el que es vol? Doncs digui's-ho! –digui's-ho! Escolti, és amb una sola línia: «Aquest Parlament es vol enfrontar amb el Tribunal Constitucional. Intentarem fer-ho de la forma més dissimulada possible, diluint al màxim les responsabilitats, però volem desobeir sense aparèixer com a desobedients.» Bé, molt bé. Ara, no tenen dret a

situar aquest Parlament fora de la llei. Perquè aquest Parlament no és de vostès, ni dels setanta-dos, ni dels seixanta-vuit, o els que siguin, m'és igual. És de tots. I, per tant, com és de tots, ningú no té dret a posar-lo fora de la llei i a fer-ne l'ús que li sembli, ni a posar-se per sobre de la llei, ni a trepitjar l'article primer de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que diu que tot el que fem s'empara en la Constitució i l'Estatut, i per tant no es dedica a trepitjar-los.

Per tant, nosaltres ni els donarem suport ni els donarem comprensió ni solidaritat. Presidenta, aquí acabo. Vostès van dir que no posarien mai les institucions catalanes fora de la llei. Nosaltres creiem que amb l'aprovació avui d'aquestes resolucions ho fan. Tot és opinable, ho veurem.

I, presidenta, per acabar sí que vull dir-li que el nostre grup, de forma unànime, ha acordat no participar en aquesta votació, i així voldríem que constés en l'acta de la sessió.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Iceta. Gràcies. A continuació, té la paraula el senyor Joan Coscubiela, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Vull començar reiterant el compromís de Catalunya Sí que es Pot amb el procés constituent. Però al mateix temps, i amb la mateixa claredat, vull dir que no participarem en una «burda» manipulació de les legítimes aspiracions de la ciutadania. Avui, allò que es preguntava el senyor Iceta té una resposta ben clara. Per què? No discutim del procés constituent. Avui s'escenifica el primer capítol de la qüestió de confiança, i ens presenten la coartada perquè la CUP justifiqui el seu «sí» al president Puigdemont. Una qüestió de confiança que ja es presenta com un xec en blanc per continuar practicant el vell pujolisme de sempre: focs artificials a Catalunya mentre es pacta amb el PP a Espanya, declaracions grandiloqüents al Parlament mentre es dona suport al PP al Congrés a canvi que Convergència Democràtica de Catalunya, o com es digui, rebi també els vots del Partit Popular. Un xec en blanc per continuar amb les polítiques de la dreta catalana de sempre: concerts a escoles que segreguen per sexe, Barcelona World, una fiscalitat al servei dels més rics, un copagament expropiador per a les persones amb situació de dependència mentre es mantenen beneficis fiscals en l'impost de successions i de patrimoni. I si el preu que ha de pagar Convergència Democràtica de Catalunya per aplicar aquestes polítiques i mantenir-se en la presidència de la Generalitat és fer cada tres mesos una declaració de desobediència i cada sis una promesa de desconnexió, doncs el paguen. Perquè, sincerament, és un preu molt, molt barat pel que aconsegueix vostè, senyor Puigdemont.

Estem davant, sens dubte, de l'esgotament del pacte constitucional de 1978, ho hem dit, que s'ha agreujat amb les polítiques del Partit Popular i amb l'immobilisme que practiquen la majoria de partits espanyols. És un esgotament del sistema de distribució política a Espanya, de la relació entre Catalunya i Espanya. És també un esgotament en termes democràtics, socioeconòmics, ambientals, de gènere, d'aquest pacte constitucional. Per cert, uns temes que havíem de discutir a la Comissió del Procés Constituent i que alguns no han volgut discutir.

Necessitem, sens dubte, provocar una ruptura d'aquesta situació, i sabem que no és fàcil. Nosaltres no som ingenus. Sabem que la correlació de forces no ens és favorable davant d'uns poders econòmics que són els que de veritat ens han arrabassat la sobirania. Ho sabem. Per això insistim a sumar forces, i no a crear divisions. A Catalunya, a Espanya i a Europa.

Aquestes raons van ser les que ens van dur a impulsar, amb voluntat de consens, la Comissió d'Estudi del Procés Constituent, i s'ha mantingut així fins al final. Hem fet un esforç per tendir ponts entre forces polítiques catalanes que hem fet una lectura diferent del 27-S i per buscar coincidències en lloc de sumar discrepàncies. I sabeu que és veritat que hem fet aquest esforç, un esforç de consens que alguns han decidit tirar per la borda amb l'únic objectiu de la seva supervivència, de la supervivència del processisme com a estratègia de supervivència política. Això és el que passa avui. S'ha posat el procés constituent al servei del «sí» a la qüestió de confiança del president Puigdemont.

Només així s'entén el final abrupte dels treballs de la comissió i la presentació d'unes conclusions que confonen deliberadament procés constituent amb independència, que són excloents de bona part de la societat catalana i d'organitzacions socials, fins i tot de moltes que hem apostat per aquest procés constituent. No ho diem nosaltres. Els ho ha dit fa dos dies Jaume López, portaveu de Reinicia, en un article a *El Periódico*. Si no els convencem nosaltres, si no ens escolten a nosaltres, almenys escoltin el que els diu Reinicia. Vostès afebleixen la majoria necessària per avançar per aquest camí. Tenen una clara voluntat excloent de la meitat de la societat catalana, i fins i tot d'aquells que podem compartir amb vostès alguns objectius comuns. Aquestes conclusions parlen d'un procés participatiu, transversal, amigable. Però la veritat és que és un procés constituent predeterminat ja en el seu final, la independència, i que a més a més és profundament dirigista en la seva concepció. Només cal llegir el que diuen aquestes conclusions. Dos grups parlamentaris diuen a la resta de forces polítiques i socials de Catalunya què han de decidir, com ho han de decidir i en quines fases ho han de decidir. I a més diuen: «I el que decidim no ho controla ningú i ho acatareu tots.» La veritat és que és bastant –bastant– preocupant. Això no té res d'apoderament de la ciutadania, que en definitiva és el mateix concepte de poder constituent. Això és pur dirigisme del més vell estil.

La independència, perquè quedi clar, és una opció tan legítima com qualsevol altra. Per cert, pels escollits pel Déu: tan legítima, però no més que l'opció federal o l'opció confederal. El que no és legítim, el que no és ètic, és dir a la ciutadania que això es pot assolir per la via de la unilateralitat. Això sí, sense cap cost, a base de resolucions i mocions que mai es compleixen, a base de la valentia de les mocions, hi insisteixo, que mai es compleixen.

En les conclusions que vostès ens presenten es dona per amortitzada la via de l'exercici del dret a decidir, i se'ns diu que un procés pactat no és possible. I nosaltres els hem reconegut clarament que és molt complicat, i cada vegada més, des del punt de vista de la majoria parlamentària de Madrid. Per cert, aquesta a què vostès donen el suport perquè controlï la Mesa del Congrés dels Diputats. (*Alguns aplaudiments.*) Però de veritat ens volen fer creure que si un acord, un procés d'aquests pactat, és difícil, un procés unilateral de desconexió és bufar i fer ampolles? Escolti, senyor Puigdemont: si és tan fàcil, per què no ho ha fet ja? Em pot explicar per què no compleix la resolució del 9 de novembre, que li ho han retret els seus socis constantment? Ens pot explicar per què cada tres mesos aproven unes declaracions grandiloqüents que mai apliquen?

Tota la legislatura, breu però intensa, que aproven unes coses i fan tot el contrari. Junts pel Sí i la CUP voten el 9 de novembre desconexió unilateral i desobediència a l'Estat espanyol. Dos mesos després, la presidenta del Parlament demana audiència al rei perquè Felip VI nomeni per decret el president Puigdemont. Bona desobediència. Una de les primeres coses que fa el vicepresident Junqueras, espero que li ho expliqui quan torni al seu escó, només ser nomenat és retornar als bancs l'impost cobrat per dipòsits bancaris, que ha estat anul·lat pel Tribunal Constitucional. I vostè ens pregunta què volem fer? Bé, doncs almenys no ser tan fariseu, senyor Puigdemont. Perquè vostè diu: «Recuperarem l'impost de societats. Ara, quan ens el reclamïn el tornarem als bancs.» No, escolti: això..., desobediència, no; això és esperpèntic. El Govern català continua presentant recursos davant del Tribunal Constitucional, més que el Govern espanyol..., a les institucions catalanes. El mateix Tribunal Constitucional que vostès diuen que no li reconeixen legitimitat i s'han compromès a desobeir. Aleshores, per què hi presenten recursos, si no el volen..., complir? La veritat, és esperpèntic, tot. Jornades excepcionals, moltes. Excepcionalment esperpèntiques, com la del 7 d'abril, una altra jornada d'aquesta naturalesa, en què Junts pel Sí i la CUP, a instàncies de la CUP, perquè veia que vostès no complien, ens fan aprovar una..., fan aprovar..., voten vostès una altra moció que reitera la resolució del 9 de novembre de desobediència unilateral, i al cap de poques setmanes el vicepresident Junqueras es presenta amb uns pressupostos que només faltava que portessin la pòlissa del senyor Montoro, perquè els presenta clarament com uns pressupostos de submissió al Partit Popular i a les seves polítiques d'austeritat. I a més ho explica així, dient: «I és que no hi puc fer res.» Això de pressupostos submisos amb el Partit Popular i les seves polítiques no ho diem nosaltres, eh? Ho va dir la CUP. I era la raó per la qual hi van votar en contra.

A qui enganyen? A qui volen enganyar? O és que potser ens volen enganyar a tots? De veritat algú es creu que és possible desconnectar-se unilateralment amb l'única força d'aprovar cada tres mesos una resolució, una moció, de desobediència i desconnexió? Miri, si alguna cosa ha quedat clara de tots els compareixents a la comissió ha estat que tots els processos constituents en tres-cents anys que s'han analitzat, tots, han estat fruit o del pacte o de la insurrecció. Però això de la via catalana, de l'estat propi a cop de mocions, només existeix a l'imaginari de la teologia de la desconnexió. I, clar, en qüestió de teologia és impossible discutir, perquè la fe, com tothom sap, és impossible de debatre. De veritat algú es creu que una nit ens anirem a dormir amb la legalitat espanyola i l'endemà ens llevarem amb la legalitat catalana, que vostès és el que ens han explicat amb les tres lleis de desconnexió? A qui volen enganyar?

Assistim a un nou capítol d'una espectacular estafa política que vostès volen allargar indefinidament només per mantenir-se en el poder. Perdó, «en el poder», en el Govern. I cal sortir d'aquesta situació de bloqueig. Per això, les nostres conclusions intentaven sumar, intentaven generar consens. I vostès ho han afeblit clarament.

Des d'aquest punt de vista, els ho torno a dir, hi ha un apartat a les conclusions que és especialment preocupant. Ja ho ha dit l'amic Miquel Iceta. Proposen construir un país amb un estat d'excepció democràtic des del seu inici, en què les lleis que s'aprovin no estaran sotmeses a cap tipus de control democràtic, amb una concepció absolutista del poder, previ a la Revolució Francesa i a la Il·lustració. No sé què és més preocupant: si l'infantilisme polític que té aquest paràgraf o la concepció profundament antidemocràtica que transmeten.

Deixin-me acabar dient-los una cosa. Vull que quedin clares aquestes tres coses que els diré com a resum del nostre plantejament, de Catalunya Sí que es Pot. Si del que es tracta és de sumar forces en favor d'un procés constituent que provoqui una discontinuïtat i una ruptura amb una situació insostenible, Catalunya Sí que es Pot, com sempre, estarà al front. Si del que es tracta és de cridar la ciutadania per augmentar la intensitat de les mobilitzacions i dirigir-les allà on als poders econòmics, que són els que ens han robat la sobirania, els fa més mal, i aquí va implícita una proposta, president Puigdemont, si del que es tracta és d'això, nosaltres, com sempre, els primers. Perquè de valents de boca n'hi ha molts, però a l'hora de la veritat jo els he vist amagar-se sota les pedres moltes vegades. (*Remor de veus.*) Porto tres generacions, i en tres generacions he vist molts valents amagar-se sota les pedres, fent de Capità Aranya. Si del que es tracta és de donar una coartada i un xec en blanc al president Puigdemont, no comptin amb nosaltres. Votarem «no».

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, senyor Coscubiela. Senyora Arrimadas...

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta.

La presidenta

Per què em demana la paraula?

Inés Arrimadas García

Por una cuestión de orden. Visto que usted ha permitido que se produzca este debate y votación, y escuchadas las intervenciones del Grupo de Junts pel Sí, uno de los promotores de esta comisión, nosotros lamentamos comunicar que nos vemos obligados a tener que abandonar el Parlament cuando se produzca la votación, porque es la única manera de dejar bien claro que nosotros no podemos participar en una votación que vulnera absolutamente la interlocutoria...

La presidenta

Però, senyora Arrimadas, ara no votem, encara.

Inés Arrimadas García

...del Tribunal Constitucional.

Muchas gracias.

La presidenta

Ara no votem, encara. A continuació, té la paraula el senyor Xavier García, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Xavier García Albiol

Bona tarda. Señores y señoras, diputados y diputadas, se está produciendo un debate que no tendría que celebrarse en este salón, en el salón de plenos. Por tanto, desde el Partido Popular no vamos a participar en esta farsa, no vamos a participar en esta irregularidad entrando en el debate de una cuestión que, como digo, no se tendría que estar planteando en estos momentos.

Pero sí que me van a permitir que haga un par de puntualizaciones que consideramos desde el Partido Popular que son importantes.

La primera, hoy no se está produciendo ni un golpe de estado ni un golpe contra no sé quién. Hoy lo que se está produciendo es un golpe contra el Tribunal Constitucional, que es el órgano que se dedica a garantizar que en este país nadie se salte las normas, nadie se salte la legalidad y nadie se salte la libertad. Porque, al final, la libertad es consecuencia de una legalidad de los poderes que tienen potestad..., para regularlo y para llevarlo a cabo. Señalar que este Parlament es soberano y que puede hacer lo que le viene en gana es lo mismo que escuchamos al presidente de Venezuela, Maduro, cuando actúa de acuerdo a sus intereses o de acuerdo a su mayoría parlamentaria que ha tenido hasta no hace mucho tiempo saltándose cualquier tipo de legalidad y actuando de una manera totalmente arbitraria.

Yo supongo que lo que estamos viviendo hoy aquí en este Pleno, en este salón del Parlament, es fruto de la intoxicación –de la intoxicación– que durante las últimas semanas han vivido los diputados que han participado en la comisión creada para la misma. Supongo que tanto invitar a expertos en procesos constituyentes de Venezuela, de Bolivia o de Ecuador se les han pegado las actuaciones y las formas de trabajar de estos países, donde la democracia, la verdad, está bastante en entredicho.

Quiero señalarles también que lo que se está produciendo en este momento en el Parlament de Catalunya es romper el orden democrático legalmente establecido y sustituirlo por otro que es ilegal. Por tanto, vamos a decir las cosas por su nombre: se está produciendo en estos momentos, o se va a producir en pocos minutos en el Parlament de Catalunya un acto que es *antidemocrático*. Señores independentistas, están llevando a cabo un acto que es *antidemocrático*. Porque ustedes no pueden estar al margen de la legalidad, ustedes no pueden estar al margen del estado de derecho.

Y es cierto que esta propuesta se va a aprobar, y yo ya he anunciado que los diputados del Partido Popular no vamos a participar de este acto ilegal, pero les quiero recordar, porque parece que se les olvida, que es cierto que tienen mayoría en este Parlament, pero esa mayoría que tienen en este Parlament es una mayoría que no disponen en la calle, es una mayoría que no tienen en la sociedad catalana. Una sociedad catalana que cada día les está volviendo la espalda mucho más. Y ustedes necesitan lanzar el balón hacia delante, necesitan crear un relato, necesitan enfrentarse, buscar un enemigo y provocar la confrontación, provocar la división, provocar el enfrentamiento institucional.

Y esta provocación y esta actitud irresponsable y antidemocrática no les van a salir gratis, ténganlo por seguro que no les va a salir gratis. Señor Puigdemont, señor Junqueras..., que me miran con esta carita, no les va a salir gratis. (*Rialles*.) El estado de derecho actuará; el estado de derecho tardará más o tardará menos –tengo la ligera intuición que tardará menos, en esta ocasión–, pero que aquellos que, como ustedes, estén dispuestos a vulnerar la democracia, a poner en riesgo la libertad... A ustedes se les llena la boca hablando de libertad, la libertad de aquellos que no somos independentistas es lo que se está vulnerando en Cataluña, la libertad de aquellos hombres y mujeres que no piensan como ustedes en muchos municipios, en muchos pueblos de Cataluña y que no pueden expresar libremente, ¿eh?, que no participan de un postulado..., que no participan de un ideario independentista y rupturista. Esa es la libertad que hoy ustedes están poniendo en riesgo y esa es la libertad que hoy están vulnerando.

Por eso cuando les escucho hablar de que tienen derecho, que tienen no sé cuántas cosas, que no se les permite actuar en libertad..., es el mundo al revés: aquí los únicos que vulneran la libertad de aquellos que queremos vivir en convivencia son ustedes, los de los partidos independentistas.

Y le quiero decir una cosa, porque antes no..., en el turno de ruegos y preguntas, señor Puigdemont, usted me ha preguntado al final y no le he podido responder. Yo prefiero tener un presidente del Gobierno en funciones con un presupuesto aprobado y que actúa de acuerdo a la legalidad que no un presidente de la Generalitat que no tiene presupuestos y que está acollado por los radicales independentistas de la CUP. (*Aplaudiments.*) ¡No le quepa la menor duda! Prefiero tener un presidente del Gobierno como Mariano Rajoy, aun estando en funciones, porque como mínimo no pone en riesgo la estabilidad y como mínimo es capaz de actuar de acuerdo al dictado de las normas y del estado de derecho, cosa que usted, estando en plenitud de funciones, ni está haciendo y permite que se lleve a cabo esta vulneración de toda esta parte de la bancada de este Parlament de Catalunya, pero sobre todo de los 5 millones de catalanes y catalanas que no somos independentistas. Esto es lo que usted está haciendo.

Y les quiero decir, oiga, con este tipo de actitudes, con lo que están haciendo hoy, no les quepa la menor duda: están desprestigiando a nivel internacional las instituciones catalanas; nos están desprestigiando a todos y se están poniendo a ustedes y a las instituciones catalanas en ridículo, y tomen conciencia de ello.

Y además –y no es una cuestión menor–, a ustedes, que siempre les gusta hablar de que defienden las esencias del catalanismo, que defienden el autogobierno de Cataluña, están poniendo en riesgo *muy* seriamente ese autogobierno.

Yo espero que en algún momento sean capaces de rectificar este comportamiento. Yo espero que en algún momento –lo digo con sinceridad, señor Puigdemont– vuelva el sentido común, no sé si a toda esta bancada, pero a una parte de la misma.

Actuando como están actuando hoy ustedes, la presidenta del Parlament y la mayoría parlamentaria –que no la mayoría social de Cataluña–, le puedo garantizar que los catalanes estamos poniendo en riesgo aquello por lo que durante mucho tiempo muchas personas de diferentes ideologías estuvieron luchando; que algunos perdieron la vida, y cómo es la vida y cómo son las circunstancias y las cosas, cómo evoluciona todo, que a los que durante muchos años se les ha llenado la boca al defender ese catalanismo y ese autogobierno, hoy son los que lo están poniendo en riesgo.

Rectifiquen, que aún están a tiempo.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Albiol. A continuació, té la paraula la senyora Gabriela Serra, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Gabriela Serra Frediani

Gràcies. Aquesta radical independentista intervé advertida per la interlocutòria del Tribunal Constitucional; interlocutòria que porta data del 19 de juliol, la mateixa data en què aixafàvem el feixisme en els carrers d'aquesta ciutat de Barcelona. (*Aplaudiments.*)

I aquesta radical independentista..., igual que els seus companys i companyes, partim de la convicció que actualment no hi ha cap marge d'acció per al reconeixement del dret a decidir del poble català en l'interior del marc jurídic constitucional i legal espanyol. Partim, per tant, de la decisió d'endegar un camí de desobediència, i també, i consegüentment, partim de l'opció d'unilateralitat. Precisament, senyor Iceta, perquè volem acabar amb el processisme. Per què? Perquè tota desobediència és unilateral. Perquè vol dir que una part en desobeeix una altra que creu tenir o té el poder, la veritat i la justícia.

A qui ens diu que la desobediència –és a dir, la unilateralitat– atempta contra els principis democràtics jurídicament establerts, li hem de recordar que parlem de desobeir el règim del 78; un règim nascut damunt les cendres produïdes per l'alçament militar feixista, il·legítim i il·legal contra una república que era democràtica i que havia estat triada per una majoria ciutadana i popular de l'Estat espanyol.

Hi insistim: desobeïm com a única alternativa possible per recuperar les llibertats i construir sobiranes; sobiranes de tot tipus, que posin al centre els interessos de les classes populars, dels sectors socials més malmesos, del conjunt de la gent exclosa pel capitalisme i pel patriarcat que no va atacar la Constitució que va ser votada en el procés.

Volem, a més, posar al centre també la nostra nació, els Països Catalans, trossejada territorialment i políticament, i que és víctima d'una constitució monàrquica i naciona-

lespanyolista. La resposta a aquesta realitat d'exclusió, d'empobriment, de limitació de les llibertats individuals i collectives no ha deixat mai d'existir, ans al contrari: la societat civil organitzada, els moviments socials, sindicals, marees i tantes i diverses plataformes de lluita han omplert els carrers aquests darrers anys per exigir solucions a la crisi, a les retallades, a les privatitzacions, contra la corrupció. I s'han enfrontat a totes les conseqüències d'un sistema neoliberal, explotador i, per tant, excloent.

I aquesta mateixa societat organitzada –que avui ens acompanyen algunes organitzacions d'aquesta societat: l'ANC, Òmnium Cultural, l'AMI– també ha omplert els carrers per lluitar a favor del dret a decidir, el dret a l'autodeterminació i per recuperar els nostres drets nacionals. I així s'ha anat configurant un extens moviment popular i independentista que el 27 de setembre a les urnes va convertir el clam per la independència amb un mandat polític per construir la república catalana; un mandat polític que va recollir el dret a la desobediència, la unilateralitat i la recuperació dels drets socials en la resolució del 9-N aprovada per aquest Parlament de Catalunya. Resolució que manifestava explícitament la no-supeditació a les decisions de l'Estat espanyol i, en concret, i molt especialment, al Tribunal Constitucional, mancat de tota legitimitat després de les seves continuades suspensions, prohibicions de lleis aprovades per aquest Parlament.

No és que nosaltres vulguem saltar el Tribunal Constitucional, és que el Tribunal Constitucional, senyor García, és el que es salta les decisions d'aquest Parlament, d'un referèndum i, fins i tot, del Congrés dels Diputats de l'Estat espanyol, que va ser tombada, la nostra proposta de reforma, pel Tribunal Constitucional.

Així, doncs, diem prou: no més imposicions ni més limitacions apellant les lleis d'aquesta malgirbada democràcia. Des de la CUP - Crida Constituent reconeixem el poble com a màxim subjecte polític; defensem que el poble de Catalunya té legitimitat per començar un procés constituent propi, de base ciutadana, transversal, participatiu, feminista, amb el reconeixement i el suport indiscutible de les institucions catalanes.

I tot això en coherència, no només amb el nostre marc programàtic ni amb els objectius de lluita per als quals més de 300.000 persones ens van fer confiança, sinó també recollint les resolucions del 9-N o la resolució que va presentar la CUP - Crida Constituent en un moment especial.

Posem-nos a dissenyar un nou país; trobem-nos en un fòrum social constituent; parlem-ne, discutim, on tant territorialment com sectorialment la societat civil organitzada entomi el debat i aprovi propostes sobre els aspectes troncats que han de vertebrar la futura constitució. Unes propostes que, un cop sotmeses a consulta, han de ser, han d'esdevenir vinculants. Fem aquest exercici de transversalitat democràtica, de tot tipus de transversalitat democràtica: deliberativa, participativa, representativa, directa, referendària, consultiva i que sense cap tipus d'exclusió ni de predeterminació ens permeti afirmar que s'ha realitzat un exercici de sobirania popular; que ha impregnat voluntats, aspiracions i propostes perquè defugim convertir-nos en pares de la pàtria, no volem més aquest model.

I cal, i ho volem, convocar eleccions constituents, sense elles no hi hauria ni assemblea constituent ni proposta de constitució per a la república catalana. I el que és encara més cabdal: si no les convoquéssim no compliríem el mandat polític sorgit democràticament de les exigències ciutadanes tant al carrer com a les urnes. Unes eleccions constituents que hauran de ser prèviament avalades i legitimades pels resultats obtinguts en la convocatòria del referèndum unilateral d'independència i emparades per la llei de transitorietat jurídica.

Als que han dit que Catalunya necessita iniciar un procés constituent propi, fonamentat en la plena sobirania del poble català com a subjecte col·lectiu que pot decidir el seu futur, que no estigui subordinat ni subaltern a cap altre marc, els responem que el millor i potser l'únic instrument democràtic per legitimar-lo és la convocatòria d'un referèndum unilateral d'independència. (*Veus de fons.*) Un RUI, sí, senyor Iceta, té raó, un RUI: referèndum unilateral d'independència, que la CUP - Crida Constituent el volem, el vol i farem el possible perquè es realitzi dintre del primer semestre del 2017. I nosaltres hi participarem i hi participarem com a demòcrates que som.

Hem fet una part de feina. Ara el procés constituent avalat en aquest Parlament surt al carrer. El retornem a la ciutadania perquè se l'apropriï, perquè és seu, perquè sempre ha estat seu, perquè és de totes, perquè cap tribunal el pot parar ni ens pot parar.

I no ens amenacin, si us plau, no ens amenacin, no perdin el temps. I no cito ningú perquè ningú se senti alludit, però no ens amenacin més. Perquè a hores d'ara –a hores d'ara–, ja haurien de saber, ho haurien de saber molt clarament, que nosaltres no en tenim, de por, no tenim por, i no serà amb denúncia o amb aprovació de decisions sinó amb la contundència de les accions on es veurà que nosaltres, per la independència i per la república catalana, sense por, ho aconseguirem.

«Merci».

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació procedirem a la votació de la ratificació de l'Informe de la Comissió del Procés Constituent.

(Pausa.)

Em demanen que els faci avinent que el Grup Socialista, tot i romandre a la sala, no participará de la votació.

Estem cridant a votació.

(El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda demana per parlar.)

Senyor Junqueras.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Oriol Junqueras i Vies)

Voldria demanar la paraula per al·lusions. *(Pausa.)* El que passa, que qui m'ha alludit no hi és, però m'agradaria que constés en acta que li vull adreçar una pregunta al senyor Xavier García Albiol, que m'ha alludit, a mi, i al president, i ens ha dit, ens ha dit literalment: «I a vostès no els sortirà gratis.» O: «A ustedes no les saldrá gratis.»

Volia preguntar-li al senyor García Albiol si aquesta afirmació que ha fet l'ha fet perquè té algun tipus d'informació privilegiada del ministre de l'Interior *(rialles)* o si..., en què la fonamenta? *(Aplaudiments.)* O si té algun fiscal que li estigui afinant alguna cosa. Si quan torni té a bé de contestar-nos... En tot cas, que consti en acta la pregunta que li adreço.

Gràcies.

La presidenta

D'acord, senyor Junqueras.

A continuació procedirem a la votació de la ratificació de l'Informe de la Comissió del Procés Constituent.

Comença la votació.

L'Informe de la Comissió del Procés Constituent ha quedat aprovat per 72 vots a favor, 11 en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments perllongats.)

Hi haurà un canvi a l'ordre del dia, per temps, per qüestió de temps i per fer la pausa al migdia, eh? *(Remor de veus.)* Sí, el vuitè punt..., ara debatrem, ara substanciarem el vuitè punt, però el que estava previst com a novè punt, que és la Proposició de llei de garantia del temps màxim de resposta en l'atenció sanitària, passarà al segon de la tarda, després del punt número 10. D'acord? *(Pausa.)*

Decret llei 4/2016, del 21 de juny, de recuperació parcial de la paga extraordinària i addicional del mes de desembre de 2012 del personal del sector públic de la Generalitat i altres mesures urgents en matèria de personal

203-00005/11

El vuitè punt de l'ordre del dia és: debat i votació sobre la validació del Decret llei 4/2016, del 21 de juny, de recuperació parcial de la paga extraordinària i addicional del mes de desembre del 2012 del personal del sector públic de la Generalitat i altres mesures urgents en matèria de personal.

D'acord amb l'article 155.2 del Reglament, presenta aquest decret llei la senyora Meritxell Borràs, consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge.

La consellera de Governació, Administracions Públiques i Habitatge
(Meritxell Borràs i Solé)

Gràcies, presidenta. Senyors i senyores diputats i diputades, consellers, conselleres, després d'aquest punt transcendent d'aquesta cambra, comparec davant d'aquesta per presentar el Decret llei 4/2016, del 21 de juny, de recuperació parcial de la paga extraordinària i addicional del mes de desembre del 2012 del personal del sector públic de la Generalitat de Catalunya i altres mesures urgents en matèria de personal; un decret que, com vostès saben, va ser aprovat pel Govern el passat 21 de juny amb caràcter inajornable, per dos motius molt concrets.

El primer és de caire polític: per la voluntat explícita del Govern de compensar l'esforç sostingut durant temps dels servidors públics, que en els darrers anys han vist reduïdes les seves retribucions com a conseqüència de les dificultats econòmiques que ha provocat la crisi en les finances de la Generalitat de Catalunya.

En segon terme, de caire instrumental: per la necessitat d'adequar les normes vigents en matèria salarial per al 2016 i fer possible l'abonament parcial d'aquesta retribució extraordinària dins l'actual exercici de pròrroga pressupostària.

Es tracta, doncs, d'un pas més en el compromís del Govern perquè els servidors públics puguin recuperar els seus drets laborals.

Aquest executiu i jo mateixa hem reconegut en múltiples ocasions la tasca que han dut a terme els milers de servidors públics en un context de forta crisi econòmica, i avui ho tornem a fer.

També crec que és important destacar l'actitud de tots els agents presents a la Mesa General de la Negociació de l'Empleat Públic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, que han permès arribar a un acord del qual sorgeix aquest decret, fent compatible la reivindicació d'unes millors condicions per als servidors públics amb la situació financera de la Generalitat de Catalunya.

Amb aquest decret donem també resposta al mandat que va aprovar aquest Parlament amb la Resolució 7/XI, sobre la recuperació de la paga extraordinària del 2012 i d'altres drets laborals dels treballadors públics, amb les següents mesures.

En primer lloc, deixar sense efecte la mesura que establia que les reduccions resultants de l'any 2012 havien de correspondre, com a mínim, a un import equivalent al 5 per cent de les retribucions íntegres percebudes durant l'exercici 2012.

En segon lloc, comprometre'ns a liquidar el 20,77 per cent de l'import que es va deixar de percebre, i que correspon a trenta-vuit dies de la paga extraordinària, preferiblement durant el mes d'octubre i, com a màxim, el mes de novembre d'aquest 2016.

I en tercer lloc, la recuperació de part dels drets laborals dels servidors públics a través del retorn dels dies d'assumptes personals i de vacances per raó d'antiguitat. I, en aquest sentit, els servidors públics tornaran a disposar de dos dies addicionals a partir del sisè trienni, un dia addicional per cada trienni complet a partir del vuitè, en concepte d'assumptes personals. Pel que fa als dies de vacances, aquells servidors que tinguin quinze anys de serveis prestats podran gaudir d'un dia; de dos dies els que en tinguin vint; de tres dies els que en tinguin vint-i-cinc, de quatre els que en tinguin trenta o més.

Com ja hem esmentat, aquest retorn no hauria estat possible sense l'acord que es va poder signar entre el Govern..., en el si de la Mesa General de la Negociació de l'Empleat Públic de l'Administració de la Generalitat, doncs, el 9 de juny del 2016; un acord que, a més d'aquestes mesures, preveu el retorn de la totalitat de la paga extraordinària del 2012 en els termes previstos en la mateixa resolució que abans esmentava.

En la mateixa línia seguim dialogant treballant en el marc de la mesa per determinar el calendari de retorn de les pagues extres del 2013 i 2014, tot i que a ningú se li escapa que això, doncs, podrà materialitzar-se quan la situació econòmica de la Generalitat així ho permeti i quan els pressupostos també ens ho facin possible.

Per tant, la nostra voluntat és ferma, positiva i proactiva per establir un diàleg constructiu que produeixi més acords i permeti l'aprovació, si vostès així ho consideren, de més mesures com les que avui els presento, o com a àmbits que hem posat sobre la taula de negociació, i hi hem posat la recuperació del Fons d'acció social i el complement de la productivitat.

Per tot el que els he exposat, vull demanar-los el seu suport per a la convalidació d'aquest decret, que facilitarà que els servidors públics, doncs, ja estiguin gaudint dels drets laborals que anteriorment els he esmentat.

Probablement alguns de vostès no deuen estar cent per cent satisfets amb aquesta mesura. De fet, tots volem que el retorn de tots els drets sigui d'una forma immediata, però el que és segur és que el Govern és el primer que voldria, hi insisteixo, retornar tots els drets als servidors públics. Però es tracta d'un decret en base a un acord realista i realitzable, que compleix amb el mandat parlamentari, a més a més, que el conjunt d'aquesta cambra va aprovar en el seu dia i que, per tant, compta també, com saben, amb el vistiplau dels representants dels servidors públics.

Hi havia qui posava en dubte que aquell mandat de la Resolució 7/XI, doncs, no seríem capaços de dur-ho a terme; hi havia qui qüestionava la voluntat del Govern per dur-ho a terme. Com veuen, la voluntat del Govern era ferma. I, per tant, en aquest sentit, avui això podrà ser aprovat en aquest Parlament.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, consellera. A continuació, per a fixar la seva posició, té la paraula el senyor Joan García, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Joan García González

Presidenta, diputats, diputades, bé, després del que hem viscut, d'aquesta tragicomèdia d'abans, potser podríem començar parlant d'aquest punt que en part forma part de la tragèdia, no?, que hi ha darrere de la tragicomèdia que hem viscut abans. Al final, tot es fa amb una voluntat evident.

Avui tornem al Ple a debatre la segona part, i no serà l'última, d'aquest relat inacabable que el Govern i el Grup de Junts pel Sí porten protagonitzant des del gener.

De fet, avui venim a aquest Ple a debatre sobre un decret de retorn de la paga extra del 2012. Almenys aquest va ser el titular que vostès van voler utilitzar, perquè ho van voler aprovar, doncs, en ple procés electoral. És una bona data, no?, per portar aquí algunes coses.

Desgraciadament, el decret que avui ens porten per aprovar ens presenta una versió mutilada d'aquell titular que van utilitzar tan bé: el retorn d'un 20 per cent d'una de les tres pagues extres que els queda per pagar. Una versió retallada –paraula que, per cert, coneixen prou bé. Però no es preocupin... Consellera, ja sé que està ocupada, però no es preocupi que la votaré, hi votarem a favor. Després ja pot mirar-se el vídeo, i no hi ha cap problema; no es preocupi.

Però ens agradaria fer algunes consideracions. La primera consideració, la seva falta de voluntat. Crec que això no és negociable per a ningú; hem viscut des de la passada tardor la incapacitat que han tingut vostès per trobar-se amb els representants dels treballadors i convocar la Mesa de la Funció Pública. Aquesta falta de voluntat s'ha vist, inclús, es va veure el dia del Ple, com el dia del Ple, a l'últim moment, en la seva tradició d'investidures, doncs, van decidir sumar-se a una proposta de resolució que portaven aquest grup i la resta dels grups de l'oposició.

Bé, jo crec que vostès ja han sumat suficients mesos on porten dilatant tot això, inclús el debat sobre què faran amb les pagues extres de 2013 i 2014. Aquesta falta de voluntat crec que es constata per si sola.

La segona consideració potser és la falta, doncs, de recolzament als treballadors públics. I m'explicaré. Vostès han tingut molta determinació –la que no han tingut per anar a negociar– per retallar durant aquests anys els treballadors públics i utilitzar-los com a forma de finançament de les seves, diguéssim, accions de govern, en alguns casos qüestionables. Però mai –mai–, i això ho ha dit, mai ha sigut de forma proactiva. Senyora consellera, ara potser ho vol vendre d'aquesta manera, però no ha sigut per proactivitat. De fet, els sindicats no ens han dit que els truquen cada dia per parlar amb ells. De fet, des que van signar aquest decret no els han trucat més, i estan esperant, perquè, evidentment, hi han moltes coses per negociar. Mira si queden coses, que encara queden dues pagues extres més per pagar.

La tercera consideració, i que considerem molt important: la deslleialtat. Miri, durant anys de crisi, enmig de les seves retallades, l'estratègia de govern –que arriba fins

avui, i avui ho hem vist— ha sigut la de consagrar com una eina política la deslleialtat i la confrontació institucional continuada. I ho han fet utilitzant un conjunt de recursos que sempre hem considerat intocables, perquè estaven destinats als seus objectius polítics.

Per nosaltres, l'acord d'avui, tot i tenir el consens forçat dels sindicats, perquè ells voldrien un altre acord, és una mostra d'una altra deslleialtat: la que vostès estan tenint amb els treballadors públics. I diem «nosaltres» perquè sabem que això que diem, i és el moment de dir-ho, doncs, possiblement en una mesa de negociació no es pot dir. A això sumem que deixen al limbe, com hem dit, les pagues extres del 2013 i 2014.

Vostès, i tant parlo del Govern com del seu grup, que dona suport al Govern, han prioritzat malament quins són els autèntics problemes dels catalans, i aquest acord n'és una mostra palpable, perquè és un acord insuficient. De veritat —i aquesta és una pregunta que llanço— creuen que el paper que han tingut en tot aquest procés de devolució dels drets suspesos als treballadors públics ha sigut l'adequat? Realment ho pensen? *(Pausa.)* Bé.

Això saben bé que s'ha fet a altres parts d'Espanya molt bé i molt millor que com s'està fent aquí; però, bé... Ho han fet sense victimisme, sense confrontació, sense deslleialtat. Nosaltres d'això en diem «governar»; però aquí, mentre sigui més important tractar lleis buides de contingut —i en tenim exemples avui al Ple— o aprovar discussions o conclusions d'un futur que mai arribarà que dedicar temps a escoltar els treballadors públics..., vostès crec que no estaran governant.

Nosaltres també estem en el mentrestant d'un procés de desconnexió, de desconexió de vostès. Per tant, en el mentrestant, nosaltres continuarem treballant perquè el sentit comú governi un dia a Catalunya. Ens postulem per fer-ho aviat en el seu nom.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació té la paraula la senyora Alicia Romero, del Grup Parlamentari Socialista.

Alicia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades, conselleres, conseller. Doncs, ens porten avui a convalidar un decret que, evidentment, votarem favorablement —no podia ser d'una altra manera—, bàsicament perquè aquest decret és conseqüència d'una proposta de resolució que es va aprovar aquí, en aquest Parlament, el 20 de gener i en què..., de manera nosaltres creiem que insuficient, però es va aprovar finalment per unanimitat i amb acord de tothom, vam acordar retornar als treballadors alguns drets que se'ls havien suspès i el retorn d'algunes pagues..., o d'una part de la paga, perquè bàsicament el gran compromís d'aquella proposta de resolució era assegurar i fer un calendari de pagament d'aquests deutes pendents, que bàsicament era la paga del 2012, 2013 i 2014.

Bé, avui porten aquest decret, que d'alguna manera respon positivament a una part petita d'aquella proposta de resolució; no a tota, consellera. Per tant, nosaltres seguirem molt amatents, perquè sí que és cert que compleix, sí que és veritat que complim el pagament de la paga del 2012 en els terminis que s'establien a la proposta i la reversió d'alguns drets, com els dies de permisos o els dies de vacances. És veritat que hi ha altres coses que encara, doncs, no s'han complert, no?, encara s'ha d'acabar de tancar un calendari per saber quan cobraran les pagues del 2013 i 2014 i altres drets laborals, com vostè ha dit, que encara no s'han acordat. Per tant, queda una part important d'aquesta proposta de resolució per resoldre, per acordar, i nosaltres estarem amatents. Ara, bé, satisfets d'haver arribat aquí.

Ara, tampoc es pot dir tantes vegades «la voluntat del Govern», perquè si hagués hagut voluntat de veritat podríem haver arribat a aquest acord a l'octubre, o al novembre, o al desembre, com altres comunitats autònomes, i no es va fer. I no es va fer així fins que vam portar, els grups de l'oposició —ho recordo, de tota l'oposició— més el Grup Parlamentari de la CUP, aquí, una proposta de resolució, en què obligàvem el Govern a moure's, perquè no s'havia assegut, des del dia 6 de novembre, a una mesa de negociació de la funció pública amb cap acord. Per tant, voluntat, voluntat..., no ho sabem; el que està clar és que han hagut de complir una resolució i, per tant, que el decret que avui aprovem és conseqüència d'aquella resolució. I, per tant, això m'agradaria també que quedés clar.

Després hi ha hagut..., des que es va aprovar aquesta resolució, el 20 de gener, la primera mesa va ser el 19 de febrer, i hi han hagut diferents reunions. No ha sigut fàcil, i vostè ho deu saber, consellera: no ha sigut fàcil, no hi ha hagut acords fàcils, no ha sigut ràpidament que s'ha arribat a una solució comuna, sinó que hi ha hagut moltes reunions, moltes aixecades dels sindicats de la Mesa..., és a dir que tampoc ha sigut amable. I és estrany, perquè al final l'acord a què s'arriba és pagar un 20 per cent de la paga del 2012, aquest 2016, i després el 2017 i el 2018. És a dir que sembla mentida que hagi costat tant arribar a aquest acord, no?

I, per tant, potser el Govern hauria de ser una mica més flexible i més adaptable a l'hora de prendre acords amb els sindicats, tenint en compte que els funcionaris públics fa molts anys que fan molts esforços, molts més que aquells que més tenen a Catalunya, per intentar pal·liar alguns efectes de la crisi que afecten el pressupost de la Generalitat. Per tant, home, podríem, jo crec, ser una mica més considerats amb ells i ara posar una mica més de ritme a les meses de negociació de la funció pública i intentar tancar acords com més ràpidament millor; com a mínim sabran quin és l'horitzó que tenen perquè se'ls retornin els drets que tenen, que mai han estat..., és a dir, se'ls han suspès, però eren seus, perquè les negociacions collectives..., quan s'arriba a acords i quan s'arriben a aconseguir drets, aquests no desapareixen; no renunciem als drets.

Un altre aspecte que els volia comentar era... Deia la consellera que, bé, que la paga del 2013 i 2014, bé, s'haurà de calendaritzar, perquè els pressupostos de la Generalitat són complexos. Sí, evidentment, i ara estem amb una pròrroga pressupostària. Però jo els voldria dir: demà –demà–, vostès podrien portar aquí..., o demà no, però a la propera sessió plenària podrien portar aquí la modificació de l'impost de successions per aconseguir més ingressos, i a partir d'aquí decidir, aquests ingressos de més, en què els prioritzen. Podria ser això o podria ser, com dèiem ahir amb el conseller Baiget, la baixada de les taxes universitàries un 30 per cent, que es va aprovar, per cert, en aquest Parlament –mandat democràtic que no es compleix... Bé, hi han algunes decisions que vostès podrien prendre i no prenen. Per tant, això de, tot el dia, no?, doncs, intentar posar com a argument la situació deficitària de les finances de la Generalitat, que és cert que hi són, quan tenim en aquests moments a la mà posar solucions sobre la taula per aconseguir més ingressos, a nosaltres ens sembla fer una mica de trampa.

Per tant, què fem avui? Aprovem aquesta convalidació del decret, però li demanem al Govern que acceleri les reunions de la Mesa negociadora de la Funció Pública, que acceleri els acords –que porten massa temps, els funcionaris, sent els més castigats de l'Estat espanyol– i, per tant, que compleixin tota la resolució –perquè amb aquest decret llei no s'aprova tota, se n'aprova una part. I nosaltres seguirem molt amatents, perquè ja vam dir..., potser som uns incrèduls, però s'ha d'estar molt atent perquè el Govern acabi complint allò que s'aprova en el Parlament; en aquest cas i en molts altres.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació té la paraula el senyor Marc Vidal, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Marc Vidal i Pou

Bé; gràcies, presidenta. Conselleres, conseller, el Govern ens presenta aquest decret llei per convalidar..., referent a la recuperació parcial –perquè ja hi ha una part pagada el 2015– de la paga extraordinària del 2012 del personal del sector públic de la Generalitat, i nosaltres li diem que hi votarem a favor. Hi votarem a favor, perquè bàsicament és la concreció i la translació en forma de decret llei de l'acord de la Mesa General de la Funció Pública de 9 de juny, i nosaltres hem defensat repetides vegades i seguirem defensant aquí que els conflictes laborals s'han de resoldre per la via de la negociació col·lectiva entre les parts i que el Parlament el que ha de fer és facilitar les eines legals per fer efectius els acords de la negociació. A cadascú, per tant, el que li toca.

I aquí podria acabar la meva intervenció, però, atès que tinc un cert temps, voldria fer una constatació, una comparació i una petició.

La constatació és simple. En l'exposició de motius, el Govern allega per presentar aquest decret llei –i hi estem d'acord, perquè, si no, no ho podríem aprovar en format de decret llei– una necessitat urgent d'adoptar mesures legals per donar compliment a

l'acord de la Mesa i a la resolució posterior del Parlament, de 20 de gener. I hi afegeix: «malgrat la pròrroga pressupostària». Ah! Per tant, si el Govern vol, sí que es pot. Per tant, tot allò que per culpa de les malèvoles intencions de la malvada oposició de no aprovar uns pressupostos «superhiperquetesocials» no podien fer gairebé res del que voldrien no és cert. Com a mínim, algunes coses, com les d'avui, es poden fer. Fins aquí la constatació; cadascú que l'entengui com vulgui.

La comparació. La comparació té a veure amb les dificultats diferents amb què s'enfronten uns treballadors públics o uns altres a l'hora de mantenir el seu salari. Mentre alguns directius públics que superen els ingressos d'un conseller s'apugen el sou per garantir el seu elevat poder adquisitiu i ningú els ho ha discutit i no han hagut d'esperar, tot i la limitació de salaris dels alts càrrecs que vam aprovar el març del 2013, el conjunt dels treballadors i treballadores de la funció pública ha hagut de veure com li retallaven una paga el 2012, una part de manera illegal segons les sentències. Ha hagut d'esperar que aquest Parlament faci una resolució quatre anys després, el gener d'aquest any, i ha hagut de discutir-se pels percentatges de pagament a tres anys vista, durant sis mesos, per arribar a un acord que els permetrà recuperar la paga completa sis anys després d'haver-los-la retallat. Sé que la comparació que estic fent segurament és demagògica, ho sé; però és altament il·lustrativa d'una situació injusta, i la percepció de la diferència de tracte és gairebé ofensiva. Fins aquí, doncs, la comparació.

I, finalment, la petició: demanem al Govern que estudiï com pot adaptar aquest decret llei que aprovarem avui a la recent sentència del Tribunal Suprem amb relació al retorn de la part meritada del personal laboral. El mes passat, el Tribunal Suprem donava la raó a la demanda judicial unitària presentada fa molt de temps per a la recuperació dels dies meritats de la paga extra del 2012 del personal laboral. Un petit recordatori: 15 de juliol del 2012, el personal funcionari havia meritat 44 dies dels 180 –perquè els funcionaris tenen càlcul semestral–, i el personal laboral n'havia meritat 196 de 366 –perquè els laborals tenen càlcul anual. Aquesta diferència entre funcionaris i laborals és contemplada per la recent sentència del Tribunal Suprem que obliga la Generalitat a pagar aquests 196 dies, que és un 53,56 per cent de la paga.

L'acord de la Mesa supera aquesta sentència, perquè estableix el cobrament de la apaga íntegra, cert; però la sentència marca diferències a l'hora de fer efectiu el pagament, segons l'acord i el que diu aquest decret. Dit d'una altra manera, l'acord contempla el cobrament d'un 20,3 de la paga extra abans de novembre del 2016, i, per complir la sentència amb relació al personal laboral, aquest percentatge hauria de ser del 29,52 abans de setembre.

D'altra banda, el fet que el Tribunal Suprem reconegui per sentència ferma el dret de recuperació de la part meritada situa la possibilitat de demanar els interessos processals des de la data de la primera sentència favorable del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, o sigui, des de l'octubre del 2013, si la Generalitat no pagués en el període voluntari. I crec, sincerament, que aquest seria el mínim reconeixement que se'ls hauria de poder oferir, després de la batalla que porten els nostres treballadors i treballadores des de fa quatre anys per recuperar una retallada injusta i ara, segons la sentència, una retallada manifestament illegal.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Vidal. A continuació té la paraula la senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellera, consellers, señoras y señores diputados*, desde el Partido Popular de Cataluña, evidentemente, validaremos el Decreto ley 4/2016, de 21 de junio, como una medida mínima, básica, para que el Gobierno de la Generalitat empiece a devolver a los funcionarios parte de lo que les ha ido reteniendo durante estos años de crisis.

Decimos que es una medida mínima, básica, porque nos parece insuficiente; insuficiente considerando el compromiso económico, y casi habría que decir también moral, que el Gobierno de la Generalitat tiene con estos funcionarios, que han sufrido más recortes y durante más tiempo que el resto de sus compañeros, adscritos a otras admi-

nistraciones autonómicas, municipales o estatal. Ya lo dijimos en la negociación de la transacción y en el debate de la propuesta de resolución que ha dado origen a este decreto; un decreto que también responde al compromiso adquirido en la mesa sectorial; un acuerdo que es posibilista –y las negociaciones tienen que ser posibilistas–, pero que nosotros consideramos insuficiente.

Y por eso, desde la política, nos reservamos el legítimo derecho a ser maximalistas y a exigir al Govern que devuelva a los funcionarios *todo* lo que se les debe, porque es justo y es sensato pedirlo. Y porque los funcionarios no son responsables de la precaria situación financiera de la Generalitat, que ya no puede seguir echándole la culpa de todo a España, porque si esta crisis ha demostrado algo es que hay diferentes maneras de gobernar. Unas cargan la responsabilidad y los recortes en la gente, y otras se encargan de resolver problemas y no de crearlos.

Y miremos, por ejemplo, a Madrid y Baleares, comunidades también penalizadas por el maravilloso sistema de financiación que los partidos de Junts pel Sí pactaron con el presidente Zapatero...; pero que estas comunidades –Madrid y Baleares– han enfrentado la crisis con un modelo de gestión eficiente, reduciendo estructuras y pidiendo a sus funcionarios el esfuerzo de una paga extra que ya les está devolviendo.

Y tenemos a Cataluña, que enfrentó la crisis con un plan separatista; gastando en internacionalización y en estructuras de estado, en duplicidades innecesarias; centrifugando deuda y responsabilidad; con una gestión financiera incomprensiblemente ineficaz –y recordemos aquello de «el Govern dels millors». Y al final, cargando todo el esfuerzo de austeridad en sus funcionarios, a los que les recorta tres pagas extras, el triple que en el resto de España y que a los funcionarios catalanes de otras administraciones, y que no ha demostrado ninguna voluntad de revertir estos recortes si no es por la presión sindical, por la presión política y por la presión parlamentaria. Pero, para otras cosas sí hay dinero.

Por otra parte, el Govern no ha tenido más remedio que publicar este decreto, en cumplimiento del mandato vinculante, desde el Gobierno de España, de devolver a los funcionarios, como mínimo, parte de la paga extra que se les recortó en 2012. Mandato vinculante establecido como normativa básica en los Presupuestos generales del Estado 2015.

Y también hay que decir que han sido los tribunales quienes han obligado al Govern a revertir la rebaja del 5 por ciento del sueldo aprobada..., rebaja que aprobaron: Acuerdo de gobierno 33/15, 10 de marzo. Acuerdo que fue declarado nulo de pleno derecho, por auto judicial de 22 de diciembre de 2015, aquí lo tienen. (*L'oradora mostra un full a la cambra.*) Un funcionario lo ha ganado, y cualquier otro funcionario que lo reclame lo ganará. Este auto califica la aprobación de dicho acuerdo de desobediencia disimulada, estratagema o argucia, de fraude de ley, y duda sobre la buena fe de la actuación de la Generalitat; nada más y nada menos. También hay que mencionar la sentencia firme del supremo –que ya se ha comentado– y que anula el recorte retroactivo de derechos del Govern a sus funcionarios, de la paga extra meritada hasta julio de 2012.

Por tanto, y de momento, entre la presión sindical, los mandatos parlamentarios, los decretos estatales y las resoluciones judiciales, un poco entre todos hemos conseguido este decreto ley. Eso sí, del resto de la paga del 12 y de las pagas del 13 y del 14 no sabemos nada. La realidad en el resto de España –y también debería ser en Cataluña si la ensoñación separatista nos lo permitiera– es que los ajustes que hemos sufrido todos, en mayor o menor medida, desde 2010, de momento se han dado por terminados.

Lo que ahora toca es devolver el esfuerzo de los ciudadanos y priorizar esta obligación, dejar de lado otras cuestiones, los proyectos políticos de cada cual, que pueden ser legítimos pero nunca pueden pasar por delante de los derechos y de la libertad de la gente. Los funcionarios tienen derecho a cobrar su sueldo, íntegro y puntal; los recortes del 12, 13 y 14, excepcionales y reversibles, tienen que devolverse; y no vamos a permitir que el Gobierno los pretenda consolidar como una rebaja de sueldos, de derechos laborales.

Por nuestra parte, cuenten con ello. En definitiva, por aplicación y acato de la normativa básica y de las resoluciones judiciales –cosa normal– y también en defensa de la justicia, la estabilidad, el buen gobierno y el sentido común, validaremos el decreto ley que se nos presenta.

Muchas gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació, té la paraula el senyor Joan Garriga, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Joan Garriga Quadres

Gràcies, presidenta. Consellera, membres del Govern, el decret que, ja s'ha dit en les intervencions que m'han precedit, se'ns presenta avui per validar, doncs, d'alguna manera és la resposta als acords presos al juny per la mesa negociadora i també, evidentment, és la resposta a la resolució aprovada per aquest Parlament el passat mes de gener, de caràcter polític, on instàvem el Govern a prendre mesures oportunes per a la recuperació de les retallades i drets socials dels empleats públics.

Com ja s'ha posat de manifest a les intervencions, estem, doncs, posant de nou a la cambra un debat que ja hem tingut tant quan hem tractat la paga com hem tractat l'increment salarial, com les diferents propostes que sobre aquests s'han presentat en el Parlament. I en aquest sentit, doncs, avancem que el nostre grup donarà suport al decret o validarà el decret, tot i que no hi estem al cent per cent..., evidentment, que ens complaui el retorn en què situem aquest decret, que entenem que és fruit dels acords presos, com hem dit, i que està en la línia de defensa de la recuperació del poder adquisitiu dels treballadors de l'Administració pública, que, com s'ha repetit varies vegades, aquests han sofert una pèrdua del 30 per cent; una pèrdua molt important.

Però més enllà del que aporta el decret, un cop més i cada vegada que parlem de retribucions que afecten el funcionariat, ens agrada com a CUP - Crida Constituent fer algunes reflexions. Una és deixar palès que aquest debat el situem nosaltres o pensem que cal situar-lo en un marc general, en un marc en què es troba, i no ens cansarem de repetir-ho, el conjunt de la classe treballadora del país, que com bé tots sabem, doncs, és un marc de precarietat; de rebaixes de salaris generals, que s'ha exagerat en el món de la petita empresa, de reformes laborals que han liquidat drets bàsics i que han portat la mateixa contractació laboral a la precarietat.

No es tracta, com alguna vegada se'ns ha acusat, d'enfrontar interessos entre sectors socials, però sí que cal –sí que cal–, qualsevol increment de sectors importants de la nostra població, que es contempli en el marc d'una voluntat política d'abordar sense por qüestions que afecten una majoria de treballadors i treballadores del país i que han suportat fora de la institució i també fora de la regulació i fins i tot lluny de les complicitats necessàries d'organitzacions polítiques i sindicals, el pes de la precarietat laboral.

I és en aquest marc..., no es tracta solament, pensem, de recuperar el poder adquisitiu dels treballadors de l'Administració pública, que hi tenen dret i que nosaltres compartim aquest dret, sinó també de la necessitat de fixar, com s'ha dit, un topall de màxims i de mínims en els salaris, eh?, o pagues que gestioni l'Administració amb l'objectiu que la desproporció entre els uns i els altres, entre els sous més alts i els més baixos, es redueixi de manera dràstica. Una cosa que quan la vam plantejar en aquest Parlament, doncs, se'ns deia demagògics, però que la premsa de dilluns passat posava de nou en evidència i ens mostrava les dues cares d'aquesta realitat: l'aprofitament per part de directius, d'alts directius, amb uns sous per sobre de 115.000 euros anuals, eh?, un aprofitament de les mesures que s'aproven en aquest Parlament, i la manca del Reglament per fer-hi front, i que ho deixava tot, d'alguna manera, en mans de la bona voluntat.

També volem recordar quan es parla d'aspectes retributius que estem, com a país, sumits en un segrest polític i econòmic en el qual la capacitat que tenim és poca i greument condicionada, és cert –per no dir nulla–, per una intervenció i dictaminació permanent de l'Estat. La defensa de la recuperació del poder adquisitiu dels treballadors de l'Administració pública, doncs, la situem nosaltres a favor del sector públic, un sector que –ja hem dit unes quantes vegades i ho repetim– el volem potent, lluny de retallades, lluny d'amortitzacions de llocs de treball, lluny que sigui absorbit i malvenut a empreses privades; un sector públic amb ràtios que permetin, que treballin, per l'objectiu d'una administració eficient i eficaç, amb la perspectiva d'assegurar una societat més justa i més equitativa.

I és en aquest posicionament emmarcat en la situació general de precarietat laboral, sumit –com estem en el país– en un segrest polític i econòmic, i amb una clara voluntat de defensa del sector públic, que situem la nostra validació d'aquest decret i també la nostra lluita parlamentària.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. A continuació té la paraula el senyor Sergi Sabrià, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Sergi Sabrià i Benito

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, com sempre en els darrers tres anys i mig cada intervenció en aquest àmbit la comencem fent un agraïment als treballadors públics per la seva paciència, per la generositat, pels esforços que han fet aquests anys en un context d'enorme dificultat, i em sembla que avui, que en lloc de demanar-los un esforç més, fem un pas en positiu, un pas més per revertir aquesta situació, no podem fer més que començar de la mateixa manera que ho hem fet durant aquests anys. Ho deia la consellera, fent referència a l'àmbit de Govern. Deixeu-me que ho faci jo també, en aquest cas, fent referència a tot el que hem aprovat durant aquest temps al Parlament.

Existeix una voluntat llargament repetida i repetidament votada en aquest Parlament per assolir la recuperació de tots els drets perduts durant aquests anys de retallades, tant pel que fa a la capacitat adquisitiva, com també a les condicions de treball. I, això, aquest acord que hem votat moltes vegades tots junts i que repetidament s'ha posat en dubte en aquesta cambra, avui és una mica més realitat; i malgrat que avui sigui una mica més realitat, ens sembla que hi volen posar, una altra vegada, aquesta ombra de dubte permanent i que, per tant, quan assolim la recuperació del 2012, doncs, ràpidament posem el focus en el..., o, ràpidament posen el focus en el 2014. I està bé que ho facin, ja està bé que facin aquesta funció d'oposició i que, per tant, posin la mirada, ja, en el proper pas. Però deixi'm que, des d'aquí, avui, que avancem, posi en valor, primer, aquesta resolució del 20 de gener, que prou va costar, però que ens va permetre fer una cosa que moltes vegades ens costa, que és un acord per unanimitat per la recuperació de la paga –que també es va posar en dubte, però que avui ja és realitat– i amb un acord de calendari, que era el que recollia..., i, per tant, en com es recuperarà el 100 per cent del pendent en aquests tres anys fins el primer trimestre del 2018.

I la segona, i crec que també està bé que ho diguem des d'aquí, que és l'única manera d'arribar a acords, que és l'actitud dialogant dels sindicats, l'actitud voluntariosa dels sindicats, i del Govern també, a la Mesa General de la Funció Pública, que permet arribar a aquest acord, que diria gairebé històric, després de molt temps, amb moltes dificultats per arribar a acords, del 9 de juny.

En aquesta línia, els meus companys insistien molt en el fet que queden altres coses a negociar –i, de fet, nosaltres hi estem d'acord– i que no n'hi ha prou amb aquest abonament en tres parts que hem acordat ara, i que no n'hi ha prou amb aquest..., que no l'hem d'oblidar, perquè ha sortit menys, però aquest acord que permet el gaudi dels dies addicionals de vacances ja a partir d'aquest mateix estiu, o la recuperació dels dies d'assumptes personals. Però, quants anys feia que parlàvem d'aquests dies de vacances? Doncs, molts. I quants anys feia que buscàvem una solució per al 2012? Doncs, molts.

Per tant, al revés d'alguns que no posaven massa bona cara, deixeu-me que mostri la meua felicitat i que ho faci a la vegada que, com deia la companya Alícia, insisteixi..., Alícia Romero, insisteixi que cal continuar negociant al Parlament sempre que ens pertoqui a nosaltres, però també a la mesa, i que si cal que es reuneixi cada mes, doncs, que es reuneixi cada mes. No parem, hem entrat en una bona dinàmica i, per tant, seguim, seguim i seguim. Anem a fer un nou país i aquest nou país ha de ser fruit també d'aquesta concertació social, del pacte entre els agents socials, els sindicats, les patronals i la Generalitat.

I, per tant, doncs, aquest exemple que tenim avui en aquest àmbit, que continuï, parlem de la resta de pagues pendents –també ho ha dit la consellera–; parlem de l'oferta d'ocupació; parlem de la reducció de la temporalitat, que em sembla que també és un tema important, o del fons d'acció social, tan reclamat pels sindicats. Fem-ho; arribem a acords. Fem-ho des de la consciència de en quin punt estem avui, de les dificultats econòmiques que encara tenim, però, si ho fem, si ho fem des d'aquesta actitud, aquest acord d'avui no serà el primer i ens ho agrairan els treballadors públics, però també la ciutadania en general. I fem-ho tot celebrant aquest pas, que per nosaltres és molt important, que fem avui.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació.

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem ara a la votació de la validació del Decret Llei del 21 de juny, de recuperació parcial de la paga extraordinària i addicional del mes de desembre del 2012 dels treballadors públics de la Generalitat. D'acord amb l'article 155.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Comença la votació.

El decret llei ha estat aprovat per 134 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general en funcions, el lletrat major i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Afers Exteriors, Relacions Institucionals i Transparència, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Aquest matí, després de la votació del Decret Llei 4/2016, de recuperació parcial de la paga extraordinària dels treballadors del sector públic de la Generalitat, després que s'ha validat el decret, no he preguntat si hi havia algun grup que volgués que aquest decret es tramités com a projecte de llei. Per tant, faig ara la pregunta.

(Pausa.)

Atès que no hi ha cap petició, aquest decret no es tramitarà com a projecte de llei.

Continuem, doncs, amb el següent punt de l'ordre del dia.

Proposició de llei de les associacions de persones consumidores de cànnabis (debat de totalitat)

202-00090/10

Bé. Bona tarda a totes i a tots, iniciarem la sessió amb el punt número 10, que és la Proposició de llei de les associacions de persones consumidores de cànnabis; a continuació, farem el punt número 9, que es la Proposició de llei de garantia del temps màxim de resposta en l'atenció sanitària, i, seguidament, substanciarem el punt número 11, que és la Proposició de llei de la creació de l'Agència Catalana de Protecció Social.

Iniciem ara, doncs, el desè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de les associacions de persones consumidores de cànnabis.

D'acord amb l'article 138.2 del Reglament del Parlament, presenta aquesta iniciativa un representant de la comissió promotora de la proposició de llei, per a un temps màxim de quinze minuts. Té la paraula el senyor Bernat Pellisa.

El representant de la comissió promotora (Bernat Pellisa i Sabaté)

Hola, molt bona tarda. Molt honorable presidenta, diputats, diputades, en primer lloc, deixeu-me agrair a les més de 200 entitats, 300 fedataris implicats i 57.000 signatures que han permès obrir aquest debat parlamentari, que ha de propiciar un avanç en el reconeixement dels drets fonamentals de les persones a Catalunya i arreu del món.

Estem avui aquí amb el beneplàcit de gairebé tots els grups, de gairebé tots els partits polítics que estan aquí, a la cambra, representats. Ens fa estar molt satisfets alhora que considerem que aquesta tramitació és necessària i molt urgent.

La societat catalana ha estat pionera en la definició i desenvolupament d'una associació cannàbica. Ja a l'any 91 es va fundar a Barcelona l'Associació Ramón Santos d'Estudis del Cànnabis, que va dur a terme un conreu col·lectiu. Des de llavors, el nombre d'aquestes entitats ha proliferat. Estimem que en l'actualitat hi ha unes quatre-centes

associacions arreu del país d'aquest tipus. El model d'associació de consumidors de cànnabis, que aquesta llei pretén regular, s'ha construït des de la capacitat d'afrontar reptes de la societat civil i reclama un marc jurídic clar i un reconeixement legal.

Les administracions locals de Catalunya han estat, també, pioneres i l'any 2012 l'Ajuntament de Rasquera, que aleshores jo presidia, va aprovar un pla per promoure la investigació científica i alhora donar solució als reptes que en aquell moment plantejaven les associacions cannàbiques. Un pla que també va ser recolzat amb una consulta popular per un 56 per cent de la població i que va estar impugnat per l'advocat de l'Estat, que va portar un contenciós administratiu, que encara avui esperem la sentència per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

Voldria aquí, en aquest apartat, posar en coneixement l'alt grau d'hipocresia a què es va arribar en aquell moment de diferents actors polítics i diferents ajuntaments. Mentre el que va passar a Rasquera va ser posat a la llum pública, hi havia altres alcaldes i altres ajuntaments del territori que volien el projecte de Rasquera sense dir res. Volien els diners, però no volien la solució. Vet-ho aquí que en aquell moment ja vam començar amb el que avui és la tramitació de llei La Rosa Verda.

El 29 de gener del 2015 aquest Parlament va aprovar la resolució de l'exposició de motius de la qual va posar de manifest l'orientació de la Generalitat en polítiques de drogues i la necessitat d'aprovar una norma per regular aquestes associacions. És, per tant, convenient tramitar una llei que aportarà beneficis a la ciutadania de Catalunya; que aportarà també una major protecció de la salut de les persones. La tramitació d'aquesta llei reflectirà un major coneixement de la realitat i un efectiu reconeixement dels drets i llibertats individuals i col·lectives.

També esperem que aquesta comenci a ser la superació d'una política dogmàtica i ineficient en matèria de drogues i que, d'una vegada per totes, s'acabi amb el prohibicionisme i els costos que aquestes polítiques suposen a la societat. Amb setanta anys de prohibicionisme no s'ha està capaç ni d'eradicar ni un sol consumidor ni d'eradicar les màfies del narcotràfic: o regulem o deixem un espai lliure a les màfies que es dediquen al narcotràfic.

Aquesta tramitació posa blanc sobre negre d'una realitat que ja funciona i que, a dia d'avui, demostra que estem en el bon camí. També és una oportunitat per investigar científicament els efectes nocius i lesius que té la substància sobre les persones, ja que tindre gran part dels consumidors en associacions permet tindre diferents bases de dades que els investigadors agrairan i reclamen.

Us demanem que no deixeu perdre aquesta oportunitat, que tramiteu aquesta llei, que s'interactui amb un sector viu que existeix, que sempre ha volgut aportar solucions, que les associacions no són el problema, que, de fet, avui ha de ser el començament d'una llei que ha de ser un èxit no només per a nosaltres, sinó per a tota la nostra societat.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pellisa. A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Alberto Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas... Y bienvenidos, al público, esta tarde, para defender la enmienda a la totalidad que hemos presentado desde nuestro grupo, y desde el respeto a todas las intervenciones que se van a realizar y que estoy seguro que todos los puntos de vista..., ninguno de ellos tienen interés en banalizar sobre este tema.

El debate que se nos plantea tiene dos vertientes a tratar. Una es sobre el modelo de sociedad que queremos y la otra es un debate legal. ¿Qué modelo de sociedad queremos? Estamos hablando de pseudolegalizar una actividad de la cual su consumo o su venta están prohibidos, como es la marihuana o el cannabis.

Algunos dirán que con la prohibición no se ha conseguido nada, que no ha servido de nada, pero hagamos historia del consumo de otro tipo de sustancias. Durante muchos años todo el mundo fue banalizando el consumo del alcohol y el tabaco. Hoy día consumir tabaco y alcohol es legal, pero su alto consumo se dio precisamente por el

trato erróneo que se dio como ejemplo y modelo de modernidad. En los años setenta todos querían ser el *cowboy* que en el anuncio fumaba montado a caballo. Y hoy día, sí, es legal, pero se legisla en su contra, precisamente porque se admite que su consumo es perjudicial para la salud. Sus impuestos sobre el consumo son altos; se legisla para que la venta del alcohol y el tabaco no se pueda vender a menores de edad; no se puede fumar en lugares públicos y de libre concurrencia; el tabaco está obligado en sus cajetillas a advertir del peligro de sus efectos sobre la salud; hay campañas publicitarias avisando de lo malo que es el tabaco y el alcohol, etcétera.

Por lo tanto, el alcohol o el tabaco, que son drogas también, se está legislando de forma prohibitiva y en contra de su consumo abierto y restringiéndolo mucho más. Porque entre todos, como sociedad, nos hemos ido dando cuenta de que su consumo... –en el caso del alcohol–, su consumo abusivo no aporta nada bueno a la persona.

Y es el mismo caso que pasa con el cannabis: nadie puede negar que la planta de cannabis puede tener, con el tratamiento adecuado, un uso terapéutico. Pero que nadie se confunda: tener un uso terapéutico no quiere decir que cure, todo lo contrario, no cura nada.

¿Cuál es el uso terapéutico que se le da al cannabis? Los principales beneficios paliativos que se le atribuyen son: que inhibe las náuseas y el vómito que padecen los enfermos de cáncer y sida y que son sometidos a quimioterapia –es decir, efecto sedante–; actúa como analgésico para los dolores en enfermedades como la esclerosis múltiple o en el caso de lesiones de médula espinal, o atenúa los espasmos y las contracciones causados por enfermedades como la epilepsia, esclerosis múltiple o Parkinson. Es decir, duerme el dolor, droga el dolor. Por lo tanto, lo que se utiliza es su capacidad potencial como droga que es para engañar al dolor de la persona enferma. Pero que la marihuana tenga esos efectos terapéuticos no quiere decir que su consumo sea bueno o beneficioso para la salud.

¿Qué efectos demostrados tiene el consumo por ocio de la marihuana? Por ejemplo, hablemos de mujeres embarazadas. Durante el embarazo incrementa el riesgo de la madre, del feto o del neonato; peso inferior de los bebés en mujeres consumidoras, o alteraciones neurobiológicas por exposición del cannabis en el útero materno expresadas en problemas neuropsiquiátricos en la adolescencia o adultez.

El consumo por ocio. Primero, evidentemente induce al sueño. Segundo, alteración de la percepción y dispersión mental, es decir, dificultades en la concentración. En dosis elevadas puede producir ansiedad, disforia, síntomas paranoides y pánico, y es verdad que son síntomas que a las horas desaparecen.

Efectos en el sistema cardiovascular: produce efectos de dosis dependientes que se presentan de forma acusada en periodos de dos horas. En la frecuencia cardiaca puede causar tanto taquicardias como bradicardia, o, en la presión arterial, según la posición de la persona que consume, hipertensión o hipotensión. Y evidentemente su consumo habitual lo que produce es adicción. Vamos, todo un desecho para las virtudes de la salud de un ser humano.

Si acabamos legalizando su consumo cualquier actividad que tenga relación con el consumo de la marihuana estamos banalizando sobre sus efectos y podemos dar un mensaje totalmente erróneo a la sociedad. No podemos decir que por fumar un porro no pasa nada; sí pasa. Y cuanto más se fuma, sus efectos se agudizan mucho más. Y evidentemente que no hay que criminalizar quien consume, a la persona que consume hay que hacerle ver, hay que informarle de los efectos reales de la mal llamada «droga blanda», porque al final todas las drogas son perniciosas. Hay que seguir con las campañas informativas y sobre todo dirigidas a jóvenes sobre los efectos de las drogas y luchar contra las mafias que trafican con drogas. Pero legalizar su consumo es dar un mensaje erróneo a la sociedad.

En nuestro país, en España y, concretamente, en la ciudad de Barcelona, las experiencias que tenemos en locales donde se consume cannabis la verdad es que no han sido positivas. En la ciudad de Barcelona hay protestas por los vecinos del distrito Ciutat Vella en las calles en las que se instala un club de este estilo, o las quejas y problemas que se dieron durante muchos meses en el Poble Sec por un club de las cercanías a plaza Navas, donde básicamente había problemas de olores y de convivencia en la calle..., en esta calle en las cercanías del club.

Por lo tanto, las experiencias hasta el día de hoy no han sido nada positivas, y, si no, miremos a Holanda, cuál es su experiencia con los *coffee shops*. Ahora mismo Holanda está legislando para reducir al máximo la producción de marihuana y dejar de ser un destino turístico cannábico. Su objetivo es reducir la oferta todo lo posible, esas leyes que se están aprobando están haciendo que muchos de estos locales estén cerrando.

Hablaré ahora de una medida a la cual me voy a referir mucho más adelante pero en el 2014 se aprobó una normativa que prohibía que hubiese locales de ese tipo a menos de 250 metros de recintos escolares o de formación profesional, cerrando cuarenta y un centros en un año. Y además se están dotando de unas leyes muy restrictivas con el cultivo y el transporte de la marihuana. Han intentado establecer un carné para residentes de estos clubs con la intención de restringir y evitar que los extranjeros no residentes tengan acceso a esos establecimientos por dos motivos. Uno, es el incremento de consumo de cannabis como destino turístico pero también por una parte joven de la sociedad holandesa, y de otro para reducir los desórdenes públicos que se producían..., que producidos por estos se provocaba alrededor de estos centros. El problema es que los nacionales no quieren registrarse en el club y, por lo tanto: «Consumo, pero que no me regulen.»

Vemos al final que Holanda es un ejemplo de cómo estos clubs han ido degenerando con el tiempo y no ha sido nada positivo ni para jóvenes ni para su modelo de turismo. Si no fuese así, no estaría legislando para cambiarlo. En un modelo de sociedad saludable y sostenible, hay que trabajar para reducir el consumo de todo tipo de sustancias adictivas, sea tabaco, alcohol o todo tipo de drogas, incluido el cannabis.

Pero hablemos del redactado de la propuesta de ley. En esta propuesta de ley vemos varias contradicciones que se nos plantean, y empecemos por el artículo 15.1. El artículo 15.1 dice que las asociaciones no podrán hacer promoción del consumo del cannabis, pero que no se entenderá por publicidad cualquier manifestación de la libertad de expresión, como es la participación en foros, redes sociales o medios de comunicación de cualquier tipo. Si manifestarse en redes sociales o en medios de comunicación no es hacer promoción del consumo del cannabis, ya me dirán qué es lo que es. Y este punto tiene mucho que ver cuando hablamos de poder dar una información equivocada o errónea a la sociedad.

Luego hablan, en el texto, de facilitar marihuana y su consumo para uso terapéutico en esos locales, cuando si ese servicio se tiene que dar con garantías tendría que ser en centros médicos y farmacéuticos correspondientes. Y aquí voy a hacer referencia a una de las propuestas que habla de Holanda. Aquí, en este texto, en ningún momento se tiene la sensibilidad para marcar distancias mínimas con locales o equipamientos sensibles, como por ejemplo centros escolares, guarderías, parques infantiles o centros de formación profesional; es decir, sensibilidad cero. O en ningún momento se habla que, si se abriesen estos locales, se renunciaría al consumo del cannabis en la vía pública, por ejemplo.

Pero además hay un problema legal de fondo importante, y ustedes lo saben. Si quieren plantear esta propuesta en serio, este no es el foro adecuado. Tendrían que ir al Congreso de los Diputados, pues esta proposición de ley choca frontalmente con el Código penal. Por lo tanto, primero necesitarían que se reformase el Código penal, y luego, si lo consiguen, intentar aprobar esta propuesta. Lo que se hace en este momento por su parte es empezar la casa por el tejado, hacer ruido, eso sí. Lo saben, que lo que se propone aquí es ilegal.

Y si en el futuro se aprueba esta propuesta de ley en este Parlament, además de que posiblemente será recurrida por ir contra el Código penal, quien les haga caso puede acabar siendo detenido, porque, o porque plante marihuana o por su transporte o por su venta, acabaría detenido por tráfico o transporte de drogas.

Y además iríamos contra la Decisión marco del Consejo de Europa del 25 de octubre de 2004, relativa al establecimiento de disposiciones mínimas de los elementos que constituyen un delito de tráfico ilícito, que dice que «cada uno de los estados miembros adoptará las medidas necesarias para garantizar la punibilidad de las siguientes conductas: *a*, la producción, fabricación, preparación, oferta, oferta para la venta, distribución, venta, entrega en cualesquiera condiciones, corretaje, expedición en el tránsito, transporte, importación o exportación de drogas, y *b*, el cultivo de la adormidera, ar-

busto de coca o la planta de cannabis». Como ustedes entenderán, no estamos para ir en contra de las directivas de la Unión Europea.

Nuestro modelo de sociedad apuesta por la prevención, por mejorar la información y por una sociedad más sostenible, que promocioe los buenos hábitos de vida, y esta propuesta de ley y su objetivo fundamental chocan frontalmente contra todos estos principios.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. En acabar, d'acord amb la modificació de l'article 14 de la Llei 1/2006, de la iniciativa legislativa popular introduïda per la Llei 7/2014, hi ha la possibilitat d'un torn en contra per part del representant de la comissió promotora, per un temps màxim de cinc minuts. *(Pausa.)* Doncs, té la paraula el senyor Bernat Pellisa.

El representant de la comissió promotora

Moltes gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, amb tots els respectes del món, eh?, nosaltres no hem vingut aquí a banalitzar el consum de cànnabis; simplement hem vingut al que entenem que és aportar una solució i que es pugui debatre en un futur proper una llei que ficarà llum als diferents arguments científics que ha posat damunt de la taula el diputat, i, si de cas, a rebatre'ls amb d'altres arguments científics que també es portaran per defensar...

A nivell del que ha dit el diputat, de cànnabis terapèutic –i amb això vull acabar–, jo només aportaré una petita anècdota, ja que ell ha fet un seguit de teràpies o de malalties, amb el que serveix i el que no serveix. I té a veure una mica amb la guerra de les indústries farmacèutiques. El cànnabis i el seu component, el THC, ja es comercialitzen per una farmacèutica anglesa amb el nom comercial de Sativex, i es comercialitza bàsicament per a l'esclerosi múltiple, i no es recepta precisament per a allò que els malalts diuen que va tan bé, que és per als malalts de quimioteràpia. I simplement se recepta per a l'esclerosi múltiple perquè un malalt d'esclerosi múltiple és un malalt de llarga durada. Un malalt de càncer és un malalt de curta durada. Simplement per això.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pellisa. A continuació, per a posicionar-se, donarem..., faran la intervenció la resta de grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula la senyora Noemí de la Calle, en representació del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. En primer lugar, me gustaría saludar al grupo promotor de esta ILP y felicitarles por la recogida de más de cincuenta mil firmas, y agradecerles también que hayan traído este debate hoy, sobre todo, para ayudarnos a rebajar las tensiones vividas esta mañana y ayudarnos a relajar un poco el ambiente.

Estamos viviendo un momento histórico, ya que el debate sobre el cannabis, las políticas prohibicionistas y los efectos negativos y positivos del consumo de la sustancia están en la agenda política; no solo autonómica, con motivo de esta ILP, sino nacional, con el reto de la legalización integral en 2017, llevado a cabo por Regulación Responsable, a quienes también aprovecho para saludar, ya que se encuentran entre el público. Y no nos olvidemos de la agenda internacional, con la legalización del consumo en Uruguay y varios estados de Estados Unidos.

Para contextualizar, me gustaría explicar nuestro posicionamiento relativo al cannabis. Ciudadanos, como partido socioliberal, cree que las políticas de bienestar social y desarrollo social son compatibles con la libertad de los individuos. El Estado regula y protege libertades civiles que no pueden usurpar la autonomía de los individuos. El Estado no debe moralizar a los ciudadanos, sino que, al contrario, tiene la obligación de garantizar su autonomía moral, pues la moral pertenece a la esfera privada. El Estado no tiene por qué interferir en las actividades privadas, salvo cuando sea para prevenir que se cause un daño a otros; por eso la diferencia con otros tipos de drogas es relevante, ya que el consumo de marihuana no atenta directamente contra la libertad de otros.

Por ello preocupaciones como el daño a terceros entendemos que sí pueden justificar leyes como contra la conducción bajo los efectos de la sustancia o establecer una edad

mínima para el consumo, pero en ningún caso justificar la ausencia de regulación de una realidad palpable y asumida por la sociedad, como es el gran número de consumidores de cannabis en España. Como dijo Adolfo Suárez en los inicios de la Transición, tenemos que elevar a la categoría política de normal lo que a nivel de calle es plenamente normal.

El cannabis, como todas las drogas, es perjudicial para la salud, no lo vamos a negar, pero entendemos que está regulado con criterios más restrictivos que otras sustancias, como el alcohol o tabaco, cuyo abuso puede ser mucho más perjudicial para la salud. Como decía, no vamos a negar que puede llegar a ser perjudicial para la salud, entre otras cosas porque, como sustancia o actividad que implica placer, puede generar dependencia. Antonio Escohotado, escritor y filósofo incluido en la lista de los setenta pensadores más importantes del siglo XX, daba en la clave cuando hablaba del «arte de dosificar».

Pero el cannabis, o «la planta mágica», como algunos la denominan, también tiene muchas propiedades beneficiosas y demostradas científicamente. Se utiliza para aliviar el sufrimiento de enfermedades como esclerosis, artritis, reumatismos, distintos tipos de cáncer; se ha demostrado que la marihuana actúa como apaciguador o relajante en algunos trastornos mentales; ayuda con la anorexia nerviosa y a superar el insomnio. Es una de las medicinas más antiguas de la humanidad y con usos terapéuticos más segura; no se conoce ningún caso de intoxicación letal vía inhalatoria, dato que cobra una especial importancia si tenemos en cuenta la gran cantidad de usuarios cotidianos.

Por razones de salud pública, desde Ciudadanos apoyamos la adopción de medidas legislativas encaminadas a la despenalización y regulación por parte del Estado de la producción y distribución del cannabis y sus derivados, tanto para consumo particular como para su uso terapéutico. ¿Por qué por razones de salud pública? Porque, más allá de los riesgos de tener que acudir clandestinamente a pillar vete tú a saber qué y a quién, del mismo modo que las personas adultas consumidoras de alcohol tienen garantías sobre lo que están consumiendo, las personas de cannabis tendrían que poder acceder a una sustancia controlada, analizada, salubre, y siendo además informadas de los riesgos y/o beneficios de su consumo.

También creemos que esta regulación debe ir acompañada con medidas paralelas necesarias e imprescindibles, como programas de información y concienciación de las consecuencias nocivas para la salud, derivadas del abuso de su consumo, con programas de desintoxicación y abandono del hábito, priorizando los de reducción de daños.

No obstante, desde Ciudadanos entendemos que actualmente la mayoría de problemas están relacionados con las políticas de prohibición, como el narcotráfico o la financiación de grupos terroristas. En Washington han comprobado que, después de apostar por la regulación, el número de personas involucradas en procesos legales por el tráfico de drogas ha descendido de los seis mil anuales en 2012 a los cuatro mil en 2015; una investigación realizada por el colegio de médicos de la Universidad de Washington en San Luis indica que el número total de adolescentes que consumen marihuana ha descendido nada menos que un 24 por ciento. En Colorado, donde se reguló el consumo de cannabis hace ya dos años, de acuerdo a la información entregada por la propia policía de Denver, en 2014 los robos bajaron cerca de un 5 por ciento en los primeros cuatro meses del año respecto al mismo período del año anterior, la tasa de homicidios cayó un 40 por ciento y los delitos sexuales bajaron un 19,8 por ciento. De hecho, se piensa que uno de los principales factores es la mejora en la economía local: de 2009 a 2014, un tercio de la industria estatal afincada en Denver está relacionada con la industria del cannabis, lo que ha supuesto un apoyo para la recuperación industrial en Denver; la tasa de desempleo en el sector industrial ha caído de forma continuada desde el 2011 y ha alcanzado su mínimo histórico en 2015.

Por ello, como afirma Antonio Escohotado, desde Ciudadanos abogamos más por políticas de ilustración en vez de políticas orientadas al oscurantismo, apostando por una regulación integral de ámbito nacional. No nos engañamos y no queremos engañar a nadie: desde Ciudadanos no entendemos esta ILP como un intento de legalización de la marihuana, porque esto es una cuestión de importancia y competencia nacional, que debe ser debatida en el Congreso de los Diputados; pero también es cierto que son muchas las sentencias judiciales que respaldan el consumo y abastecimiento privado

en los que basan estas asociaciones su existencia. Según la jurisprudencia, el autoconsumo compartido de drogas no tiene relevancia penal si la cantidad corresponde a un consumo normal y esporádico entre un pequeño grupo perfectamente identificado, ya que cuentan con un límite de socios y se realiza en lugar cerrado. El Tribunal Supremo ha dictado que son conductas penalmente inocuas las prácticas de consumo compartido de drogas, no gravemente nocivas para la salud, en lugares determinados, cerrados a la presencia de terceros, de manera que se excluya la participación en un circuito de difusión de las sustancias estupefacientes.

A la vista de los antecedentes, creemos que esta ILP podría tener encaje autonómico tras pasar por la fase de ponencia, dando solución, entre otras cosas, a las complejas aristas que ya tenía la ILP de Navarra, cuyo articulado carecía de ciertas medidas para permitir la actividad de las asociaciones cannábicas con el grado de seguridad exigible, según el argumento esgrimido para su suspensión. En ella, por ejemplo, no se preveía la prevención de conductas que incurriesen en un delito contra la salud pública, por ejemplo, incluyendo un capítulo de deberes de los socios que acompañase al ya existente de derechos. Tendremos, en la ponencia, una oportunidad de incluirlo.

Así pues, estamos de acuerdo en abrir el debate y que se permita conocer el papel y la –ya reconocida anteriormente en este Parlament– labor que realizan los clubs sociales de cannabis, de reducción de daños asociados al mercado clandestino y a determinados usos; que se tenga en cuenta el buen trabajo realizado, como por ejemplo con este código de buenas prácticas de la Federación de Asociaciones Cannábicas de Cataluña, que incluye la transparencia en la gestión de la asociación, la rendición de cuentas a los socios, el pago de impuestos a las administraciones, las escrupulosas medidas sanitarias, como los filtros de ozono o los inhibidores de olor. Pero creemos que es conveniente contextualizar esta iniciativa en el marco de un debate tan relevante como es el del consumo responsable del cannabis. Queremos que se escuche y se tenga en cuenta a las asociaciones, a consumidores, a expertos técnicos, científicos, policiales y fiscales, al Consejo de Estado y a los jueces en sus reiteradas recomendaciones de una regulación para avanzar en la protección de los ciudadanos.

En definitiva, debate responsable de alto nivel y empírico, no prohibiciones caprichosas e injustificadas. Por razones de seguridad jurídica y de garantía de los derechos y libertades de los ciudadanos, los ciudadanos deben saber previamente cuándo y por qué un poder público puede considerar que están realizando un acto ilegal y cuándo no. Y, dado que esta es una materia de trascendencia nacional e internacional, creemos adecuado dar a esta iniciativa el importantísimo valor de dar altavoz a un debate que se sustancia en el ámbito nacional con participación de la sociedad civil y los representantes políticos en el Congreso.

Creemos que es conveniente afrontar con ilusión el trámite de ponencia y ser valientes en el alcance de la misma, para que el texto que finalmente se someta a votación en esta cámara no adolezca de tachas de inconstitucionalidad que puedan ser usadas por los de siempre para alimentar la frustración ciudadana que tanto necesitan para sostener sus argumentos separatistas. Porque después de escuchar al *president* decir que desde Madrid nos quitan las herramientas para ayudar a nuestros pobres, yo me temo oír cualquier día de estos que Madrid no nos deja fumar porros; capaces son, porque a mí ya no me sorprende nada.

Y evitar en la ponencia, también, que el texto final no pueda ser malinterpretado por la ciudadanía como una legalización encubierta de la sustancia, que, como he apuntado antes, solo conseguiremos mediante un proceso sereno y participativo a nivel nacional en el que juegue un papel predominante el asociacionismo activo, que esta iniciativa pretende reconocer. Y así evitar que esta iniciativa corra la misma suerte que otras, como la ley de la Comunidad Foral de Navarra, que acaben frustrando las legítimas aspiraciones de los defensores de la regulación responsable.

Salud y gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. A continuació, té la paraula el senyor Raúl Moreno, del Grup Parlamentari Socialista.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats, consellera, aprofito, en primer lloc, per saludar totes les persones que avui ens acompanyen en aquest plenari, les federacions, les associacions cannàbiques, també la comissió promotora i també totes les persones que ens acompanyen relacionades també amb diferents entitats i persones físiques del món del cànnabis.

Avui iniciem el tràmit parlamentari que ha de donar lloc a una nova llei, fruit d'una iniciativa legislativa popular que expressa el desig de més de 57.000 persones signants per regular el funcionament de les associacions de consumidors de cànnabis. Vull felicitar, des del Grup Parlamentari Socialista, la tasca feta per totes les persones que han fet possible aquesta recollida de signatures.

Prop de 57.000 persones que ens empenyen, aquest Parlament, a regular una activitat present avui dia a moltes ciutats i pobles de Catalunya –quatre-cents clubs cannàbics a Catalunya; només a la ciutat de Barcelona, i segons dades de la Guàrdia Urbana, en els darrers dos anys s'ha triplicat el nombre de locals d'associacions cannàbiques fins arribar als 144 actuals–, una realitat que ha fet que els ajuntaments de Barcelona, de Girona, Blanes, Sitges o Donosti, per posar-ne alguns exemples, hagin encetat la seva regulació. La política municipal, sovint, ens dóna exemples de com no hem de tapar-nos els ulls davant la realitat que existeix, amb la qual hem de conviure, i que és millor fer-ho de manera ordenada.

Aquest és, si més no, l'objectiu que se'ns planteja en aquest Parlament: regularitzar els clubs cannàbics, un debat que no cal confondre amb la legalització de la marihuana, que té altres elements diferents i que és de competència estatal.

La posició del Grup Parlamentari Socialista és la de recolzar que aquesta ILP pugui encetar el seu tràmit parlamentari. Així ho hem comunicat a les federacions més representatives del sector en els diferents actes a què ens han convidat. Volem trobar la manera de regular aquesta activitat, i d'entrada la proposta inicial que recull aquesta ILP ens sembla un bon punt de partida per regular-la.

Però també creiem que aquesta ILP és bona perquè té algunes característiques que passo a destacar. Aquesta llei ha de permetre als governs locals un marc jurídic per a la regulació de l'activitat dels clubs cannàbics a tot Catalunya. Per tant, protecció jurídica a les administracions, reducció dels conflictes amb el veïnatge i protecció, també, dels consumidors.

La llei ha de recollir aspectes relacionats amb la protecció de la salut; hauran d'establir-se els mecanismes d'informació i de prevenció, com ja apunta el títol cinquè d'aquesta ILP.

Ha de ser, a més a més, una llei que defensi els drets dels consumidors i, per altra banda, acabi amb l'estigmatització de les persones que en consumeixen. I la llei ha de respectar la llibertat de consciència i la lliure disposició del propi cos de les persones.

El consum responsable de substàncies no vindrà donat per les polítiques prohibicionistes que tots hem acceptat com a bones durant tots aquests anys. Més que mai és la lluita contra el consum de substàncies estupefaents present al nostre dia a dia i més que mai tenim clar que amb la prohibició no acabarem amb el problema. És més, la capacitat de compra de diverses substàncies via internet i la tasca de les màfies incrementa el nombre de substàncies any rere any.

Les Nacions Unides advertia l'any 2013 de l'enorme increment de substàncies sintètiques de nova generació, en molts casos legals, que apareixen de manera més ràpida que els laboratoris policials ho poden detectar. L'any 2009 l'ONU xifrava en 166 el nombre de drogues existents al món. Només tres anys més tard s'incrementaven fins als 251, és a dir, un 50 per cent més, en només tres anys. L'ONU reconeix les grans dificultats per lluitar contra la droga des del prohibicionisme.

No és la meva intenció encetar el debat sobre la legalització de les drogues; ni toca ni tenim competències, com deia abans, per prendre decisions sobre aquest fet. Ara no toca fer debats intensos, i també, naturalment, interessants, de per què l'alcohol i el tabac són legals però el cànnabis no.

Però certament aquestes dades ens han d'interpel·lar, a les forces polítiques, per decidir si cal continuar en aquesta línia prohibicionista o cal encetar, en el cas del cànnabis, una línia basada en la regulació tenint com a pedra angular d'aquesta necessitat la

de redoblar esforços en la informació, educació i prevenció sobre les conseqüències i efectes perjudicials vinculats al consum d'aquesta substància.

I aquesta segona línia serà més fàcil si som capaços de fer-la conjuntament amb les federacions, associacions i clubs cannàbics, de la mà, compartint estratègies que fomentin el consum responsable d'una substància que és nociva per a la salut. Ja s'han dut a terme experiències basades en aquests procediments amb un alt grau de satisfacció, com, per exemple, el projecte de reducció de riscos Energy Control, dirigida a protegir, promoure i millorar la salut pública mitjançant una política orientada a minimitzar els riscos i danys a partir de la transparència i la informació al consumidor, i l'apropament d'aquestes estratègies als llocs de consum habitual.

Senyores i senyors diputats, qui vol consumir cànnabis ja ho fa. La regulació dels clubs cannàbics no hauria de portar implícit un increment dels consumidors o consumidores. Només cal mirar altres realitats a Europa o als Estats Units. Com saben, Holanda és un dels referents en aquests temes pels seus famosos *coffee shops*. La revista *American Journal of Public Health* va publicar un estudi ja fa prop de deu anys sobre l'augment del consum de cànnabis a la ciutat de San Francisco, que no té regulació sobre els clubs cannàbics, i la ciutat d'Amsterdam, amb una regulació àmplia del seu consum. Una de les conclusions és que no hi havia diferències destacables en el consum de cànnabis en aquelles ciutats que el tenien regulat respecte a aquelles que no el tenien.

En resum, des del Grup Parlamentari Socialista considerem que val la pena encetar el debat i parlar d'una regulació dels clubs cannàbics a Catalunya que pugui ser exemple també per a altres territoris.

I respecte a la proposta caldrà valorar també alguns temes que considerem importants. Un d'ells és l'edat d'entrada als clubs cannàbics. Tot i que la ILP proposa que els socis dels clubs hagin de ser majors d'edat, alguns informes del Departament de Salut recomanen retardar aquesta edat fins als vint-i-un anys per qüestions relacionades amb la incidència neuronal de l'exposició al cànnabis en determinades edats.

També caldrà filar prim pel que fa referència al transport de la substància des del lloc de cultiu fins als clubs. Caldrà aquí també la col·laboració dels departaments de Justícia i Interior –i, per tant, també interpello el conseller– per tal que aquests transports es facin amb les acreditacions que es determinin i s'asseguri que el destí és només el club cannàbic, així com la quantitat màxima que es pot transportar per tal de defugir qualsevol vinculació amb el mercat negre.

La ILP haurà de recollir importants fonaments jurídics que garanteixin els drets dels consumidors i també del mateix club, com també la necessitat de limitar l'estoc de cànnabis que pot romandre en el club i que haurà d'anar amb relació al nombre de socis que hi pertanyin.

La ILP, en el seu articulat, proposa que els nous socis hauran d'esperar quinze dies des del moment que s'inscriuen fins a l'entrada efectiva, i, per tant, fins al consum al club cannàbic. Veiem positiu aquest marge de temps, ja que ajuda a evitar l'anomenat «turisme cannàbic». No podem convertir Catalunya en destí d'aquest tipus de turisme; no és positiu des del punt de vista social i tampoc és el model de consum ni de turisme que nosaltres volem.

La ubicació dels clubs i la seva relació amb el veïnatge ha de ser positiva; és un element fonamental per garantir una bona convivència entre una activitat i un veïnatge en ple procés d'acceptació d'una nova realitat. L'estigmatització del consumidor de cànnabis influeix també en les pors de molts veïns i veïnes en el moment en què s'installa un local d'aquestes característiques a prop seu. Caldrà fer molta pedagogia, però també aplicar un estricte règim de sanció a aquells clubs que no compleixin la norma que entre tots acabem decidint.

I, finalment, tampoc podem obviar l'informe que fa pocs dies ens va fer arribar la Direcció General de Coordinació de Competències amb les Comunitats Autònomes i les Entitats Locals, que depèn de la Secretaria General de Coordinació Autonòmica Local, adscrita al Ministeri d'Hisenda i Administracions Públiques; un informe que ens indica les contradiccions legislatives que poden existir en alguns articles que es proposen al text de la ILP.

Justament per poder adaptar aquesta llei a la legalitat vigent és també pel que volem que s'iniciï el tràmit parlamentari, per poder comptar amb opinions i aportacions de

tots els grups polítics i també d'experts en el tema, tant des del punt de vista de protecció de la salut, justícia, interior, consum i també dels governs locals.

Cal construir una llei des de la responsabilitat de tots els actors, des de l'experiència i també des de la valentia. És del tot necessari fer-ho així perquè, més enllà d'una nova regulació dels clubs cannàbics, el nostre país farà també un pas endavant en com i de quina manera afrontem una problemàtica complexa: si des de postures prohibicionistes o des de postures basades en el consum responsable a través de l'acord, la informació i des de la sensibilització.

I és per aquest motiu que és tan important fer una bona llei com una bona gestió posterior i un control estricte i efectiu de la norma que s'acabi aplicant. I, en aquest punt, interpel·lo també directament les federacions cannàbiques, que han d'esdevenir les principals interessades en el seu compliment. De fet, fóra bona la creació d'un mecanisme mixt format per les federacions i el mateix Govern que vetlli per la correcta aplicació de la llei i perquè es puguin anar abordant aquelles dificultats que puguin anar sorgint.

En definitiva –i acabo–, el Grup Parlamentari Socialista té ganes de parlar del tema, d'acordar i de ser valents, i per aquest motiu el nostre vot serà favorable a la tramitació de la ILP i contrari a l'esmena a la totalitat presentada pel Grup del Partit Popular.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Moreno. A continuació té la paraula el senyor Albano Dante Fachin, en representació del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot.

Albano Dante Fachin Pozzi

Gràcies, presidenta. Seré breu, perquè he estat escoltant amb atenció les intervencions dels diputats que m'han precedit després de la intervenció del proponent de l'esmena a la totalitat. S'han posat sobre la taula un munt d'arguments que coneixen perfectament les persones que han tirat endavant aquesta ILP.

Deixeu-me fer una introducció obligada i necessària cada cop que arriba a aquest Parlament una ILP, sobretot tenint en compte que encara ens fa mal a alguns com es va tombar la ILP d'educació; esperem que aquest no sigui el cas. Però dic que és obligat fer-ho perquè contribueix en molt a apujar el nivell de debat que moltes vegades tenim a les institucions.

Per tant, benvingudes les cinquanta mil i unes quantes més signatures, benvinguts els representants de la gent que s'ha mobilitzat, que ens obliga a tenir un debat més profund i molt necessari, i ens obliga a entomar, com a institució, a aquest Parlament, un debat que és necessari perquè moltes vegades institucions com aquestes són més representatives de les hipocresies polítiques que existeixen a la nostra societat, més que representatives de les realitats que tenim a la nostra societat.

Per tant, la ILP ens obliga a tenir un debat sobre una realitat que existeix. Perquè podem mirar cap a una altra banda, però hi ha una planta que es diu «cànnabis», que existeix i creix, no?, es pot... *(Veus de fons.)* Bé, Germà Bel diu que està de puta mare... Bé, és una planta que creix; pot créixer sola, pot créixer quan es cultiva... Però, bé, existeix; la planta existeix. També existeix un munt de gent que se la fuma, aquesta planta, i això també és una realitat i seguirà sent una realitat; després que molts de nosaltres ja no fumem res, doncs, la planta hi serà i hi haurà gent que se la fumarà. I, per tant, no podem donar l'esquena a aquesta realitat.

Però sobretot no podem donar l'esquena a una realitat, que és que quaranta anys de guerra contra les drogues, d'una guerra contra les drogues que neix en un moment polític molt concret, cal no oblidar-ho..., doncs, quaranta anys de fracàs; quaranta anys de fracàs que no han servit per a cap de les coses perquè havia de servir aquesta guerra contra les drogues; fins i tot ha tingut efectes totalment contraris. I això, perdoneu-me l'expressió, no ho diuen els «fumetes», això ho diu l'ONU, ho diuen caps d'estat molt implicats i molt colpejats per aquestes polítiques. Per tant, no podem fer veure que aquest fracàs de quaranta anys no ha passat.

I crec que és important dir-ho i deixar-ho clar, perquè molts dels arguments que ens plantejava el diputat del Partit Popular, que presenta aquesta esmena a la totalitat, molts d'aquests arguments, vénen o són un eco d'aquestes polítiques fracassades. I, per tant,

crec que és un bon punt de partida tenir en compte i deixar constància d'un fracàs que crec que ja molt poca gent s'atreveix a negar.

No entraré en contraarguments, perquè jo crec, per una banda, que el Parlament, si finalment es tramita aquesta ILP, ja posarà sobre la taula tots els arguments, els arguments a favor, en contra o fins i tot arguments que no coneixem. No entraré en els contraarguments perquè la gent que ens proposa aquesta ILP, doncs, en té molts, d'arguments, i segurament durant la tramitació els sentirem tots. Sí que és veritat..., la qüestió del fracàs és innegable. La qüestió del narcotràfic i de les màfies i la implicació que té la illegalització, la no-regulació, la guerra contra les drogues és una realitat. S'ha dit en algun moment que hi han veïns que es queixen. Clar, hi han veïns que es queixen dels bars, també. No..., i ningú posa en dubte que hi hagi d'haver bars. Ho dic com a exemple d'arguments que hauríem de superar pel bé –pel bé– de ser capaços com a institució de donar resposta a una situació que la mereix.

Per tant, esperem que avui s'iniciï aquest debat tan necessari. Per això, nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat presentada pel Partit Popular i esperem que comenci un debat que sens dubte serà apassionant, serà sincer i entre tots hem de fer que sigui rigorós i que faci, sobretot –sobretot–, el que en teoria hem de fer els que estem aquí, que és solucionar problemes, donar respostes i ajudar que tothom visqui millor, fumi el que fumi o no fumi.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Fachin. A continuació, té la paraula el senyor Benet Salellas, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Benet Salellas i Vilar

Gràcies, presidenta. Jo en faré molta via, també en la línia, diguem-ne, d'unes intervencions que ja s'han fet abans, i, per tant, no vull repetir-me en els arguments. Sí que vull fer esment, no?, a la qüestió de la democratització que significa que sigui a través d'una ILP que aquesta iniciativa vingui al Parlament de Catalunya, i en un tràmit com el que fem avui, que és el de la votació a la totalitat, sobre el qual precisament la Candidatura d'Unitat Popular, en el darrer Ple, proposàvem que quan hi havia iniciatives legislatives populars, doncs, poguéssim obviar aquest tràmit i que entressin directament a tramitació, o dit d'una altra manera, que no existís la possibilitat que el Parlament vetés l'entrada d'ILP quan vénen, no?, sotasignades per tal quantitat de persones com s'exigeix per llei i com és també en aquest cas.

Bé, ja tots els que sou aquí coneixeu que la cambra, doncs, no va assumir aquesta possibilitat i, per tant, avui tornem a estar aquí fent votacions a la totalitat per decidir si la ILP entra o no entra a votació. Per tant, jo crec que per coherència, des de la CUP i d'acord amb el que hem defensat en el darrer Ple i hem vingut defensant sempre, doncs, nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat perquè creiem que com que es tracta d'una iniciativa que ve del carrer el que hem de fer és tramitar-la sense més, obeint, d'alguna manera, per tant, el mandat democràtic que dona suport a aquesta iniciativa, i a veure si així, a aquest Parlament, li donem una mica més de legitimitat també, perquè si no, sembla que als ciutadans els demanem que ens votin una vegada cada quatre anys i que amb això ja n'hi ha prou. I segurament del que es tracta, precisament, quan parlem de democràcia, és de fer moltes altres coses, entre d'altres, de donar tràmit a les iniciatives legislatives populars, es diguin..., no?, amb relació a les associacions cannàbiques, o es diguin ILP d'educació.

Dit això, la posició de la CUP és frontalment contrària al prohibicionisme, i, per tant, tot i que avui no sotmetem aquesta qüestió, diguem-ne, a valoració de la cambra, però nosaltres estariem a favor de la legalització de forma clara i plena de..., no només del cànnabis, no?, sinó també de moltes altres substàncies. Existeix en la nostra societat –i crec que el que ha parlat en..., representant els promotors ha utilitzat aquesta paraula– moltíssima *hipocresia*; hipocresia institucional que permet que algunes drogues estiguin legalitzades i que altres drogues no estiguin legalitzades, i hipocresia que ens situa en laberints sobre si l'autoconsum està permès però la venda està prohibida, però

l'autoconsum compartit si es dona en uns determinats requisits sí, però s'ha de demostrar, i a veure qui valora si això és així, si això és aixà.

En definitiva, molta hipocresia al voltant d'aquesta qüestió i molta inseguretat jurídica –no serem nosaltres ara els que sortirem a defensar la seguretat jurídica, però–, precisament no deixa de ser curiós que l'instrument que vostè ens posa sobre la taula jo penso que el que busca és generar un context de seguretat jurídica i protegir, aclarir, efectivament, aquelles situacions en què es dona un claríssim context d'autoconsum i, per tant, un context que de cap de les maneres no ha de ser penalitzat.

I dic això perquè els que ens dediquem a l'exercici pràctic del dret sabem que precisament la tinença de marihuana en via pública és una situació generadora de moltíssimes situacions de sanció en via administrativa per part dels Mossos d'Esquadra –sancions de tres-cents euros–, o també fins i tot de sancions per la via penal, no? I, per tant, davant de l'absurd que significa que la nostra Administració de justícia, que ja està prou col·lapsada, es dediqui a jutjar la tinença de mig gram de marihuana o d'un gram de marihuana, com passa en els nostres jutjats penals, del que es tracta, en definitiva, és d'anar creant instruments que vagin protegint l'autoconsum, que vagin legalitzant el consum de marihuana i que, en definitiva, vagin permetent que l'Administració de justícia es dediqui a allò que s'ha de dedicar i al que preocupa realment la gent d'aquest país que és a lluitar contra la corrupció, lluitar contra els abusos de poder i a lluitar contra els grans interessos que, en definitiva, sempre s'escapen de l'Administració de justícia.

Per tant, nosaltres avalarem la tramitació d'aquesta ILP, no només en aquest tràmit sinó també al llarg de la seva tramitació i també en el moment de la seva votació final. Pensem que hem d'advocar per una cultura de la responsabilitat, que els ciutadans i ciutadanes d'aquest país decideixin lliurament què volen consumir i què no volen consumir i quan volen consumir-ho, partint de la idea que hi ha situacions diverses, que hi ha perfils diversos i que hi ha d'haver llibertat, en aquest sentit, perquè cadascú opti per la fórmula que vulgui, partint evidentment de la promoció de la minimització de risc en el consum de drogues. Però, hi insisteixo, partint de la idea de posar en el centre la responsabilitat dels ciutadans.

No deixa de ser curiós que són..., salvant les distàncies, però que són els mateixos els que avui posen l'esmena a la totalitat els que en altres contextos també, per exemple, quan parlem dels drets de les dones, també decideixen limitar la responsabilitat i decidir què poden i què no poden fer les dones amb el seu propi cos. Alguna cosa hi deu haver, en definitiva, d'aquesta ideologia de l'Estat que vol tutelar la responsabilitat del ciutadans i que no els vol autònoms, sobirans i lliures..., el que hi ha també en aquesta esmena de la totalitat del PP.

Per tant, apellem a la responsabilitat, a la minimització de riscos i, per nosaltres, a una primera passa en la legalització de totes les drogues amb aquesta tramitació de la ILP d'avui.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Salellas. A continuació té la paraula la senyora Alba Vergés, del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, en primer lloc voldria saludar i donar la benvinguda aquí, al Parlament de Catalunya, a la comissió promotora de la ILP La Rosa Verda, evidentment a la persona que ha parlat i que n'ha estat portaveu avui, el senyor Bernat Pellisa, a les federacions d'associacions, a la CatFAC, a la Fedcac, a la plataforma que es va crear «Som el que cultivem», i a altres persones amb qui he treballat tots aquests aspectes i que m'han ajudat molt a conèixer molt millor aquest món. Evidentment, també a gent que ve de Govern, com el subdirector general de Drogodependències, que també estan molt interessats en aquest tema; consellera, conseller i diputats i diputades.

Des del Grup de Junts pel Sí defensem que es debati aquesta proposta que ens arriba a través d'una iniciativa legislativa popular. Per això us agraïm que hagueu promogut aquesta ILP, tot i que avui no venim al faristol a defensar el cent per cent del seu contingut, de fet, crec que tots els grups parlamentaris assumim que té punts controvertits i

que, fins i tot estant d'acord amb la motivació per fer aquesta regulació, hi ha aspectes sobre els quals haurem de tenir un debat intens. Aspectes que estan plenament descrits en la mateixa ILP o aspectes que també posarem sobre la taula diferents grups o també aquelles persones que ens vinguin a aportar..., en el tràmit d'esmenes.

Això és precisament el que defensem: fer aquest debat i tirar endavant amb la tramitació de la llei. És el que crec que ha de fer aquest Parlament, que és Parlament sobirà, com s'ha dit aquest matí, com a cambra legislativa que és. Compartim que és desitjable, i fins i tot necessari, regular una activitat que existeix a la nostra societat, ens agradi o no. Regular per oferir una seguretat jurídica que ara no tenen cap dels actors: evidentment consumidors, evidentment associacions i els seus clubs, les mateixes institucions i tots aquells organismes que han de vetllar pel compliment dels nostres drets, de tots els nostres drets: els individuals, els col·lectius, el dret a la salut... Perquè el buit jurídic actual genera una inseguretat injustificable.

Considero que la passada legislatura, que també va ser molt intensa, vam fer alguna cosa important en aquest aspecte: vam aconseguir mantenir una mena de consens bastant ampli per a un abordatge de les associacions de persones consumidores de cànnabis dins la nostra societat. Veient la preocupació que ens arribava de les mateixes associacions i també dels municipis on s'inscriuen per fer aquestes activitats, el passat 15 de gener del 2015 es va aprovar una resolució del Departament de Salut per la qual aprovàvem criteris rellevants a efectes de salut pública en relació amb el consum associatiu de cànnabis i també les condicions higièniques i sanitàries que s'haurien d'exigir per a l'autorització d'aquesta activitat per part dels nostres ajuntaments de Catalunya en el marc de la legislació que hi hagi.

I es va fer gràcies a treballar amb les federacions i amb l'Agència de Salut Pública de Catalunya i conscients que era només un pas endavant. Evidentment, tota aquesta feina i el consens majoritari va ser insuficient per poder portar aquí, impulsada des del mateix Parlament, una proposició per a aquesta regulació, però això no vol dir que fos inútil. Crec que ens va permetre a unes quantes diputades i diputats –i algunes estan aquí–, conèixer bé com treballen moltes associacions al nostre país, des d'un punt de vista d'una riquesa social molt gran que tenim a Catalunya: per què es van constituir; per què assumeixen aquests riscos que estan assumint actualment per desenvolupar una activitat en què creuen; per què han avançat des de fa temps, ja, treballant amb codis de bones pràctiques: amb autoregulació de la qualitat dels cultius, de les substàncies, amb democratització de les mateixes associacions, sempre buscant l'encaix idoni dins els municipis i dins la societat; i també ens va permetre conèixer per què és tan important des d'un punt de vista de salut pública tenir incidència i col·laboració amb les associacions per desenvolupar noves estratègies de reducció de danys i riscos del consum, derivats del consum del cànnabis.

Necessitem aquestes estratègies i les associacions i els seus clubs són una oportunitat brutal per començar. I hem de deixar de ser presoners de les lleis. Aquest matí també ho parlàvem: dret o drets, què triem? Un marc, unes parets, que és el dret, o triem voler garantir els drets, la llibertat individual, la col·lectiva, el dret a la salut, que és bàsic i important en la nostra societat?

Les estratègies prohibicionistes s'han demostrat ineficaces. No només aquí, sinó arreu del món. Aquell marc que havia de portar a una reducció del consum de drogues i una reducció dels mercats il·legals de drogues no ha complert amb cap dels seus objectius. Ara ens pertoca explorar altres vies inspirades en les que han tingut èxit i adaptar-les a la nostra societat del segle XXI.

El mateix abordatge de polítiques de salut pública de drogues que han demostrat beneficis i han permès disminuir en molts casos la incidència de moltes malalties i la millor qualitat de vida dels usuaris. Sense judicis i sense prejudicis. Altres indrets del món actualment estan explorant legislació respecte al cànnabis, cadascú d'una forma diferenciada, segons la realitat de cada lloc. Tenim exemples com el de l'Uruguai i diferents estats de Washington i Colorado, als Estats Units, com els més recents.

I aquí, de moment, què ens trobem? On és la resolució aquella que parlava abans del Departament de Salut del gener del 2015? En un contenciós administratiu de la Abogacia General del Estado acusant el Departament de Salut de voler promoure el consum de cànnabis. I on és la llei navarresa –que aquí en tenim algun representant– de regulació de les associacions? Doncs, al Tribunal Constitucional. I «en sèrio» que l'any 2016

ens han d'enviar un informe al Parlament dient que no ho podem regular perquè tenim tot una sèrie de lleis que ens cauran a sobre com les plagues d'Egipte?

La Llei de estupefacients és de l'any 1967, i ha de condicionar les nostres polítiques i el nostre abordatge que volem fer en una societat del segle XXI? Ha plogut molt des de llavors, ha plogut molt; de fet, ha plogut tant que la persona que signava les lleis l'any 1967 va morir al llit fa quaranta anys, tot i que, com veiem, alguns encara pretenen condicionar-nos tots els debats segons la Ley de estupefacientes, codis penals, Llei de seguretat ciutadana, etcètera, i dir-nos només, tan sols, que aquí no tenim competències i que ens n'haurem d'anar al Congrés dels Diputats.

Esmento també com es va incloure el cànnabis a les convencions internacionals del 61, del 88, perquè llegint una mica i documentant-te et fas una mica la idea de la realitat, que és més política que no pas tècnica, i com s'han utilitzat sempre com un mantra per a tota la legislació prohibicionista i ineficax.

Per sort, el debat internacional està molt obert ara, perquè han passat molts anys i perquè s'ha demostrat que són polítiques ineficaces. La criminalització i la penalització no ajuden a intervenir, amaguen, no obren el debat sobre una realitat social que és existent, i no permet aplicar-hi solucions. L'altra vegada, quan vam aconseguir fer la resolució, ja vaig dir que no era desitjable deixar oberta la porta del darrere de les associacions cannàbiques.

Cal abordar, també –i ara que tenim la consellera d'Agricultura– el tema del cultiu. És molt important l'autocultiu, i el transport, també, derivat. Regular el cultiu permet posar limitacions sobre l'activitat de les associacions per donar garanties sobre la substància que es consumeix. I les associacions d'aquest teixit ric, social, que tenim al nostre país com a entitats sense ànim de lucre i les seves federacions estan disposades a treballar conjuntament amb les institucions per elaborar i desplegar aquestes estratègies de reducció de danys.

Doncs, aprofitem-ho. Interactuem, com han dit, no?, interactuem amb un sector viu –el que heu dit vosaltres. Podem posar-hi criteris de salut pública, podem augmentar el coneixement sobre els riscos i conseqüències que el consum pot generar sobre la salut física i mental dels consumidors; reduir els efectes secundaris propis del prohibicionisme –la corrupció, el blanqueig de diners, la manca de control sobre la substància–; exercir una defensa dels drets dels usuaris i del col·lectiu i de tota la societat, amb transferència, i amb augment del coneixement, i amb accés a bona informació.

Separació de mercats; és molt important reduir el mercat negre de les substàncies, però encara és més important separar el mercat il·legal del cànnabis del mercat d'altres substàncies. Hi ha propostes de consells reguladors per tractar graus de concentració dels diferents actius del cànnabis, amb controls de qualitat, la presència de fongs, la concentració, evidentment, del THC, informació, recomanacions, identificació dels consums problemàtics o abusius.

I, de moment, mentre no existeix una regulació de l'àmbit terapèutic –perquè sí que voldria diferenciar molt bé el que és l'àmbit lúdic i l'àmbit terapèutic–, les associacions poden representar un accés més segur i amb control sobre la substància per a aquells consumidors terapèutics, que, si no, estan a expenses d'un mercat negre.

D'acord amb la norma que sorgeixi, hem d'incorporar al món municipal aquí, i evitar també hiperdensitats, i evitar sobretot deixar els ajuntaments en la situació actual, i ajudar-los també en la seva competència. Més formació per a l'autodetecció de problemes, i treballar amb la idea de l'ús compartit, sense ànim de difondre-ho mai a terceres persones.

Acabo. Regular les associacions cannàbiques ens permet aquest abordatge, que és molt complicat si no fem aquest pas primer. I tot aquest abordatge el necessitem, en primer lloc, perquè les polítiques dutes a terme fins ara no han complert els objectius –molts judicis i pocs beneficis–, i, en segon lloc, per tenir una societat més informada, més conscient dels riscos i, en conseqüència, més lliure.

És una oportunitat, que potser acabarà al Tribunal Constitucional, però que haurem fet, i haurem fet des d'aquest Parlament sobirà. Com l'altra vegada, serà un pas més que segur que no serà en va.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Vergés. Un cop acabat el debat, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat.

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Si us plau, ocupin els escons.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha quedat rebutjada per 9 vots a favor, 122 en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Atès que l'esmena a la totalitat ha quedat rebutjada, aquesta iniciativa continuarà la seva tramitació.

Proposició de llei de garantia del temps màxim de resposta en l'atenció sanitària (debat de totalitat)

202-00022/11

El novè punt de l'ordre del dia és: debat de totalitat de la Proposició de llei de garantia del temps màxim de resposta en l'atenció sanitària.

D'acord amb l'article 114.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Santi Rodríguez.

Els demano, si us plau, als diputats i diputades, que surtin de pressa i en silenci de la sala.

(Remor de veus.) Silenci, si us plau. *(Pausa.)*

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, els que queden a l'hemicicle, veig que segurament té més interès el full de ruta pel procés que no pas la problemàtica de les llistes d'espera a la sanitat pública catalana *(alguns aplaudiments)*, però en qualsevol cas...

La presidenta

Si us plau, silenci.

Santi Rodríguez i Serra

...em permetran que defensi aquesta proposició de llei, també, allò, amb un punt de nostàlgia, perquè fins aquest matí les proposicions de llei o les lleis que poguessin sortir d'aquest Parlament tenien un valor, que, en aquest moment, crec que han quedat bastant devaluades, perquè impera més aviat la desobediència que no pas la garantia que poden donar les lleis al nostre ordenament jurídic.

En qualsevol cas, aquesta proposició de llei no és nova; és una proposició de llei que varem presentar fa poc més d'un any, que va estar a punt de prosperar si no fos perquè els grups de Convergència i Unió i Esquerra Republicana en aquell moment varen presentar una esmena a la totalitat que va prosperar sota l'argument que era una proposició de llei electoralista, perquè dos, tres mesos després, o un mes i mig després d'aquell debat, hi havien unes eleccions municipals.

Vam pensar que ara que no tenim eleccions a la vista, doncs, igual era un bon moment perquè els grups parlamentaris consideressin l'oportunitat d'intentar prendre mesures per tal d'acabar amb un problema greu que tenim a la sanitat pública catalana, que és el problema de les llistes d'espera.

De forma, diguem-ne, una mica filosòfica, les llistes d'espera en els sistemes sanitaris públics de salut són «normals» –entre cometes– perquè constitueixen, d'alguna manera, un factor regulador de la demanda. Hem tingut oportunitat de parlar d'aquesta qüestió amb el mateix conseller, i crec que hi coincidim: la llista d'espera zero no existirà mai, però també és cert que temps d'espera excessivament prolongats, com els que tenim ara, en aquest moment, afecten el dret constitucional i estatutari –no sé si deu tenir

algun valor per a alguns de vostès— a la protecció de la salut, i això provoca inequitats i impedeix la universalitat del sistema sanitari públic.

Sense pretendre obrir el debat sobre sanitat pública i sanitat privada, sí que els volem recordar que en aquest moment un 28 per cent dels catalans tenen doble cobertura sanitària —pública i privada—, i aquesta situació els permet eludir llistes d'espera.

També es dona una altra situació, segurament menys comprensible, però resulta que hi ha qui també pot eludir les llistes d'espera optant per activitats privades en centres i recursos públics. Però, hi insisteixo, no vull obrir el debat sobre sanitat pública i sanitat privada, sinó simplement que poso aquests exemples per demostrar que, efectivament, les llistes d'espera a la sanitat pública el que provoquen són inequitats en el sistema de salut, i que uns ciutadans, uns catalans, tinguin un accés més ràpid al dret de la protecció de la salut que d'altres.

Alguns segurament podrien proposar la prohibició de la sanitat privada, perquè llavors no estiguin uns quants fastiguejats sinó que ho estiguem tots. Altres el que intenció és que els usuaris de la sanitat pública puguin tenir els avantatges d'aquells que tenen accés a la sanitat privada. Per tant, crec que la responsabilitat que tenim és d'exigir-nos la millora de la gestió de la sanitat pública, per fer-la realment equitativa i universal.

En quina situació ens trobem en aquest moment? Home, no és fàcil explicar-ho exactament, però sí que podem dir, podem donar unes quantes dades que ens permeten il·lustrar quina és aquesta situació —són dades del desembre de 2015, les últimes disponibles.

Globalment, hi ha 926.531 catalans en llistes d'espera. Que també és curiosa la composició de les llistes d'espera: abans d'arribar a la llista d'espera per a una intervenció quirúrgica, cal passar per la llista d'espera de les proves diagnòstiques; però abans d'arribar a les proves diagnòstiques, cal passar també per la llista d'espera d'accés als especialistes, que seran els que prescriuran les proves diagnòstiques perquè al final puguin decidir si hi ha d'haver una intervenció quirúrgica o no. Per tant, no estem parlant d'una llista d'espera, sinó que estem parlant d'una acumulació de llistes d'espera.

Doncs, bé, la llista d'espera de visites a especialistes està situada en 656.924 pacients i 163 dies de mitjana, quan el temps de referència establert per la mateixa conselleria està entre trenta i noranta dies. Les llistes d'espera per a les proves diagnòstiques està en 117.235 pacients i setanta-un dies de mitjana. Les intervencions quirúrgiques en terminis de referència, 119.263 pacients i 191 dies de mitjana. Finalment, les intervencions quirúrgiques en temps garantit és d'aproximadament 31.000 pacients, i destaquen les pròtesis de genoll amb 186 dies de mitjana.

Finalment, deixo per al final les intervencions quirúrgiques oncològiques i cardíques, que, òbviament i afortunadament, per la seva gravetat són bastant més àgils, però creiem que encara haurien de ser més àgils del que ho són, ja que en la cirurgia cardíaca, que s'entén que és d'una certa urgència, deixar passar 41 dies de mitjana també ho trobem excessiu.

D'aquesta manera, hem volgut dimensionar el problema de les llistes d'espera; però, la veritat, en aquestes qüestions l'estadística té dues cares molt diferents, i és que nosaltres podem veure..., no sé si positivament o no, però, podem veure que el 80 per cent dels pacients són atesos en un termini raonable. Però això no ens pot satisfer, això no serveix per justificar que hi hagi un 20 per cent de pacients que no sigui atès en un termini de temps raonable. Per al pacient que triga un any a ser atès per un especialista el grau d'incompliment és del 100 per cent, no del 20 per cent. Per tant, creiem que hi ha feina a fer i camp per córrer.

Des del grup que dona suport al Govern —altres grups, al Govern, no el suportem— ens diran: «Tenim un pla.» I, efectivament, conseller, el *seu* departament..., vostè és el conseller dels plans. I fa poc temps —fa poc temps— el Govern va aprovar el Pla integral per a la millora de llistes d'espera sanitàries. Que nosaltres tenim la nostra visió respecte d'aquest pla i per això vam demanar la compareixença del conseller en comissió per poder debatre sobre aquest pla, i espero que en tinguem oportunitat al més aviat possible, si no és que s'acaba la legislatura de forma precipitada; però, tot i amb això, continuem tenint més la sensació que aquest pla per a la millora de les llistes d'espera sanitàries formava part d'un altre pla anomenat «Pla perquè la CUP ens aprovi els presupostos», que tampoc no ha funcionat.

Quina és, en aquest moment, la normativa de referència i com ha evolucionat en matèria de llistes d'espera? Sintèticament, a Catalunya, tenim el decret 354 de l'any 2002, que és el que establia –dic «establia» perquè ha estat modificat– els terminis màxims d'accés, i, fins a l'any passat, fins a l'abril de l'any passat, establia..., al marge d'intervencions oncològiques i cardíaques –al marge d'aquestes intervencions–, establia un temps màxim garantit de fins a un total de 107 intervencions quirúrgiques, d'uns determinats grups, però 107 intervencions quirúrgiques. Què passa a l'abril de l'any passat? Doncs que n'han desaparegut 79, ja només en queden 28.

El Govern d'aquell moment deia: «No, hem elevat el nombre d'intervencions en temps garantit a 27 o 28.» No, el que hem fet no és elevar-lo, ha sigut reduir-lo: de 109 a 28.

I la resta d'intervencions passen de tenir temps garantits –i aquí la terminologia és molt important– a tenir terminis de referència. I en alguns casos, fins i tot, passen dels 180 dies garantits als 365 dies de referència. Òbviament, és molt diferent tenir garantia d'una cosa que tenir una cosa com a referència. Una rebaixa del nivell d'autoexigència i una rebaixa del dret a la salut del conjunt de la ciutadania.

Què pretenem amb aquesta proposició de llei? Canviar això, i ho volem fer no a través d'un decret, com el que tenim vigent, del 2002, que amb una ordre del conseller redueix els drets de la ciutadania de la nit al dia a través d'una ordre, sinó que volem regular els drets de la ciutadania a través d'una llei que doni més garanties. Suposem, perquè, clar, tal com es considera la llei per part d'alguns grups parlamentaris comencem a tenir dubtes.

Si m'ho permeten, sense menystenir el contingut global de la proposició de llei i el treball que va suposar la seva redacció... –i, si m'ho permeten, vull tenir una referència a la diputada que en el seu moment es va encarregar de la redacció d'aquesta proposició de llei, l'Eva García–, volem dir què és allò que per nosaltres és rellevant. A la vegada, també, per situar el debat. No pretenem en aquest debat exigir tots els temps i totes les hores i els minuts que pugui establir la proposició de llei amb relació als processos; volem que hi hagi *debat* amb relació a això. Però el debat que volem que hi hagi creiem que és important emmarcar-lo en dos fets importants. Un primer fet: canviem els terminis de referència per temps màxims garantits. Deixem de dir-li a la ciutadania: «Més o menys vostè podrà ser intervingut en aquest termini.» I diguem-li a la ciutadania: «Vostè té dret a ser intervingut com a màxim en aquest termini.» Són dos conceptes molt diferents, el de la referència i el dels temps màxims garantits.

I segona qüestió important, irrenunciable també en la proposició de llei que presentem: elevem el rang normatiu de la garantia d'una ordre del conseller, amb tots els respectes, a una llei del Parlament. I a partir d'aquests dos elements estem disposats a parlar de tot i a negociar-ho absolutament tot –tot. Som perfectament conscients que si prospera aquesta proposició de llei, demà passat –ni demà, ni d'aquí a sis mesos– haurérem resolt el problema de les llistes d'espera. Però creiem que sí que haurérem pres decisions que van encaminades a la resolució del problema; haurérem pres decisions per traslladar un missatge a la ciutadania que el seu problema ens preocupa, el volem abordar i el volem resoldre. I aquest és el nostre compromís: resoldre el problema que en aquest moment afecta 926.000 catalans i catalanes que estan esperant que la sanitat pública doni una resposta als seus problemes de salut.

I això és el que els demanem –això és el que els demanem–: tramitem aquesta proposició de llei, negociem-la, arribem als acords necessaris; però traslladem conjuntament el missatge a la ciutadania que els seus problemes de salut també són els nostres problemes.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rodríguez. A continuació, per a defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí, té la paraula la senyora Assumpció Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, presidenta. Avui, per la diputada que els parla, tornar a sortir al faristol a parlar d'aquesta proposició de llei és un *déjà-vu*. Ho deia el que ha presentat i ha defen-

sat la proposició de llei, fa tot just un any i tres mesos també es va debatre aquí al faristol un text que portava curiosament el mateix nom, i també presentat pel mateix grup parlamentari.

Jo ja imagino, senyors del Partit Popular, que aquesta legislatura se'ls està fent llarga –llarga; ja m'ho imagino–, però això no vol dir que la resta anem canviant els posicionaments d'un any per un altre i menys quan el text, a més a més, manté aspectes, ja, a dia d'avui, que són obsolets, com, per exemple...

Només que haguessin actualitzat l'últim punt de la proposició de llei, la que fa referència als antecedents referents a aquesta proposició de llei de garantia de temps màxim de resposta a l'atenció sanitària, ja no només parlarien de la Llei 21/2010, del 7 de juliol, d'accés a l'assistència sanitària de cobertura pública a càrrec del Servei Català de la Salut, ni del Decret 354/2002 del 24 de desembre pel qual s'estableixen aquests terminis màxims d'accés a determinats procediments quirúrgics, a càrrec del Servei Català de la Salut, sense incorporar les dues ordres que vostè aquí al faristol ha citat, però que, òbviament, doncs, en el text, que és igual, tal qual al que vam presentar fa tot just un any, no en fan cap referència, que són les ordres 101/2015, del 21 d'abril, i la del 102/2015, que el que fan, precisament, és actualitzar aquesta relació d'intervencions quirúrgiques amb temps, amb termini garantit màxim d'accés, i també l'accessibilitat a les prestacions sanitàries no garantides.

Per no parlar, també, d'un *real decreto*, en aquest cas, del Govern espanyol, el 1039, del 2011, que també estableix quin és el marc d'accés a les prestacions sanitàries del Servei Nacional de Sanidad; que, a més a més, ja substitueix, hauria de substituir en el text que vostès han presentat, la referència que fan en l'article 5 el Decret 1030 de l'any 2006. I, òbviament, el pla integral ja entenc que tampoc és normatiu però sí que és de funcionament per Catalunya.

Però ja li diré que els arguments de defensa d'aquesta esmena a la totalitat no són arguments polítics, sinó que també són, i bàsicament, arguments tècnics perquè són arguments de gestió, de millora de l'atenció sanitària, també de les prestacions del nostre sistema de salut, que jo ja li admeto, si ho vol, que és perfectible, que és un sistema que necessita un actualització constant, però que també és admirable i admirat, i que, a més a més, presenta uns grans resultats de salut.

I entrant directament en el text de la proposició de llei, vostès diuen, a l'exposició de motius –i això sí que ho llegeixo literal–: «A Catalunya la legislació sanitària, l'ordenació del sistema sanitari i la gestió dels recursos sanitaris han resultat insuficients per garantir la qualitat del sistema a les persones que tenen reconegut el dret a l'accés a la cobertura sanitària de la xarxa pública. I un exemple clar d'aquesta situació és l'estat real de les llistes d'espera.»

Home, per una banda, tenim un finançament insuficient, parlat i debatut i explicat en aquest faristol, per part de l'Estat espanyol, que òbviament no hi entraré; però que, a més a més, l'Estat espanyol..., totes aquelles partides finalistes destinades només al sector salut en l'últim període han estat moltes d'elles reduïdes a zero. El percentatge de transferències de salut a les comunitats autònomes dels pressupostos generals de l'Estat del 2011 al 2015 s'han reduït una xifra del 91,9 per cent, vora el 92 per cent.

I no estic parlant de coses etèries, que no tenen importància, sobretot que no es poden relacionar amb la situació de salut del nostre país, perquè estic parlant de malalties rares, estic parlant del Pla nacional de la sida, estic parlant de *las enfermedades emergentes y reemergentes*, estic parlant també de tot el que fa referència a la promoció i la *prevención en la salud*, dels sistemes *de información sanitaria*, que aquí vostès també ens demanen coses... Home, una mica de rigor.

Per una banda, aquest infrafinançament, que és demostrable i que ho hem explicat a bastament en aquest faristol. I, per altra banda, cal que els recordi «les hemos destruido el sistema sanitario»? Home, doncs, entre una cosa i l'altra, jo crec que, com a mínim, vull creure que això és una frivolidat i que és fruit del desconeixement i no de la mala fe.

Perquè, mirin, la normativa actual que fa referència a les llistes d'espera precisament ja contempla uns terminis màxims d'accés a l'assistència sanitària, i, de fet, són les ordres que abans anomenaven –que vostès havien oblidat i que han explicat aquí al faristol– que el que fan és ampliar els procediments garantits, no els redueixen –els am-

plien—, sobretot aquells que tenen una urgència important, perquè tenen una afectació directa en la situació clínica i en l'estil de la vida de la persona, que passem a tenir..., de procediments garantits, de tenir-ne catorze a tenir-ne vint-i-set, i sempre segons els criteris de rellevància clínica.

I també fixen terminis màxims de referència per a tota la resta d'intervencions quirúrgiques, que posen com a màxim un any, i per a les proves diagnòstiques i visites a consultes externes, un màxim de noranta dies. I la resta d'intervencions quirúrgiques, aquelles que no són urgents, també es prioritzaran en funció del criteri clínic i amb l'objectiu que ningú esperi més d'un any.

És a dir, estem passant de prioritzar procediments a prioritzar les persones; estem parlant que abans els procediments, que es monitoritzaven, se seleccionaven pel volum de gent que estava esperant a l'hora de confegir aquests terminis màxims d'espera i que ara el que es fa és fer-ho sobre criteris de rellevància clínica. I, per tant, s'incorporen els procediments oncològics, la cirurgia cardíaca valvular i coronària, i també aquells que generen un grau de discapacitat important a l'hora que la persona pugui mantenir la seva vida quotidiana; parlo, per exemple, de les pròtesis de genoll, de maluc o les cataractes. I, per tant, i el que és molt rellevant, és que parlem de terminis de referència en funció de criteris clínics i també de criteris socials.

Jo, a l'inici, els deia que el que Junts pel Sí volem és preservar el nostre sistema sanitari català, i millorar-lo tant com puguem, però preservant aquells aspectes que per nosaltres són nuclears del nostre sistema i que són els que garanteixen una bona atenció a la ciutadania, que, a més a més, la fan uns professionals d'altíssima qualitat, amb unes estructures i una tecnologia que estan a l'alçada i, sobretot, ampliant-ne la participació ciutadana i sempre amb els màxims criteris de transparència.

I, per fer això, a Catalunya, a més a més, tenim un sistema sanitari propi, que és diferent del de la resta de l'Estat, amb una xarxa de proveïdors diversos que el que fan és garantir aquesta bona atenció de qualitat arreu del territori. Però vostès no només presenten aquesta proposició de llei aquí, sinó que també la van replicant per la resta de l'Estat, sobretot en aquelles comunitats on vostès no governen, tot i que jo els aconsellaria que si és tan bona, aquesta proposició de llei, l'apliquin també allà on governen, perquè les dades..., a la vista dels resultats, jo segurament els aconsello que ho facin perquè els convindria. Parlo, per exemple, intervencions quirúrgiques: a Catalunya, els terminis màxims són de 90 dies; Madrid, 180; La Rioja, 100; Castella i Lleó, 180; Múrcia, 150, i podríem seguir.

I aquí també..., tots aquells grups que aquí, a vegades, s'apunten quan estan a l'oposició a deixar tramitar segons quins textos, que també revisin a la resta de l'Estat què han fet els seus homòlegs amb el mateix text que vostès han anat replicant.

Jo abans parlava de model i crec que a Catalunya tenim un model que conjumina proveïdors públics i privats, que garanteix una bona atenció sanitària, que cobreix les necessitats de salut de la població i sempre garanteix un sistema d'atenció públic, equitatiu, de qualitat i universal.

Però aquí vostès incorporen una tercera variable, que és dir: aquell que no és atès a la xarxa pública catalana, que pugui anar a la privada —que aquí, òbviament, tothom està en el seu dret, només faltaria— o poden ser atesos fora de la Comunitat Autònoma de Catalunya, ara, això sí —i ara ve el més bo—, sempre pagant els costos de tot això, a càrrec del Servei Català de la Salut.

Home, sent com és Catalunya la comunitat autònoma primera o segona, segons els casos, receptora de casos forans de persones d'altres comunitats autònomes a atendre, home, jo crec que abans estaria bé, abans d'aplicar aquesta mesura o de tan sols proposar-la, que es posessin al costat del Govern a reclamar que es pagui, precisament, la despesa que genera atendre, com ho fem, les persones que ens vénen de la resta de l'Estat.

Perquè, així, d'entrada, no estem parlant de xifres menors, perquè parlem d'un 45 per cent de desplaçats que es tracten als hospitals, bàsicament, de transplantaments; un 22 per cent en proves diagnòstiques i tractaments ambulatoris d'oncologia, hemodinàmica, diàlisi, i un 33 per cent de tractaments especialitzats en centres de referència. I en aquests últims anys, hi ha hagut molt de debat, d'això, i, fins i tot, s'han canviat les maneres per poder traspassar aquest pagament a les comunitats. I així ho han fet des del 2013, i se n'ha rentat les mans el Govern de l'Estat i, per tant, ha traspassat a les autono-

mies aquesta despesa, però mai ho ha compensat econòmicament a les autonomies per poder fer front, precisament, a aquests pagaments. I, aquí, a Catalunya, estem parlant de vora 22 milions d'euros. Per tant, posin-se al costat del Govern per defensar tot això i ja veurà com les coses aniran molt millor.

I, escoltin, vostès demanen molta més informació –també en aquesta proposició de llei– de llistes d'espera dels hospitals, dels centres dels professionals, que el mateix pacient sàpiga on està..., fins i tot demanen crear, doncs, un registre de persones en llistes d'espera.

A Catalunya, si miren una mica i naveguen per la web del departament, per la web de la Generalitat, es trobaran que, a banda dels informes de la central de resultats, de centrals de balanços, de fluxos, informacions diverses sobre aquest tema, doncs, també hi ha la publicació semestral de les dades de llistes d'espera actualitzades al web de Salut i, a més a més, en un format de llistes obertes, que el poden treballar i que en poden treure i extreure conclusions molt més concretes perquè la gràcia d'aquest document, precisament –i els n'he portat aquí un exemple–, (*l'oradora mostra un full a la cambra*) és que, a banda de treure'l en PDF, el poden treure en Excel i, a més a més, ho tenen per regions sanitàries, ho tenen per unitats hospitalàries, tenen el temps que s'esperen, quants són homes, quantes dones, el temps mitjà, el temps per a procediments quirúrgics i les baixes d'aquesta llista d'espera. I, a més a més, això es va actualitzant semestralment –ara aviat es publicarà l'última actualització– i, per tant, es té un registre gairebé al dia de quina és la situació i l'estat en cadascuna de les unitats dels serveis hospitalaris d'arreu del nostre territori.

Però, a més a més de tot això, també cada persona a la seva carpeta, a la carpeta «La meua salut», pot conèixer també quina és la seva situació dins de la llista d'espera del nostre país i ho pot fer de manera individualitzada i, òbviament, i precisament perquè és personal, no hi té accés qualsevol, sinó només el pacient que està ubicat en aquesta llista d'espera. A banda de recordar-li que això és un registre de llistes d'espera i que l'única diferència amb el que vostès proposen en aquesta proposició de llei és precisament que el que té el Servei Català de la Salut és que està descentralitzat, i, a més a més, ubicat a cadascuna de les unitats dels centres hospitalaris.

Crec que amb aquests arguments poden entendre el perquè mantenim –igual que vam fer fa un any– aquesta esmena a la totalitat i per què demanem a la resta de grups parlamentaris que ens donin suport.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Laïlla. A continuació té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, bé, casualment, les ordres 101 i 102 de l'any 2015 varen ser signades pel conseller Boi Ruiz el mateix dia que en aquest Parlament s'estava debatent la Proposició de llei de llistes d'espera del Partit Popular. Casualment, *exactament* va ser el mateix dia. Es van publicar nou dies més tard, 30 d'abril, però van ser signades el mateix dia que hi havia aquell debat en aquest Parlament.

Però fixin-se vostès que en la proposició de llei ja estem parlant de la importància i de la rellevància dels temps garantits per davant dels temps de referència, quan precisament el que fa el conseller amb la signatura de les ordres, que vostè ha citat i que jo li havia citat també en la meua intervenció inicial, és precisament el contrari, és reduir les cent nou intervencions que hi havia en temps de garantia..., reduir-les a vint-i-vuit, i la resta passar-les a temps de referència. (*Veus de fons.*) Sí, és així. I tinc les ordres a l'escolt, jo, si vol, les hi ensenyo, si vostè..., a la conselleria no li han explicat això, però això és així. És precisament aquell mateix dia que es produeix l'efecte contrari a allò que perseguia la proposició de llei, que són més garanties i menys referències, i és aquell mateix dia quan passa exactament el contrari.

Doncs, això és el que demanem avui encara amb més motius que quan ho fèiem al mes d'abril, perquè en aquell moment encara no coneixíem que ja s'havia dut a terme aquest canvi de garanties per referències. Ara sí. Ara sabem que ja fa un any que va can-

viar les garanties per les referències, però és que per als ciutadans les garanties encara signifiquen alguna cosa, les referències, no. És una simple orientació.

Vostè m'ha parlat de l'infrafinançament de la salut, de la sanitat. Miri, hi podem estar d'acord, però no estem d'acord en la diagnosi. Vostè dirà: «És culpa dels altres!» Jo li diré: «És culpa seva. Prioritzin, vostès, bé, les despeses.» No em faci dir-li de què trauria despeses per dedicar-les a salut i a reduir llistes d'esperes, perquè ho saben prou bé. No m'ho faci dir perquè n'estem *cansats*, de dir-ho. Prioritzin adequadament les despeses.

Fixi's què li dic: fins i tot si en el Projecte de pressupostos que han presentat vostès al Parlament per a l'any 2016 haguessin prioritzat correctament les despeses i haguessin anat a salut, potser avui no estaríem sense pressupostos. Potser algun grup de l'oposició li hauria votat aquests pressupostos. Però com que no ho van fer, es troben avui: una, amb l'infrafinançament de la salut; dues, sense pressupostos.

Jo m'imaginava que vostès em traurien això a mi –no sé per què– d'«hem destrossat la sanitat catalana». No, miri, sap qui ha destrossat la sanitat catalana? Innova, Prat, Manté, Bagó, Sagessa, Traiber... Traiber! Pròtesis caducades! A sobre que les intervencions quirúrgiques de pròtesis de genoll són les que triguen més –186 dies de mitjana–, a sobre, pròtesis caducades amb la connivència de no sé quanta gent. Això és el que destrossa la sanitat catalana –això és el que destrossa la sanitat catalana.

I vostè ve aquí a parlar-me de Madrid, Castella i Lleó, Múrcia... No ho he fet expressament, és que, miri, jo sóc un humil diputat en el Parlament de Catalunya i la meva funció és controlar el Govern de Catalunya. Si a vostè li queda petit això, presenti's a les eleccions a Madrid, a Castella i Lleó o a Múrcia, però no vingui al Parlament de Catalunya a parlar-nos de Madrid, de Castella i Lleó i de Múrcia. Parli'ns de Catalunya i del que fa el Govern de Catalunya pels ciutadans de Catalunya. (*Veus de fons.*) Doncs, perquè és una forma de parlar, vicepresident. També està prohibit alçar la veu? (*Remor de veus.*)

I vostès em diuen..., jo no m'ho puc prendre «en sèrio», no?, i no m'ho prendré «en sèrio», però sí que, home, posaré en evidència el que jo crec que és una barbaritat, que vostè ha dit: el problema de la sanitat catalana són els ciutadans de la resta de l'Estat que vénen a Catalunya?! (*Remor de veus.*) Sí!, això ho ha dit vostè! Aquest no pot ser el problema de la sanitat catalana. O és que els catalans no fem ús de la sanitat de la resta de comunitats? No, home, no! Vostè ho ha dit –vostè ho ha dit. I, per tant, jo ho poso en relleu, perquè crec que és una barbaritat.

Finalment, la informació dels pacients és..., evidentment que és important –evidentment–, però no és determinant. Que els pacients sàpiguen que estaran un any a operar-se no els consola, ni molt menys, sinó que el que provoca és que busquin vies alternatives a la sanitat pública per poder ser intervinguts i fer efectiu el seu dret a la protecció a la salut.

Precisament, nosaltres el que volem evitar amb aquesta proposició de llei és que aquestes coses passin d'aquesta manera.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, per a fixar el seu posicionament, té la paraula el senyor Jorge Soler, del Grup Parlamentari Ciutadans.

Jorge Soler González

Bé; moltes gràcies, presidenta. Bon dia, diputades i diputats. Diuen que a la vida cal fer tres coses: plantar un arbre, tenir un fill i escriure un llibre. Indubtablement, cal fer-ne moltes més, igual que en política no és suficient solament, doncs, treballar amb bons valors, com la humilitat, saber escoltar o prioritzar bé i convèncer cada dia el nostre diputat.

Pensant en això i en el tema que ens ocupa, reflexionava en les experiències que més marquen la vida d'un metge. No oblidaré mai la primera sensació de veure el que és realment un cos humà per dintre; tampoc la primera vegada que vaig sentir un nen plorar, encara amb el cordó umbilical connectat a la mare –i estic segur que molts de vostès, doncs, saben bé de quina sensació parlo–; i encara veig la cara del primer pacient, quan ja en el meu exercici com a metge vaig acompanyar-lo en el procés de la seva mort. Són moments que un porta al llarg de la seva trajectòria i vida professional, i que et van conformant com la persona que un acaba sent.

I és per això que quan sento parlar, o inclús quan jo intervenc aquí, en aquest Parlament, amb tot el respecte professional que jo tinc a la meua professió i a aquesta institució, em vénen sovint les cares gravades dels pacients quan havien d'esperar a ser atesos a l'hospital durant mesos. Recordo bé les persones amb el seu patiment, amb la incertesa del que seria el seu futur, la por al diagnòstic, i especialment recordo una situació ben habitual en la difícil tasca d'un metge. Es tracta del moment en què un pacient truca a la porta i diu: «A programació no surt cap visita per a l'especialista a què m'heu enviat fins dintre de sis mesos.»

Què contestarien vostès davant d'això? Què farien vostès si la persona que ha dipositat la seva confiança en vostès com a professional els digués això?

No és el personal sanitari qui continuadament ha de fer la seva feina professional a contracorrent, no és ell qui ha de veure impossible la seva feina amb un sistema complex com el que relataré a continuació.

En diverses intervencions en aquest Ple he parlat de la gran llista d'espera a Catalunya per a ser visitat als hospitals públics, he mostrat aquí nombroses evidències sobre la llista d'espera i afirmat que la situació està cada dia pitjor i que és alarmant. Som conscients que tenim una llista d'espera indecent i que els recursos no s'estan gestionant adequadament. Cal disminuir amb urgència les esperes dels pacients i no continuar mantenint una política de retallades on els treballadors estan maltractats i els usuaris tenen unes clares barreres d'accés que generen grans desigualtats en salut. Cal transparència en la gestió de la llista d'espera, aquella que l'altre dia consensuàvem en la presentació parlamentària del Pla de salut, que no és un tema en absolut menor, i demanar que aviat ens presentin uns pressupostos, conseller, que tinguin com prioritat una aposta clara per un sistema sanitari públic, sense ambigüitats, com les que varen tenir aquí fa poc en aquella estel·lar representació sobre el sistema sanitari públic que no va acabar en cap moció, perquè, novament, parlar per parlar era l'objectiu.

En aquests moments no tenim pressupostos, i tampoc les coses han canviat en la forma de maltractar els professionals. Allà a l'escó, vaig denunciar que s'estan rebutjant visites sense atendre els pacients, i res ha canviat. Vaig dir que aquesta és una ordre política heretada del Govern anterior que ningú encara ha revocat. Vaig llavors concloure amb aquella frase que deia: «La medicina ha de ser humana o no serà medicina», però no veiem cap canvi per a humanitzar-la.

Les declaracions contínues als mitjans de comunicació sobre accions que després no finalitzen en canvis reals per al benefici dels ciutadans no solament ens porten a la desmotivació, sinó que ens porten també a la frustració i que la gent pensi que el que estem fent aquí és parlar per parlar. Perquè tot allò que alguns afirmen aquí és sovint oratòria lampedusiana: dir que tot canviarà perquè tot, finalment, quedi exactament igual.

Convé no oblidar que és la Generalitat qui gestiona el sistema sanitari català, on desgraciadament abunden els grans casos de corrupció. A la vegada que hi havia retallades que maltractaven els usuaris i sagnaven els treballadors, al mateix temps es tramava l'escàndol d'Innova. És aquí a Catalunya on la setmana passada va haver de comparèixer de forma..., un conseller per parlar del cas Hèstia, amb adjudicacions a dit i donacions al partit del Govern. És aquí on tenim ambulàncies tancades a les cotxeres, i l'únic compliment del mandat parlamentari al respecte ha estat destituir un càrrec de confiança de Convergència al SEM, però cap canvi estructural ni organitzatiu. És aquí on dos directors del CatSalut, en Carles Manté i en Josep Prat, estan processats per corrupció al temps que retallaven el sistema sanitari català i el sou dels treballadors públics i ens feien mirar a Madrid. Alguns, intencionadament, assenyalaven tot el dia la lluna de Madrid perquè els catalans no miressin el que estava agafant la mà cobejosa dels que l'assenyalaven. Com prenen el pèl i els diners als catalans.

I tornem al tema que ens ocupa, a les llistes d'espera, on hi ha molt d'escrit, però hi ha documents que crec que cal posar aquí en especial valor, com el que ha publicat el Consell de Col·legis de Metges de Catalunya ara fa uns dies; són quatre pàgines d'obligada lectura per a qualsevol que vulgui tractar amb rigor el tema. El que ja està perfectament redactat no cal intentar millorar-ho, solament publicitar-ho, així que permetin-me que llegeixi textualment el punt 6: «Per tal de poder fer una avaluació objectiva de les llistes d'espera, tant global com per a processos patològics específics, cal disposar d'un sistema de consens i de prioritització clínica. La confecció de la llista s'ha de

basar en sistemes d'informació i mètodes d'anàlisi estables, sòlids i transparents.» Això és el principi de transparència del qual jo parlava l'altre dia al Pla de salut a la comissió i on em vull detenir ara.

Ciudadans planteja amb molta claredat aquest tema de la transparència, i cal introduir-lo en tots els debats de la llista d'espera. No hem d'admetre derivacions en centres amb ànim de lucre si n'hi ha sense ànim de lucre, allò que tan sovint repeteix el conseller de «principi de preferència», però incorporant-hi que no s'han d'admetre derivacions sense control de qualitat detallada. Afegeixi-hi això, conseller, si us plau.

No tenim a Catalunya, ni tampoc a la resta de comunitats autònomes, on també Ciudadans ho estem reclamant, un portal de la transparència en el qual poder trobar de forma accessible i comparable les dades de recursos disponibles tant en atenció primària com en l'hospitalària i en la gestió, també, de les emergències sanitàries. Fent això, amb aquest portal integral de la transparència, podríem tenir per a cadascuna de les gerències i per a cada centre públic la seva despesa, desagregades fins a nivell de servei, amb informació exacta sobre recursos humans que permetin, així, comparar cadascuna de les gerències, tenir dades per a avaluar els principals capítols de la despesa amb dades comparables de qualitat assistencial i d'indicadors de seguretat dels pacients. Això ens sembla un dret de la ciutadania, i això és molt més ambiciós que el que ens explicava la diputada que ara mateix tenim disponible.

M'agradaria que prestessin atenció a les dues frases que llegiré literalment del document del Col·legi Oficial de Metges; salto a llegir la seva gran conclusió –obro cometes–: «En cap cas els temps garantits pels catorze procediments s'han de convertir en l'únic objectiu de gestió de la llista d'espera. Així, doncs, l'objectiu bàsic hauria de ser sempre atendre en primer lloc aquells malalts que, per les seves necessitats clíniques, personals i socials, més ho necessiten.»

Saben vostès que Ciudadans ha presentat en aquest Parlament una proposta de llei per a reduir les llistes d'espera, i ha fet un redactat d'enfocament centrat en els professionals i en l'eix central de les persones, dels ciutadans. Preferim reconèixer la complexitat del tema i treballar d'una forma global i progressiva.

Nosaltres considerem que la primera mesura que ha d'adoptar l'Administració pública que presta serveis és identificar i reconèixer proactivament l'existència de les llistes d'espera en totes les seves dimensions. I, per a fer-ho, la segona mesura ha de ser la de publicar de forma transparent tots els temps d'espera per a cada prestació sanitària, no solament per a uns processos determinats, i així poder comparar i avaluar la llista d'espera en tot el seu conjunt.

De les mesures que proposen, ens sembla encertat el registre únic. De fet, nosaltres el que proposem en la nostra proposta de llei és una versió ampliada d'aquesta mesura. Així mateix, la nostra proposta atorga un dret indubtable del pacient a conèixer en tot moment el lloc que ocupa a la llista d'espera.

La solució a la llista d'espera no és, doncs, el redactat de l'article 9 del sistema de garanties que vostès presenten, instaurar un dret al rescabament a l'usuari al qual se li denega el temps màxim d'espera per pagar atencions privades, ni tampoc dietes als acompanyants dels malalts. No és aquesta, la mesura d'eficiència per a fer sostenible el sistema sanitari públic, perquè incrementarà, com a mínim, el cost de les prestacions, per no aprofitar el poder de negociació que té la mateixa Administració.

Presidenta, per a acabar, voldríem que el debat continués, i per això no varem presentar esmena a la totalitat. Diputades i diputats, creiem que cal reformar el sistema sanitari i garantir sense fissures l'equitat d'accés dels nostres pacients.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Soler. A continuació té la paraula la senyora Assumpta Escarp, del Grup Parlamentari Socialista.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Jo em limitaré..., perquè crec que avui el debat sempre es va fent més ampli, o amb referències generals o..., com deia aquest dematí en Miquel Iceta, «jo no ho diré a ningú»; doncs, jo em limitaré a parlar avui de la proposició aquesta, de

lleï de garantia del temps màxim de resposta en l'atenció sanitària, aquesta proposició de lleï que presenta el Grup Parlamentari Popular. El mateix diputat Santi Rodríguez ho ha dit, que ja en la desena legislatura es va portar aquesta proposició de lleï, que no va ser tramitada ni discutida, perquè va prosperar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup, en aquell moment, diríem, abans, Convergència i Unió, i crec que amb el suport d'Esquerra Republicana.

En aquella sessió el Grup Socialista, la nostra diputada, Núria Segú, va defensar que la proposició continués la seva tramitació. Faig meus els arguments que ella deïa en aquell moment: és important obrir el debat, és important el debat, i, per tant, deïa, no només parlem del temps de garantia, sinó sobretot d'establir temps de garantia que generin drets. I jo crec i ella mateixa defensava que poder debatre, poder potser fer-ho a través d'una lleï..., teníem més possibilitats de garantia de drets. Perquè, quan el temps es converteix no en referència sinó en garantia, genera drets i, com qualsevol dret, és reclamable i, per tant, els drets en si mateixos queden molt més garantits.

Defensar la continuïtat de la tramitació no suposa en absolut compartir tots els extrems de la proposició que avui es presenta. I en el nostre cas hi han alguns dels aspectes que no compartim, però sí que per poder-ne parlar poden millorar..., i poder posar fil a l'agulla.

Mitjançant aquesta proposició de lleï no pretén el Grup Popular innovar l'ordenament jurídic, sinó senzillament elevar a rang de lleï els continguts materials que actualment es troben regulats en diverses disposicions que ja s'han parlat avui aquí, no normatives. El que vol és, i ho hem dit, regular un dret. Podríem dir que no cal una proposició de lleï, però cal recordar que els diferents governs, i aquest Govern també, han incomplert les mocions que sobre llistes d'espera i els temps d'espera garantits ha aprovat aquest Parlament de Catalunya. Potser obrir el debat a fons podria fer que les coses es complissin.

Voldria recordar que a l'inici d'aquesta legislatura el Grup Socialista ja va presentar una moció sobre el temps màxim de garantia per a l'accessibilitat a les prestacions sanitàries que són a càrrec del Servei Català de la Salut. I ho vam fer perquè les llistes d'espera és un dels aspectes que més preocupen la ciutadania de Catalunya; només cal escoltar-la, o escoltar també les paraules del diputat Jorge Soler, des de la seva pròpia experiència.

Sempre ens diuen que les enquestes de satisfacció són bones. Algun dia ens hauran d'explicar o dir clarament que les enquestes de satisfacció es fan quan ja t'han atès, i, per tant, una vegada atès, normalment no vols recordar els mals moments que has passat abans.

El conseller ha expressat diverses vegades que a tots els sistemes sanitaris de finançament públic hi ha llistes d'espera. Les xifres que ha donat el diputat Rodríguez són esfereïdores. I, per tant, atenent que darrere hi ha un nom i un cognom, de cada un d'aquests nombres o d'aquest número, en la llista d'espera, creiem que no ens podem consolar.

No és aquest, el debat que nosaltres volem tenir sobre el finançament, sinó bàsicament quant temps a dia d'avui s'esperen els ciutadans i ciutadanes perquè els atenguin a la primària, a l'especialista, a la prova diagnòstica o per a una intervenció, que vol dir que ens hem d'esperar la suma de tots aquests temps d'espera. L'important és computar –i això la proposició també ho planteja– ja els primers passos com a temps d'espera, el temps d'espera garantit des de la primera visita a la primària fins a la intervenció, si és el cas.

L'accessibilitat al sistema –això de què parlem tant– ara per ara és sinònim d'espera. Bàsicament –i aquí ja s'ha repetit per part també d'alguna intervenció–, la modificació que va fer el conseller Boi Ruiz l'any 2015 va fer que la major part de les intervencions passessin a temps de referència, i no és gens innocent. Compte amb les paraules, com deïa abans el diputat Rodríguez, perquè això vol dir que fins i tot les intervencions que abans estaven programades van perdre la seva possibilitat d'exigir el temps de garantia. I, a més, va ampliar el termini de temps de referència, amb la qual cosa ho va fer més difícil.

Però a mi el que em sembla més greu és que un incorpori en els temps de garantia totes aquelles patologies que, per la seva naturalesa, tenen el dret garantit de tractament prioritari. Mai ningú ha posat en dubte que oncologia, cardiovascular i altres patologies

estaven al marge de les llistes d'espera; més que al marge, tenien un protocol i tenen un protocol de tractament prioritari. Per tant, posar-ho a dins quan no tocava era el pitjor que es podia fer.

La proposició vol recuperar –i donar-li rang de llei–, doncs, aquest dret, perquè tot dret genera exigència, i això és el que nosaltres creiem que val la pena tirar endavant.

Vagi per endavant, com he dit abans, que el Grup Socialista no comparteix alguns aspectes molt concrets, que les nostres alternatives passen sempre per la xarxa pública, per abordar les inequitats territorials, per atendre la proximitat dels serveis a les persones i, per tant, apropar-los i, sobretot, que hi hagin bons serveis d'informació i de transparència.

Atès que els plans estratègics que va anunciar el conseller no es materialitzen, creiem important continuar, com deia, amb aquesta tramitació i poder realitzar el debat. I en aquest sentit, doncs, el nostre vot serà contrari a l'esmena a la totalitat que avui s'ha presentat.

He dit abans que no volia fer al·lusions, però la diputada Laïlla deia que al Partit Popular se li farà llarga aquesta legislatura. Però m'ha semblat que potser no era el comentari més adient, perquè penso que el que es farà llarg, i molt, és el temps que s'està esperant la ciutadania per ser atesa des de la primària fins a la seva intervenció. I, per tant, aquest és el temps que hauríem de daixò.

També ha dit que hi han alguns grups que varien de posició en el Govern o a l'oposició, perquè, en tot cas, jo li puc dir, si feia referència al meu grup, que no hem variat de posició. Nosaltres a l'anterior legislatura vam votar a favor de tramitar aquesta proposició, però, sobretot, si avalem aquesta tramitació és perquè de l'únic que no tenim por, al Govern o a l'oposició, és del debat.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Escarp. (*Alguns aplaudiments.*) A continuació té la paraula la senyora Marta Ribas, del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Mirin, començarem, estranyament, contemporitzant amb el Partit Popular, amb el seu text de llei i amb la proposta, que trobem interessant en alguns aspectes. I jo crec que això segurament ho trobem interessant, en molts aspectes, bona part de la ciutadania, fins i tot aquells que estan fent esmena a la totalitat o que faran suport a l'esmena a la totalitat avui.

I és que està bé que obrim debat respecte a les garanties de llista d'espera per a la ciutadania a Catalunya en les proves mèdiques, en les visites mèdiques, en les intervencions quirúrgiques, en l'atenció a les urgències, en l'atenció per part del transport sanitari. I és que està bé que parlem de les garanties dels drets de la ciutadania en l'atenció sanitària. I, per tant, s'ha d'agrair que obrim aquest debat, ni que sigui a partir d'una proposta de llei que ens presenta el Partit Popular.

És necessari, a més, que obrim aquest debat quan portem tant de temps en què es va degradant i degradant i degradant l'atenció sanitària i la garantia dels drets d'atenció sanitària a la ciutadania; una degradació que ve causada per les retallades, especialment per les retallades econòmiques, i per la descapitalització que s'ha fet de la sanitat pública amb aquestes retallades pressupostàries; retallades de recursos que han arribat a un punt inassolible que, evidentment, ha provocat la degradació del servei –i s'ha de reconèixer–; degradació que el 2011 va disparar d'una forma brutal les llistes d'espera quirúrgiques a Catalunya, i que després s'ha anat palliant quant a llistes d'espera quirúrgiques, que són més controlades, amb transparència de seguiment, però s'ha fet a base que es desapareixin les llistes d'espera de proves d'especialistes i de visites d'especialistes.

I, per tant, no hem resolt el problema. Les retallades pressupostàries que van començar el 2010, i especialment van atacar d'una forma brutal la sanitat pública el 2011, encara no s'han resolt en els seus efectes. I els efectes són llistes d'espera i, per tant, degradació per a l'atenció a la ciutadania.

Són un miler de llits estructurals desapareguts en els hospitals de Catalunya; són 2.700 professionals menys a l'Institut Català de la Salut, a més, amb un 20 per cent de

sou menys i molt més sobresaturats d'activitat; són 1.400 milions d'euros menys per a la sanitat pública a Catalunya; són nivells de despesa *per capita* de fa nou o deu anys a Catalunya. Això és el que causa una degradació de la sanitat i de la qualitat de la sanitat a Catalunya.

I en paral·lel, també, una altra de les causes és la perversió del sistema a base d'opacitat i de confusió en la planificació, en la compra d'activitat i en la mateixa gestió de les llistes d'espera. I tot plegat segueix perjudicant els principals afectats, que són la ciutadania, en general, i els i les professionals dels serveis, en particular.

Però, a més, tot plegat s'ha acabat encara de degradar més quan –i ja s'hi ha fet referència– l'any passat es va fer un canvi important de model per la porta del darrere d'una ordre del Govern d'eliminar terminis de garantia en la majoria de les intervencions i passar-ho a terminis de referència, i que, a més, en comptes de ser terminis de sis mesos, passessin a terminis d'un any; de garanties i de sis mesos, a referència –i, per tant, sense exigència de compliment– i d'un any.

I, a més, es va fer això passant el «marron» als professionals, als especialistes, que, sense tenir les dades socials d'aquella persona, les dades del seu entorn i de la resta de factors que afecten aquella persona –perquè fan visites cada vegada més curtes–, hagin de prioritzar uns pacients o uns altres per davant en aquestes llistes d'espera i hagin de, també, en aquests mateixos temps, atendre les queixes d'aquests usuaris. Això és el que es va fer l'any passat amb aquelles ordres del senyor Boi Ruiz.

Per això, ens alegra que obri el debat la proposició de llei del Partit Popular i que plantegi propostes de solució, tot i que creiem més concretables i millorables, la proposició de llei del Partit Popular. Però, evidentment, tenim un desacord absolut amb aquesta proposta del Partit Popular en com planteja donar-hi després resposta, si no ho està fent prou bé el sistema sanitari.

Vostès aposten, com és lògic perquè és el seu model –i el que nosaltres confrontem absolutament–, perquè acabi anant a activitat privada pagada des del públic. Això és el capítol IX de la seva proposició de llei, que vostès, molt legítimament i lícitament, defensen, i que saben perfectament que, des del Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, ens hi confrontem absolutament.

Per tant, des dels objectius del meu grup parlamentari, d'aturar aquest desmantellament del sistema sanitari, d'aturar els efectes en la ciutadania d'aquest desmantellament, però també d'aturar el negoci privat fent-se amb la salut pública i d'aturar les derivacions creixents cap a la sanitat privada, nosaltres no compartim aquesta proposta del Partit Popular, però no hem presentat una esmena a la totalitat perquè creiem que era interessant que es pogués obrir la possibilitat d'aquest debat.

I davant l'esmena a la totalitat de Junts pel Sí farem una abstenció, farem una abstenció perquè no volem ser qui impedeixi un debat d'aquest tema, però perquè, evidentment, no coincidim amb aquest text de llei del Partit Popular.

Ja m'he pronunciat respecte a què fem amb aquest text. Permetin-me dos epílegs: quina és la diferència... Perquè tinc una sensació de *déjà-vu* important, perquè aquest debat el vam tenir fa un any i escaig, i jo mateixa, com a diputada en aquell cas d'Iniciativa per Catalunya - Verds, vaig defensar aquests mateixos arguments en aquesta cambra, fa un any i escaig. Però hi ha una diferència respecte a aleshores: que ha canviat el Govern i ha canviat el Parlament i han canviat les majories. I resulta que aquest Govern, amb aquest nou conseller de Salut, ens diu que està treballant, precisament, per revertir aquesta situació de les llistes d'espera amb un pla en què ens han proposat unes dades de compromisos, d'objectius amb què es volen reduir aquestes llistes d'espera.

A dia d'avui, però, no tenim ni tan sols les dades del mes de juny de què ha passat durant els primers mesos de gestió del sistema sanitari per part del senyor Comín, ni tenim accions que no depenen de qüestió pressupostària, com és derogar les ordres concretes que es van fer l'abril de 2015, ni tenim res concret de tot aquest Pla integral de millora de les llistes d'espera sanitàries. I em diran: «Home, és que quedava condicionat, dur-lo a terme, que hi hagués nou pressupost per al 2016.» Mirin, aquest pla està quantificat, segons el mateix Govern, per a aquest any en 130 milions d'euros, el que calia posar en marxa.

Aquesta mateixa diputada –i li ho vam dir: «Ho anirem reiterant i reiterant cada vegada que calgui»– va posar de manifest en aquesta cambra, i el conseller no ho va re-

batre pas, sinó que ho va confirmar, que el Departament de Salut, cada any, deixa de cobrar, de fet, finança a les mútues laborals privades, 2.000 milions d'euros per aquelles malalties laborals no declarades com a malalties laborals que acabem atenent des de la sanitat pública quan haurien de ser finançades, el seu tractament, des de les mútues laborals: 130 milions, 2.000 milions d'euros que estem finançant a les mútues laborals; deixin de dir-nos, especialment en Salut, que tot depèn d'un pressupost i que sense aquest pressupost no es poden dur a terme coses com la millora de les llistes d'espera.

Per tant, no, no ens generen confiança les promeses, les paraules del nou conseller o del grup que li fa suport per votar la seva esmena a la totalitat, perquè, de moment, només són paraules.

I un últim epíleg: que tampoc ningú intenti amagar que el principal problema per al sistema sanitari, amb les retallades del senyor Boi Ruiz aquests últims anys, però també abans, és l'infrafinançament que hi ha. I això és a causa de l'infrafinançament amb què es dota els governs de les autonomies, també el de la Generalitat, per a serveis gestionats des de les autonomies, com és el sistema sanitari. Que ningú intenti amagar això, que aquesta és una de les causes principals de la degradació del nostre sistema sanitari.

Però que tampoc ningú utilitzi això per tapar que qui va aprovar aquests pressupostos de retallades aquests últims anys va ser el senyor Boi Ruiz, el Govern d'Artur Mas i el suport d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió en aquesta cambra; que la corrupció en el sistema sanitari ens ha costat molt cara, i ens continua costant molt cara, i és una corrupció absolutament catalana, i, sobretot, que el sistema sanitari no és mort, i no ho és malgrat els corruptes del mateix sistema, malgrat el senyor Boi Ruiz i malgrat l'infrafinançament que ens ve des de Madrid, perquè els professionals i les professionals del sistema sanitari, retallats en les seves condicions laborals i sobrecarregats en el seu dia a dia de feina, continuen mantenint viu el sistema sanitari català. No és mort. I les causes que estigui tocat no és només una, en són moltes, i els principals culpables estan encara en aquesta cambra.

La presidenta

Gràcies, diputada. A continuació té la paraula la senyora Eulàlia Reguant, de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Primer de tot, dir que en el fons estem d'acord i compartim, com jo crec que tots els grups parlamentaris aquí, que ens preocupen les llistes d'espera, ens preocupa el que està passant amb la sanitat pública, ens preocupa fins a tal punt que veiem amb indignació com clíniques privades es dediquen a fer publicitat a hospitals públics de l'Institut Català de la Salut aprofitant-se de la desesperació de gent que està en llistes d'espera, oferint-los el 25 per cent de descompte si estan en llistes d'espera de qualsevol intervenció.

Això passa, com a mínim, a l'Hospital Arnau de Vilanova, on hi ha un cartell de publicitat d'una clínica privada on posa: «Especial 25 per cent de descompte per a qui estigui en llistes d'espera.» Això, evidentment, ens preocupa; ho denunciem i ho continuarem denunciant: com l'infrafinançament de la sanitat pública facilita l'enriquiment d'uns pocs i, sobretot, d'aquelles empreses que fan negoci amb la salut de totes nosaltres.

Més enllà d'això, com ja s'ha dit, el 29 d'abril de 2015 en aquesta cambra es discutia exactament la mateixa proposició de llei que duia el Partit Popular. I el 29 d'abril de 2015, la meua companya Isabel Vallet els deia que no donaríem suport a la tramitació de la llei per diferents motius. Del 29 d'abril de 2015 a ara, per nosaltres, amb relació a això, no ha canviat res. I, per tant, seguirem sense donar suport a la tramitació d'aquesta proposició de llei. I és que, com li vam dir al Partit Popular, però a la resta que també hi donaven suport fa un any, creiem que aquesta proposició de llei fa una aproximació estigmatitzadora de la sanitat pública.

I per què ho diem? Perquè vostè deia, senyor Rodríguez, que no volia entrar en el debat sanitat privada - sanitat pública, però és que aquesta proposició de llei emana permanentment un debat sobre sanitat pública i sanitat privada. Perquè vostès diuen, escriuen textualment: «Aquesta proposició de llei té com a objectiu el tractament coherent i realista de les anomenades "llistes d'espera" com una de les característiques inherents al sistema sanitari públic d'accés universal i gratuït.» En el fons ve a dir: «Les llistes

d'espera és una cosa que existeix, han existit sempre i sempre existiran. Per tant, l'objectiu d'aquesta realitat inherent de la sanitat pública és tractar-ho de manera coherent.»

Sí, les llistes d'espera han existit sempre, però es tracta que no existeixin; no que hi vivim i acceptem com una normalitat allò que entenem que és una anomalia i que estigmatitza i posa ja de per si la sanitat pública en una situació de partida debilitada i afeblida.

Per tant, a més a més, en aquest debat que no hem de tenir sobre sanitat pública i sanitat privada, el que es ve a dir és: «Bé, com que les llistes d'espera a la sanitat pública existeixen, derivem-ho a la sanitat privada.» I vostè em va fent que no amb el cap, però arribarem més enllà en el text i veurem com, explícitament, ho acaben dient.

Però és que, a més a més, i ho vam dir fa un any, hi ha una part del sistema de garanties i dels beneficiaris de les garanties que no acabem d'entendre. I no ho acabem d'entendre perquè vostès fan referència al fet que els beneficiaris són les persones titulars del dret de l'assistència sanitària, o sigui que és el que s'estableix a la Llei 21/2010. Fins aquí, tot correcte. Però tenim un problema: amb tot això, el decret que va impulsar el seu partit al Govern de Madrid, el Decret 16/2012 on queda?

Si parlem de la Llei 21/2010, és molt més oberta... (*veus de fons*), sí, senyor, que no pas el Decret 16/2012. I, ahora, no?, ens trobem que tenim un col·lectiu important a casa nostra que viu, llavors, doblement estigmatitzat –viu doblement estigmatitzat–, perquè li neguem l'accés a la sanitat pública i viu doblement estigmatitzat perquè ens dediquem a fer campanyes perseguint la seva activitat econòmica, com és la situació actual dels maners, que tant l'Ajuntament de Barcelona com la Generalitat de Catalunya es dediquen a fer campanyes denunciant i perseguint uns ciutadans que..., podem discutir moltes coses, però que es guanyen la vida amb allò que poden i amb el que tenen accés, i que, per tant, en lloc d'ajudar-los el que fem és perseguir-los. Per tant, que aquí també hem de tenir clar que quan parlem d'accés a la sanitat i quan parlem de migrants en situacions..., o sense papers hem d'obrir també una mica més la mirada.

Però, a part d'això, no donem suport a la tramitació d'aquesta llei per l'article 9. I aquí és on, per nosaltres, sí que entrem en un xoc total i en una confrontació total del que és sanitat pública versus sanitat privada, perquè aquí és on hi ha la clau de tot això. «Si el pacient no és atès en el termini fixat, se li ha d'oferir rebre la prestació en un altre centre públic o concertat.» Fins aquí, correcte. «Si no rep una oferta...» Tinc una pregunta que..., o sigui, quan parlem d'«oferta» en la situació de llistes d'espera, exactament, a què ens referim? Però diu: «Si no rep una oferta en qualsevol centre acreditat a Catalunya», aquí ja comencem a no delimitar exactament..., a no posar ben bé els límits, i queda així a l'aire, però és que, a més a més, llavors, acaben, rematen, reblen: «I, si no, pot anar a un centre privat i rebrà l'atenció, que el Servei Català de Salut haurà d'assumir les despeses.»

I aquí entrem de ple, és a dir, acabem pagant clíniques privades en lloc d'aprofundir en la sanitat pública, en lloc de millorar la sanitat pública, el que fem és seguir acceptant i facilitant que existeixi aquesta circulació econòmica. I és que un dels problemes que ha fet aflorar les irregularitats del model és el que ha anat sortint per aquí, no?, en certa manera les irregularitats, la corrupció és que suposa un negoci per a la privada, per a la sanitat privada, i, per tant, encara suposa més privatització, i, per tant, suposa una no-equitat en l'accés a la sanitat pública. I aquí és on nosaltres, de sempre, ens plantem i ens seguirem plantant.

Però és que, a més a més, ha sortit molt el tema de les irregularitats i la corrupció sanitària. Completament d'acord, però és que parlar del cas Innova... –això va per, pràcticament, tots els grups de la cambra exceptuant l'únic que pràcticament no ha governat res a Catalunya–, tots els que en algun moment han governat aquest país estan imputats pel cas Innova o per les pistes que se'n deriven, tenen imputats allà, per tant, tampoc donem lliçons aquí d'això, perquè n'hi ha bastants.

I, al senyor Santi Rodríguez, que vostè parlava del cas Innova. Recordem també el model Alzira, recordem també què ha fet el seu partit a la resta de Països Catalans o de l'Estat amb la sanitat pública, que també hi trobarem uns quants casos. Per tant, no parlem només d'una cosa sense mirar la resta.

Aquí el que passa i el que, en el fons, en aquesta proposició del llei, entenem nosaltres que se segueix facilitant és que l'activitat privada i la sanitat privada continuïn

enriquant-se a costa d'un dret bàsic com és la sanitat, i que, per tant, el que cal és que treballem totes en pro de millorar les llistes d'espera, evidentment, però a partir de proposicions de llei que no estigmatitzin la sanitat pública, que no facilitin la derivació de pacients a la sanitat privada i que, en definitiva, posin al centre allò que ha de ser debatut, que és la sanitat pública d'aquest país, i que la millorem.

Per tant, per tot això que hem dit, nosaltres farem com vam fer fa un any, que tothom ho tingui clar també, farem el que el 29 d'abril del 2015 ja vam fer, que és no tramitar aquesta proposició de llei.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Reguant. Acabat el debat, procedirem a la votació.

Estem cridant a votació.

Senyor Rodríguez, per què em demana la paraula?

Santi Rodríguez i Serra

Per contradiccions, senyora presidenta. Contradiccions. Al·lusions i contradiccions.

La presidenta

Sí, sí... Digui, un minut, sí.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. No, és molt breu perquè bàsicament el que jo he dit en la meua intervenció, i ho reitero, era que no era aquest un debat sobre sanitat pública i sanitat privada. Sabíem perfectament que hi haurien grups que centrarien únicament el seu posicionament amb relació al paper que la sanitat privada té, però permetin-me que els digui que hi ha un bé públic que està per damunt de la titularitat pública o privada dels serveis sanitaris, i aquest bé públic és la salut.

I si es fixen i es llegeixen bé la proposició de llei que el nostre grup parlamentari els ha presentat, demanem que s'esgotin totes les vies públiques, hagudes i per haver, per tal de garantir que els ciutadans són atesos en temps i en condicions. *Només* en l'únic cas que, a través de la via pública no s'arribi a poder ofertar al ciutadà la solució sanitària que requereix, *només* en aquest cas es pugui accedir a la privada. Hi insisteixo, amb una única finalitat: el bé públic, que és la salut.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Junts pel Sí.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha quedat aprovada per 69 vots a favor, 27 en contra i 36 absències. Atès que aquesta esmena a la totalitat ha quedat aprovada, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Els faig avinent que el punt número 12, que és la Proposició de llei d'adaptació de la Llei 30/2010 de vegueries, a la nova comarca del Moianès i a la creació de la vegueria del Penedès, se substanciarà demà després del punt número 14, que és el procediment per a elegir set membres de la Comissió de Control de les Consultes Populars no Referendàries.

Es pot aprovar per assentiment aquesta alteració? (Pausa.)

Gràcies; queda, doncs, modificat en aquest sentit l'ordre del dia.

Proposició de llei de creació de l'Agència Catalana de Protecció Social (debat de totalitat)

202-00034/11

L'onzè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat de la Proposició de llei de creació de l'Agència Catalana de Protecció Social. D'acord amb l'article 114.2 del Reglament presenten aquesta iniciativa legislativa els dos grups parlamentaris autors de la proposició de llei.

En primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, té la paraula la senyora Mireia Vehí.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. En aquest Ple avui, per segona vegada, tornem a portar un debat clau per al procés independentista que alguns consideren inert.

L'Agència Catalana de Protecció Social es gesta en el marc de les tres ponències de llei per a la creació d'estructures d'estat. Tot i ser una estructura que entra en el marc de les competències autonòmiques és imprescindible per a la construcció de la república catalana.

L'Agència Catalana de Protecció Social, la carcassa del que serà l'estructura de drets de la nova república, serà un organisme autònom; per tant, amb control de despeses previ i posterior; de gestió i dret públic, fins i tot en les seves contractacions, i no suposarà cap augment d'alts càrrecs substancial, sinó que s'utilitzaran els recursos humans ja existents. Per tant, pública, transparent i austera, així és com volem construir la república catalana.

No obstant això, la nova república també ha de ser justa i, en aquest cas, el repte serà la llei de seguretat social. Serà allà on es regularan els drets i els deures, i és en aquest punt on caldrà apostar per un règim de drets valent que tingui capacitat de ser generador de justícia social i que es posi com a objectiu fer els marges de l'exclusió cada cop més petits; que els invisibles, la gent que no compta, que no es veu, que no cotitza, sigui vista i se la convidi a comptar: el precariat, les treballadores sexuals, les treballadores de la llar, les treballadores domèstiques, les persones sense papers, la gent aturada, les pensionistes i les jubilades. Aquesta gent, que cada cop és més pobra, ha de cabre a la república catalana.

Deia Mary Wollstonecraft, una filòsofa i escriptora del segle XVIII, que és justícia i no caritat el que aquest món necessita. I entenem que, per al règim de seguretat social que administrarà l'Agència Catalana de Protecció Social i que avui debatem, caldran algunes reflexions de fons en aquesta línia.

En primer lloc, que el treball com a mecanisme d'accés a drets i prestacions no és vàlid quan el mercat laboral és precari, flexible i temporal; que aquest no garanteix les condicions necessàries per poder transformar-les en drets. Ja no som a principis del segle XX, on el mercat laboral permetia generar una estructura de cotització vinculada. Per tant, cal repensar el binomi treball - drets socials i partir de l'esquema que els drets socials han de vincular-se a la vida.

En segon lloc, cal visibilitzar que no tot el treball es considera cotitzable, només es reconeix aquell treball productiu i mercantilitzat que mou i genera riquesa monetària. Tot aquell treball de reproducció i de cures, imprescindible per a la vida que es fa en l'àmbit familiar, ni es reconeix ni és objectiu de prestacions. Aquest treball invisible i menystingut, que normalment fem les dones, en la mesura que no es reconeix no suposa cap prestació i, per tant, les dones que dediquen la seva vida a cuidar, parir, alimentar, netejar, gestionar la casa, comprar i altres tasques infinites no tenen cap reconeixement per part de les institucions.

El fet de no reconèixer el circuit econòmic que sustenta la vida, que afecta moltíssimes dones i que pren formes diverses, suposa un dels eixos de discriminació més forts del nostre sistema de seguretat social. Si la reproducció de la vida és gratuïta, entenent que no suposa un esforç prou gran per ser cotitzable i esdevenir font de drets, assumim, per tant, des de les institucions, que la vida es reproduïx per amor, que en el marc de la família es frega, es cuida, es renta, es pareix, s'educa i s'alimenta per amor. I, clar, l'amor ni es paga ni es comptabilitza. Llàstima que l'amor, entès des d'aquest esquema, a vegades pugui matar. Ja van disset dones assassinades als Països Catalans l'any 2016. I els deu semblar exagerada aquesta comparació, però és que la violència masclista és la punta de l'iceberg d'un model patriarcal assumit i tolerat, i per eradicar-la cal repensar-lo des de zero, també en el marc de l'economia, de la seguretat social i del treball.

Cal visibilitzar, valorar i atorgar drets a les tasques de l'economia de la vida, i fer-les font de drets socials. Cuidar, parir, netejar, alimentar i anar a comprar són feines imprescindibles per a la vida, i com a tals han d'estar reconegudes al règim de seguretat social.

En tercer lloc, i ja per tancar les reflexions, en un context de crisi com el que tenim a casa nostra avui dia, moltes de les feines que fan les persones no són formals ni estan sota el paraigua del mercat laboral reconegut. Les causes d'aquest fenomen són múltiples, a voltes són més justes que d'altres, però a la pràctica suposa que els treballadors i les treballadores que fan feina a l'economia informal tampoc cotitzen i, per tant, tampoc són subjectes de drets. Ho repetim: cal vincular els drets socials a la vida i no a un treball que a vegades no existeix i a vegades és massa precari per ser vàlid.

Per això, per poder fer la república catalana dels drets avui tirem endavant l'Agència Catalana de Protecció Social, amb la voluntat de treballar perquè els drets, a la república catalana, es vinculin a la vida, amb la voluntat de posar al centre la sostenibilitat i la reproducció; amb la voluntat d'acabar amb el fonamentalisme mercantil i obrir les institucions al servei del repartiment de la riquesa, per sobre del benefici, al servei de les persones i al servei de la vida.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Vehí. A continuació, té la paraula el senyor Chakir el Homrani, en representació del Grup Parlamentari Junts pel Sí.

Chakir el Homrani Lesfar

Bona tarda a totes i tots, presidenta, conselleres, conseller, diputats i diputades, membres del Govern i especialment del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies. Avui tenim un debat d'esmena a la totalitat, entorn d'unes feines que s'han realitzat en el marc de la ponència conjunta de la protecció social catalana, que vam decidir presentar com a proposició de llei, de cara a mantenir aquesta ponència per acabar de treballar l'altre aspecte que ens hem mandatat.

I començo amb aquesta explicació perquè sembla que tenim un mal costum; suposo que deu ser un mal costum –a mi em sorprèn, eh?, que sigui un mal costum, però tenim aquest mal costum–, que és que diem que farem unes coses, ho expliquem als ciutadans i ciutadanes, tenim la sort que els ciutadans i ciutadanes ens donen el seu suport i les fem. És un mal costum; continuarem amb aquest mal costum. I dintre d'aquest mal costum un dels objectius és aquest, i l'hem dividit en dues parts. Per un costat, l'ens; un ens que també l'hem de pensar en aquesta doble responsabilitat que ens hem autoimposat. És una doble responsabilitat, és un ens que ens ha de permetre gestionar de forma més eficient, de forma més justa el present, perquè tenim aquesta responsabilitat; però a la vegada és un ens que ens ha de permetre que en el futur tinguem la capacitat de gestionar tota la realitat de la protecció social, que és el nostre objectiu, aquest mal costum: ens presentem a les eleccions dient que farem unes coses i les intentem fer, com a mínim; és un mal costum, què hi farem.

Més enllà d'això, i d'aquesta doble voluntat entorn d'aquesta proposició de llei, sí que abans d'entrar a parlar en profunditat de la proposta, sí que com que m'he..., d'aquesta ponència, vull agrair les feines a dos diputats que també han sigut membres d'aquesta ponència, però que avui no surten a defensar-la, aquesta proposició de llei, la Natàlia Figueras i l'Albert Botran, que també han sigut membres d'aquesta ponència.

A partir d'aquí, parlem de protecció social, parlem d'un dels pilars bàsics de l'estat del benestar. Quan parlem de pilars de l'estat del benestar tenim, per un costat, la protecció social: sanitat, ensenyament, els drets vinculats a l'habitatge, però, bàsicament estem parlant d'aquests tres pilars. Un pilar absolutament necessari, sense el qual una societat moderna no pot garantir el compliment de la igualtat efectiva. Crec que és important que ho tinguem en compte, perquè estem parlant d'un element clau; si no, les discriminacions són efectives.

I entorn d'això, és important que mai oblidem que la protecció social és un contracte social del qual ens dotem la ciutadania. Un contracte social, i aquest contracte social, el que permet és que aquelles persones que estan en situació de vulnerabilitat i que individualment no podrien fer front a moltes situacions que es troben al llarg de la seva vida, es pugui fer front a aquestes situacions de forma col·lectiva a partir d'aquest contracte, del qual ens dotem els ciutadans i ciutadanes.

Crec que és important que tinguem en compte això, i crec que és important que tinguem en compte que en les societats basades en el treball es generen dependències en el sistema de rendes, entorn de les persones que són anomenades «inactives», «passives»;

podríem tenir un debat molt de fons entorn d'això. Però que aquesta necessitat de generar, des del punt de vista col·lectiu, respostes als ciutadans que tenen més dificultats és una obligació i és un element absolutament necessari per poder parlar d'una societat justa.

A Catalunya, la construcció de la protecció social ha generat moltes i variades prestacions. Crec que no m'arrisco –em poden dir que potser m'estic arriscant, eh? però, jo, humilment, crec que no m'arrisco– si dic que en el fons hi ha un important acord polític, de totes les forces polítiques, entorn de la necessitat de fer un treball de racionalització de totes aquestes prestacions. Un treball de racionalització que permeti tenir un debat clar, entorn de les seves complementarietats, entorn de la seva subsidiarietat, entorn de la seva compatibilitat, que permeti fer que la gestió administrativa sigui més senzilla, tant des del punt de vista de l'Administració, com des del punt de vista del ciutadà o la ciutadana que vol arribar a aquestes prestacions.

I en el marc d'aquest debat i en el marc d'aquest mandat que tenim, proposem la creació de l'Agència Catalana de Protecció Social, fent una aposta pels models d'agència, diferenciada dels departaments, amb personalitat jurídica pròpia, amb suficiència financera, amb plena autonomia per al compliment de les seves funcions, apostem clarament per la independència funcional d'aquesta agència.

I aquesta és una aposta molt important i és la primera que vull situar i valorar; apostem que el president o la presidenta d'aquesta agència l'esculli el Parlament. Pensem que quan parlem de contractes socials –per això m'he remès al principi a la lògica de protecció social– és important que es vagi molt més enllà del Govern, que vagi entorn de totes i tots vostès que representen la sobirania popular. Bé, hi ha alguns que no volen representar-la, però la representen, perquè són i han sigut escollits pels ciutadans i ciutadanes.

I fem aquesta aposta, molt clara –molt clara–, que sigui una agència de control parlamentari, que tingui el control parlamentari; que estigui deslligada de les derives governamentals; que en aspectes clau, com és la protecció social de cara a garantir la igualtat d'oportunitats en el nostre país i en la nostra societat, el Parlament tingui un paper molt clau. Per això aquest Parlament serà qui escollirà la presidenta o el president a proposta del Govern. Per això, aquest Parlament podrà rebre les explicacions del president o presidenta de l'Agència Catalana de Protecció Social cada any. Per això fem aquesta aposta claríssima.

És una agència que es regeix per una sèrie de principis: el de la responsabilitat, el de la transparència, el de la predictibilitat, el de la participació i el del dinamisme. Què volem situar amb això? Volem fer una agència moderna. Volem fer una agència que sigui clara; que sigui clara per als ciutadans i ciutadanes d'aquest país, que són, en el fons, els que tenen els drets i els que generen aquests drets. I és molt important l'entorn d'aquesta voluntat.

Fem una estructura amb una voluntat clarament de control parlamentari, però també clarament participada. A part del president, l'àmbit més important és el consell general, i aquest consell general tindrà una participació directa dels agents socials i dels agents econòmics. I fem una aposta tan ferma entorn de la governança d'aquesta agència..., fem, doncs..., no costa res ficar en l'articulat que els objectius de l'agència els fixarà aquest consell general. Perquè tenim molt clar que quan parlem de protecció social, i quan parlem de protecció social en un país com Catalunya, però a qualsevol altre país, el paper dels agents és clau; ho tenim molt clar.

Més enllà d'això, què més plantegem? Un consell assessor: l'òptica acadèmica i professional. Hem de tenir la capacitat de poder tenir tota la interlocució i tota la informació entorn dels professionals i els acadèmics que coneixen aquest àmbit.

I per últim, situem el consell de participació. Té algun sentit crear una agència on no pugui col·laborar la ciutadania?, aquesta ciutadania organitzada?, aquest tresor que tenim en aquest país? Aquest tercer sector, aquestes organitzacions que es mouen entorn dels drets socials, que no hi puguin participar? No té sentit –no té sentit. I com que ho tenim molt clar, fem aquesta aposta.

Ara, crec que és molt important que tinguem en compte que aquesta agència tindrà la capacitat de gestionar tota la protecció social. És a dir, hi ha hagut, aquests dies..., alguna gent deia: «Home, no, és que a l'avantprojecte de llei no situeu quines prestacions hi ficareu.» Un altre cop, som ingenus. No ho situem, perquè l'Agència de Protecció So-

cial Catalana ha de gestionar tota la protecció social catalana; és així de senzill. (*L'oradorriu.*) I llavors anirem passant i donarem tota la protecció social a l'àmbit de l'agència, i la gestionarà.

Però, senyors, és lícit, és legítim; nosaltres no solament aspirem a gestionar. Estem força cansats de la limitació de gestionar el que t'indiquen els altres. I és en aquest sentit en què generem una estructura que serveixi en un futur, que vagi més enllà de la gestió, que serveixi en el disseny. Perquè el disseny de la protecció social, aquest disseny, més enllà del que ara poc podem dissenyar, però aquesta voluntat de tenir completament aquest disseny, de fer aquest disseny coparticipat amb els agents socials i agents econòmics, amb el teixit social d'aquest país, el disseny d'aquesta protecció social és el que ens ha de permetre garantir el seu caràcter de justícia social. I creiem que és molt important, i per això fem una arquitectura, un disseny que vol pensar més enllà de la mera gestió.

Altres aspectes que els volia situar, i crec que és important situar-los: té la competència de recaptació. Ho tenim molt clar: l'Agència Catalana de Protecció Social ha de poder recaptar tots els elements, totes les funcions de recaptació per als conceptes relacionats amb la protecció social. És una aposta de model —és una aposta de model— claríssima, té un significat molt clar, i ho tenim clar: ha de tenir aquesta capacitat.

Altres elements que els volia situar i que..., per no deixar-los a banda. Sí, crec que amb la superació d'aquesta esmena a la totalitat, si les diputades i diputats ho troben adient, no s'acaba la tramitació d'aquesta llei. Sí que els direm una qüestió: tenim pressa, però, en aquest sentit, no tindrem cap problema a l'hora de valorar les propostes que vinguin d'aquí, però també les propostes que vinguin de fora, perquè tota l'explicació que els faig no té cap sentit si no tenim aquesta capacitat de situar-ho. I crec que és important que ho sapiguem.

Més enllà d'això, els agraeixo que hagin destinat una estona a debatre amb normalitat, a fer un debat polític, a no fer espectacle. Crec que és important i crec que en un dia com avui, la veritat, espero que el debat sobre aquesta proposició de llei sigui un debat i no sigui un espectacle, que crec que, a vegades, donem a la ciutadania i crec que a tots plegats ens hauria de fer pensar.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Homrani. A continuació, per a defensar les esmenes a la totalitat de retorn de la proposició de llei, té la paraula el senyor Fernando Sánchez, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

(*Remor de veus.*)

Silenci, si us plau.

Fernando Sánchez Costa

Honorable presidenta, conselleres, conseller..., señoras y señores diputados, el proceso rupturista que vivimos en Cataluña es tan pesado, reiterativo y plúmbeo que me van a permitir enfocar esta intervención con dos ejemplos literarios para al menos dar un poco de color al debate.

La ley que se nos presenta, señoras y señores diputados, anunciada a bombo y platillo como la primera gran ley de ruptura, y es en este marco, a pesar de que hoy vengan así, en plan ovejita, porque ya los fuegos de artificio los hemos tenido esta mañana, pero esta primera ley de ruptura podría recibir el título de una famosa fábula de Esopo: *El parto de los montes*. ¿La conocen? ¿Recuerdan? «Durante meses los montes dieron signos de que iban a dar a luz, sembrando la tierra de incertidumbre. ¿Qué engendraría Gea de sus entrañas? Se sucedieron las señales extraordinarias hasta que por fin llegó la hora del parto, y los montes, que contenían toda la fuerza y el dinamismo de la tierra, al final nos dieron un pequeño y ridículo ratón.»

Pues esto es exactamente lo que ha sucedido con esta ley: tanta parafernalia, tanto ruido mediático, tantos titulares, tantos voceros, tantos altavoces para al final acabar-nos anunciando una agencia de protección social de corte autonomista y conservador, eso sí, sazonado con algunos aliños de inconstitucionalidad, pues, para que no se diga. (*Remor de veus.*)

Y eso me lleva a pensar en otro motivo literario, en un pasaje del *Quijote*, en este año de su centenario. En un momento de la gran novela, a Sancho le ofrecen convertirse en gobernador de la ínsula Barataria, que en realidad no existe, todo es una gran ficción, pero la gran tramoya permite a Sancho ser gobernador un tiempo. No olvidemos que Sancho puede creerse gobernador porque hay muchos vecinos que saben, que saben lo que pasa, pero callan. Nos dice Cervantes –nos dice–: «Lo grotesco de la situación tenía... –y cito–, tenía admirada a la gente, que la clave del cuento no sabía, y aun a todos los que lo sabían, que eran muchos.» Acaba la cita.

Y esto es el *procés* –esto es el *procés*–, una gran representación que ha permitido a algunos, con ambiciones de grandeza, jugar a construir y a diseñar un estado. Y ha permitido a otros, con motivaciones más prosaicas, disfrutar de posición y beneficio durante años. «Bendito *procés*, que viene a mis arcas», deben decir algunos. (*Rialles*.) Y no de aquí, sino más bien de los media o..., bueno.

Es cierto que para muchos ciudadanos de a pie –y lo reconozco–, para muchos ciudadanos, el *procés* ha significado un horizonte de sentido en un tiempo de colapsos generales. Y ustedes lo han sabido ver bien y han sabido encontrar la ocasión. Pero, ustedes –ustedes– han tenido miedo a afrontar la realidad, ustedes han tenido miedo a la responsabilidad y han preferido hacer de Cataluña su ínsula Barataria para manejarla a su antojo. Y también aquí muchos lo saben, pero callan. Y a quien habla se le expulsa, como a ese dirigente de la CUP que se atrevió a decir que el *procés* era el mayor fraude de la historia política catalana, y creo que ya no está en el comité..., bueno, ya no estará ninguno porque todos han sido purgados.

En cualquier caso, el *procés* no ha servido para resolver ni uno solo de los problemas de los catalanes, ni uno, al contrario: nos ha impedido en estos años que necesitábamos consensos, que necesitábamos diálogo, que necesitábamos acuerdos, nos ha impedido dedicar las máximas energías para crear una sociedad mejor, para crear una economía más justa y más desarrollada. Ustedes han decidido huir de la realidad y refugiarse en Matrix. Y yo les tengo que decir que Matrix ha funcionado, en cierto sentido. Bueno, a Artur Mas..., bueno.

El otro día veía unas imágenes –el otro día veía unas imágenes– del cerco al Parlament. Había una diputada de la CUP, yo me la encontré, no sabía que había estado, pero vi que le hacían una entrevista, aquí, a las puertas del Parlament, entonces, digamos, con una expresión un poco más antisistema, yo, como decía Teresa Rodríguez, de Podemos, «las instituciones domestican», pero..., bien, pues, entonces, solo se hablaba de crisis política y de crisis social y económica, solo se hablaba de ajustes. Un año después, todo cambió y solo se ha hablado, desde entonces, de un movimiento nacional y populista al que todo debía sacrificarse, todo.

Y les pondré tres ejemplos –solo tres para no alargarme– de esta lógica de normalidad democrática en la que nos hemos instalado. Primero, hemos visto como la oposición se diluía; primero, haciéndose puntal del Gobierno y luego incorporándose en la lista con el Gobierno, es decir, peronismo en estado puro: la oposición y el Gobierno, juntos. Segundo, hemos visto diputados, ya lo he dicho antes, diputadas que participaron en esas protestas contra los recortes convergentes; votar un gobierno y un presidente de Convergencia. Y, tercero, hoy mismo se nos presenta, en nombre de la ruptura, una ley conservadora. La CUP se traga nombramientos por dedazo olímpico. La CUP se traga que no haya representación sindical en el Consejo General y en el Consejo Asesor. Esto, los socialistas, la izquierda burguesa y traidora, como ustedes les llaman, yo los he visto en comisiones batallar hasta el final para que estuvieran los sindicatos en los consejos generales. Todo sacrificado al *procés*, también la forma, también el procedimiento. Y ustedes se olvidan que la democracia también es procedimiento. (*Veus de fons*.) Señor Llach, también.

Esta ley nace violando los derechos de sesenta y tres diputados. La Mesa tramitó la ponencia en contra de la mayoría de grupos, en contra del Reglamento y en contra de los servicios jurídicos. Bueno, un clásico, por lo que se ve porque hoy hemos visto ya otra. Pero, ¿qué son los reglamentos, señoras y señores diputados, qué son los reglamentos frente a la voluntad popular, frente al curso imparable de la historia?

Pues, miren, para comenzar, son la tabla de salvación para cuando ese curso de la historia cambia, que pasa bastante. Ustedes lo fían todo a su mayoría parlamentaria, como si esto fuera su finca o su masía, pero ¿y si un día pierden esta mayoría?

Según el CEO..., dice el señor Romeva: «Bueno, pues, no pasa nada.» ¿Le gustará, entonces, a usted que se pisoteen sus derechos? No, pues a mí, tampoco. ¿Quién les amparará entonces? Amigos, ¿qué os voy a decir, amigos independentistas? Lleváis cuatro años, amigos, lleváis cuatro años haciendo apología de la ruptura, deslegitimando las leyes, jaleando la desobediencia, hoy lo hemos visto. Y estáis actuando de pirómanos. Porque un día este discurso populista de la transgresión legal os puede volver como un búmeran.

Un día, apelando a la democracia popular o al clamor iinducido de la mayoría, algunos pisarán aquello que más queréis, y entonces no habrá recurso ni apelación posible. Diréis: «Es que yo lo que más quiero es a Cataluña. Es que yo soy un patriota.» Falso –falso. Ustedes no son patriotas porque un patriota no divide por la mitad a su tierra. Ustedes no son patriotas porque un patriota no siembra el germen de la división. (*Aplaudiments.*) Ustedes no son patriotas porque un patriota no se escuda en ficciones imposibles.

Lo peor de todo es que hemos perdido cinco años –cinco años– que nos han dejado solo las ruinas de un conflicto estéril y los despojos de Convergencia –bueno, y de Unió. Y de todo aquello que el *procés* ha tocado. Artur Mas, el *killer*, no ha dejado nada, bueno, a sí mismo, sí. (*L'orador riu.*) Esta ley es un ejemplo más de la lógica tóxica del *procés*. Porque, oigan –y lo decía la diputada de la CUP–, lo que aborda este proyecto tiene relevancia, de verdad, tiene relevancia.

Tenemos que simplificar y racionalizar las prestaciones sociales, tenemos que hacerlas efectivas y transformadoras, no solo paliativas; pero el camino no es crear un nuevo chiringuito, el camino no son más presidentes, directores, sueldos, consejos..., el camino, sobre todo, no es presentarlo, tramitarlo y defenderlo en forma de ruptura porque entonces todo está viciado. Como lo ha estado viciado todo en Cataluña cinco años. Todo viciado.

Además es que ustedes siguen al pie de la letra la hoja de ruta del Consell de Transició Nacional, que decía: «Hay que crear cuanto antes una agencia catalana de protección social, y entonces diremos que es para asumir las competencias propias, pero luego nos servirá» –sí es que lo ha dicho, el diputado– «para asumir las propias cuando seamos un estado.»

Más claro el agua. Ustedes no quieren una agencia, a ustedes no les importa aquí el bienestar de los ciudadanos, a ustedes les importa: la moción de confianza de septiembre, vender humo y aparentar que avanzan hacia la independencia. Y nosotros no podemos, es que no podemos validar una ley hipócrita que responde a la hoja de ruta de la oligarquía separatista, que hoy nos presidía esta mañana, aquí, dirigiendo –dirigiendo– desde la tribuna cuando no tenía ningún derecho a hacerlo. Nosotros no podemos dar luz verde a una ley trufada de guiños inconstitucionales.

Y ustedes me dicen: «Cíñanse.» Me dirán: «Cíñanse a la literalidad del texto, a lo que dice el texto –cíñanse a la literalidad del texto.» Y yo les digo: «Es que no hay texto sin contexto.» Y el contexto viene enmarcado por aquella frase lapidaria, señora Rigau, no sé si usted estaba en esa reunión: «Hay que engañar al Estado.» Y eso, de nuevo, lo vicia todo. (*Veus de fons.*) No, usted, no lo..., vostè no ho ha dit mai. (*Remor de veus.*)

¿Y sabe lo que pasa? –¿Y sabe lo que pasa? Que ustedes se creen muy listos, pero nosotros no somos tontos. Ustedes nos dirán: «Denos un voto de confianza.» Y yo les digo: «Es que este es el problema: la confianza.» Es que el *procés* no va a romper España, pero sí que ha roto la confianza entre nosotros.

Porque al fin y al cabo, ¿podemos hablar de temas competenciales? Claro que podemos hablar. ¿Podemos hablar de financiación? Claro que podemos hablar. ¿Podemos hablar de la estructura de vertebración del Estado? Ahora que solo hay dos diputados de mi grupo, me atrevo a decir ¡claro que podemos hablar! (*Remor de veus.*) Pero digámoslo claro: el problema –el problema– es que ustedes han repetido que cualquier nueva competencia, cualquier nuevo instrumento, cualquier cosa que hablemos la van a utilizar para cargarse España. Entonces, eso impide cualquier posibilidad de diálogo sincero que queramos tener.

Y esa es una pena, porque tendríamos mucho por hacer, porque podríamos reco- ser muchas heridas, pero ustedes prefieren echarle sal, como hemos visto esta mañana. Además hay artículos de dudosa constitucionalidad. Por ejemplo, el artículo 2.3, que

viene a equiparar la agencia catalana con la seguridad social, o la referencia a los periodos de carencia, o la voluntad –y esto le gustará al *conseller* Romeva– de reivindicar la Generalitat en los foros internacionales.

Acabo, señora presidenta. El otro día el señor Bel nos sacó una imagen de Darth Vader, ¿se acuerdan? Pues a mí... –hoy nos ha sacado un abanico–, pues a mí, leyendo esta ley me venía a la cabeza otra frase de *La guerra de las galaxias*. Es una frase, un diálogo entre el maestro Yoda y Luke Skywalker. Dice: «Hazlo o no lo hagas, pero no lo intentes.» Y yo les diría: «Si quieren hacer una ley de ruptura, atrévanse a hacer una ley de ruptura y no hagan una agencia conservadora para enredar al personal, y si quieren hacer una agencia, hagan una agencia de verdad y no nos presenten una agencia trufada de inconstitucionalidad para que no la podamos hablar.»

Dejen de jugar con los catalanes. Yo no pierdo la esperanza. Estos tiempos de niebla densa pasarán y volverá a Cataluña el aire limpio del entendimiento. (*Remor de veus i aplaudiments.*) ¿Se acuerdan cuando Trias juraba que nunca iban a votar al PP? Bueno, pues en la vida a veces hay cosas que parece que nunca se van a arreglar y se arreglan. Porque, además, las ficciones sirven para gobernar un tiempo, para ganar unas elecciones, y hasta para vivir del cuento, pero llega un momento en que se dan de bruces con la realidad.

Y acabo como he empezado, volviendo a Sancho. La ficción de la ínsula Barataria se desmoronó de golpe. El propio Cervantes anota su sorpresa por la, cito, «presteza con que se acabó, se consumió, se deshizo. Se fue como en sombra y en humo el gobierno de Sancho». Le pasará al *procés*, señoras y señores diputados, porque lo que está levantado sobre la división y la ficción no puede triunfar. Pónganse a gobernar de verdad, no nos hagan perder el tiempo y, sobre todo, no arrastren a Cataluña al lodo de su fracaso.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Sánchez. A continuació, té la paraula el senyor Joan García, del Grup Parlamentari Ciutadans.

(*Pausa.*)

Silenci, si us plau.

Joan García González

Bueno, esto ya me ha pasado más de una vez, eso de hablar después de Fernando. Creo que a partir de ahora intentaremos presentar las enmiendas a la totalidad antes que el Partido Popular.

(*Rialles.*)

Bueno, diputados, diputadas, un placebo es, en medicina, una sustancia farmacológicamente inerte que puede generar un efecto positivo en personas que no conocen su naturaleza. Los placebos están vinculados al desarrollo de los neurotransmisores, que generan en el cerebro efectos sobre la motivación o la sensación de recompensa.

Hoy estamos ante una ley placebo. Nos traen hoy en forma de ley un envoltorio, un cascarón, un continente –de hecho ya lo ha dicho el señor el Homrani– vaciado de contenido, abierto a todo. Nos traen un armazón cuya única finalidad, realmente, es ser un arma arrojadiza con la que desafiar a España. De hecho, algo que no es nada nuevo y que ya hemos visto hoy un par de veces. Nos ofrecen un articulado que para nosotros es confuso, ambiguo y recurrente, una ley donde crean una agencia para gestionar las prestaciones sociales que ya gestionaba a día de hoy la Generalitat y que simplemente dice que también gestionará todas las que vengan en un futuro. Crean una agencia a la cual le dan un nombre placebo, Agencia Catalana de Protección Social, sobre la cual recae la futurible responsabilidad de conformar un virtual puzle separatista.

Pero, claro, creo que ya les conocemos, y sabemos que viven instalados, como bien decía Fernando, en Matrix. Tanto es así que incluso olvidan sus decisiones más recientes. La Ley de servicios sociales de 2006 preveía que el ICASS se encargase de hacer precisamente lo que hoy quieren hacer con esta ley, una solución a la que nosotros nos habríamos sumado y que seguimos defendiendo recuperar. El ICASS era, de hecho, una entidad gestora de la seguridad social que habría tenido la capacidad de incorporar nuevas prestaciones sociales y gestionarlas, con la garantía de estar dentro del sistema

de la seguridad social. Creemos, además, que era una solución eficiente y muy útil para los catalanes. Pero ustedes, Convergencia Democrática y Esquerra Republicana en su momento, decidieron eliminar el ICASS. En 2014, fue, exactamente. Parece ser que entonces no era tan importante gestionar los servicios sociales en una única agencia. Entonces lo importante era recortar en esos servicios sociales, y así lo hicieron. Así, acabaron incluyendo esos servicios sociales que gestionaba el ICASS en la *conselleria* de Benestar Social i Família. Es decir, recapitulemos: eliminaron el ICASS para proponernos hoy un artefacto similar pero vacío de contenido, y con toda la inseguridad jurídica posible que han podido encontrar detrás. No sabría decir si es audacia o trilerismo político.

Así, pues, y pregunto en nombre de muchos catalanes a los que estoy seguro que les importa poco su épica separatista: ¿Van a gestionar las prestaciones sociales de los catalanes a través de una agencia creada con una ley de dudosa constitucionalidad?

Porque es que ustedes con esta ley se plantean otro objetivo, y este creo que es el importante: la creación del agravio. Es la fábula, el agravio. Utilizan la fórmula de siempre: redactan una ley que saben que tiene artículos que el Tribunal Constitucional tendrá que suspender, porque, básicamente, aceptarlos sería lo mismo que aceptar una modificación de la Constitución, y porque ya saben lo que el Tribunal Constitucional ha establecido sobre sus famosas estructuras de estado. Una vez eso ocurra, una vez que nuevamente el Tribunal Constitucional vuelva a decirles lo que ya saben, iniciarán la fase de creación del argumento victimista y anunciarán la maldad del sistema constitucional, que funciona igual que en cualquier otro país democrático que se precie de serlo. La finalidad, ¿cuál es? Agrandar un semillero de agravios con el que mantener su vivero de odios –agrandar un semillero de agravios con el que mantener su vivero de odios. Y todo por unos objetivos políticos.

Así, llegaremos a ver cómo ustedes impulsan campañas gestadas por sus asociaciones títere, o *lobbies* de poder, que eso es en lo que se han convertido ya, como la promovida por la ANC este fin de semana en Vic y que ha superado todos los límites de lo éticamente superable en política; una burda simulación de un cementerio que la ANC ha convertido en una versión necia del respetable cementerio de Arlington; una campaña simplemente repugnante que lanza de manera poco subliminal la evolución del «España nos roba» al «España mata».

¿Ese es el camino que quieren seguir? ¿Es ese, el camino que quieren seguir? Su juego es peligroso. Juegan a forzar nuestro modelo de convivencia; juegan, con una falta de respeto asombrosa, a desestabilizar, en un estado social como es el español, a la propia seguridad social y a intentar hacer estallar por los aires los procedimientos democráticos que garantizan sus equilibrios. Y con ello acaban jugando con miles de catalanes a los que llevan obstinadamente a vivir en la confusión; una confusión que igual ustedes, que llevan muchos años, muchos de ustedes, en un cargo público, no lo saben, pero para aquellos que han tenido que trabajar ahí fuera en condiciones duras y que se han ganado muchos de los derechos que ahora tienen acaba mutando en inseguridad, y de ahí al miedo hay un paso. Pero, claro, ya sabemos, ya sabemos bien, que, de hecho, a ustedes les da igual la seguridad jurídica de lo que hacen. Ya lo hemos comprobado esta mañana, de hecho. Que en su cápsula nada ocurre. Todo es como quieren ustedes que parezca ser. Pero a nosotros no nos da igual.

Miren, ya no es creíble, el dato victimista. Creo que los catalanes saben que son ustedes los que han hecho todo lo posible por recortar el estado de bienestar en Cataluña y que si alguien ha sido protagonista indiscutible de esos recortes han sido, de forma activa y pasiva, Esquerra Republicana y Convergencia Democrática de Cataluña. En realidad han sido ustedes los causantes del sufrimiento de miles de catalanes –en realidad han sido ustedes los causantes del sufrimiento de miles de catalanes.

Y eso no se tapa con un proceso de desconexión, un proceso de desconexión que en realidad es de desconexión con sus propias culpas. Buscaron su enemigo exterior, y ahí salió lo del «España nos roba». Supongo que sabrán que no inventaron nada, pues cualquier europeo que conozca la historia del siglo XX conoce bien la estrategia y suele describirla con cierta aversión. Pero creo que no fueron creativos. O por lo menos no lo piensan. Y no les libra de la culpa de haber hecho algo muy deleznable usar el sufrimiento de miles de catalanes para construir un relato victimista al servicio de unos

objetivos políticos. Repito: usar, como han usado, el sufrimiento de miles de catalanes para construir un relato victimista al servicio de unos objetivos políticos. Este relato siempre tiene un capítulo final. Son como una mala película hasta en eso. Previsibles. Siempre hay un héroe que nos libra, o les libra, o libra a Cataluña, o a algunos catalanes, de la pérfida Hispania, y siempre hay un héroe de madera entre ustedes que blande una ley, aunque esa ley esté vacía, busca construir uno de esos capítulos finales que ha de conducirnos a la felicidad y que además nos ha de conducir a esos días en los que tendremos helados sin fin. Lástima que, como en el mito de Sísifo, la gran piedra siempre vuelve a caer, y su ley elixir, y curado todo, se vuelve a convertir en calabaza.

Y algunos nos preguntamos: ¿Hay alternativas a este sinsentido? Las hay. Ya les he afirmado lo sencillo que habría sido aplicar la ley de 2006 de servicios sociales y unificar la gestión de los mismos en el ICASS, dentro del sistema de seguridad social con todas las garantías jurídicas. Creemos que ese es el modelo más adecuado para nuestra comunidad. El ICASS seguiría siendo una entidad gestora de la seguridad social, con lo que podríamos evitar disfunciones entre administraciones y cambiaríamos el concepto de confrontación por el de colaboración. Pero, aparte de trabajar en un modelo aplicable de gestión de servicios sociales, ustedes podrían priorizar toda una serie de iniciativas que son más importantes, posiblemente, que este placebo de hoy.

Tienen la posibilidad de hacerlo. Les pondré algunos ejemplos. Aquí, ustedes, por ejemplo, podrían haber dedicado ciertos esfuerzos a la actualización de la cartera de servicios sociales, que no se toca desde 2011, que debería adecuar sus ratios a las actuales necesidades sociales. La Ley de servicios sociales establecía que la cartera debía actualizarse cada cuatro años. Pero no lo ha hecho. Cuando hemos preguntado por este asunto, las respuestas dadas no han sido satisfactorias. Así, en marzo, el Grupo de Junts pel Sí, en una de nuestras comisiones, la Comisión de Asuntos Sociales, nos comentó, a esta pregunta, que ahora mismo no se podía actualizar porque se requería mucho tiempo. ¿Mucho tiempo? ¿Es ese un argumento de peso? También la *consellera* habló en comparecencia en el mes de febrero. Allí nos habló de su voluntad de rehacer la cartera de asuntos sociales. Pero a día de hoy seguimos esperando. Incluso, se permitió el cinismo, y permítanme que lo diga, de respondernos a la interpelación hecha por mi compañera Noemí de la Calle que con la aprobación de la Ley de la Agencia de Protección Social, la de hoy, solventaríamos el problema. Con nosotros no funcionan los placebos.

Ustedes, por ejemplo, también podrían haber dedicado sus esfuerzos a desarrollar la Ley de promoción de autonomía personal. En el 2013 se habló de esta ley; en 2014, en mayo de 2014, se pidieron comparecencias que no se substanciaron, y la *consellera* Bassa, el pasado febrero, también nos habló de promover un debate en torno a la misma. Seguimos esperando. ¿Se han quedado sin tiempo también sobre esto?

Sin tiempo también se han quedado para constituir el Consell Català del Treball Autònom. Los autónomos llevan seis años esperando. Los mismos años que todos llevamos esperando para que se desarrolle la Ley 14/2010, de la infancia y la adolescencia. ¿Demasiado esfuerzo?

Pero, ya que no consideran necesario ejercer la iniciativa legislativa útil –de hecho solo han propuesto una ley en lo que llevamos de legislatura–, nosotros les invitamos a que se sumen a nuestras propuestas, como la Proposición de ley de apoyo a las familias con hijos a cargo. ¿O eso les aparta de algún objetivo político?

Yo creo que ustedes lo que prefieren es que debatamos de la nada. De hecho, llegamos así a otro de los ejemplos más lacerantes, que evidencia como priorizan ustedes solo aquello que les puede servir para sus objetivos políticos. Cuando se abrió la ponencia de esta ley que hoy votamos –que se han cocinado ustedes mismos, por cierto–, se abrió a su vez la ponencia de renta garantizada de ciudadanía, en la que sí participan más o menos todos los grupos. La CUP no aparece mucho, pero, bueno, no vamos a entrar en detalles. Desde este grupo parlamentario y desde otros grupos de la oposición se ha pedido en diversas ocasiones que se agilicen los trámites. Pero, mientras hoy tenemos un texto para una ley inerte, vemos como esa ley, que es muy importante para todos, se ralentiza despriorizada. Y podemos seguir.

Podríamos hablar también de la deuda con los centros especiales de trabajo, o cómo se quedan de perfil ante el incremento de la pobreza femenina, un hecho especialmente duro entre aquellas mujeres que son cabeza de familias monoparentales. Esto es algo

que el SOC debería estar ayudando a solucionar a través de programas de empleabilidad y formación. Pero con la preocupante situación del SOC eso es una quimera; una situación que viene a ser, creo, una enmienda a la totalidad de sus teorías supremacistas sobre aquello de que el Govern de Catalunya lo gestiona todo mejor. Pues no, miren, en esto no es así. Lo siento mucho, señora Bassa.

De hecho, podríamos seguir con el listado de agravios, los agravios de verdad, los que tenemos los catalanes contra ustedes, los que son fruto de su inacción. Yo solo les digo que ninguna de estas iniciativas que he listado y el Govern de la Generalitat no está priorizando habría sido calificada de placebo, ni por nuestro grupo ni por nadie; pero esta ley, vuelvo a repetir, esta ley que estamos debatiendo hoy, sí.

Una ley que –y permítanme una breve alusión tanto al PSC como a Catalunya Sí que es Pot– solo puede ser, desde nuestro punto de vista, rechazada. No cabe un texto alternativo como el que han presentado, un texto que no pretende recuperar el ICASS, con su formulación de 2006, sino que simplemente intenta decir «no», pero sin molestar demasiado, a través de una propuesta que es poco implementable. Volvemos a repetir: el ICASS nos servía, recuperémoslo. De todas maneras, creo que con esto han establecido una relación que en un futuro puede fructificar mucho y nosotros siempre hemos dicho que estamos a favor del amor, por lo tanto, creo que es bueno que la mantengan.

Así pues, y a modo de conclusión, creo que con todo lo expuesto dejamos claro por qué presentamos esta enmienda a la totalidad, porque no podemos apoyar una ley desafiante que ha sido pensada para alimentar un relato victimista, porque nuestra alternativa, el ICASS, sí que no lo es, sí que no es un placebo.

Diputadas, diputados, en una pasada intervención en este Pleno hace unos meses hablé de un concepto, la «resiliencia». Refería el mismo aplicado a la capacidad de nuestros trabajadores públicos para adaptarse a las injustas decisiones impuestas sobre ellos estos últimos años, pero creo que puedo extenderlo a la mayoría social que en Catalunya, resilientes, solo esperan que ustedes dejen pronto de gobernarnos, porque la mejor política de protección social es que ustedes dejen de gobernar Catalunya.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor García. A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat amb text alternatiu, presentada conjuntament pel Grup Parlamentari Socialista i pel Grup Parlamentari de Catalunya Sí que es Pot, té la paraula la senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Conseller, conselleres, presentem, en aquest cas, el Grup de Catalunya Sí que es Pot i també el Grup Socialista una esmena amb text alternatiu, que és un fet innovador, no havia passat mai en aquest Parlament, que dos grups de l'oposició presentéssim una esmena a la totalitat amb text alternatiu de manera conjunta. I els vull dir que és una esmena que presentem en positiu, així ho vam dir l'altre dia, que vam presentar en roda de premsa el text, quan la vàrem registrar, perquè el Grup Parlamentari Socialista vol una agència, una agència de protecció social, però volem una agència que sigui útil i una agència que sigui realista.

La veritat és que avui, que vostès presenten la seva primera llei de ruptura, doncs, la veritat és que de ruptura poca i amb el que ha passat aquest matí, doncs, sembla que aquest debat passarà sense pena ni glòria, amb poca cerimònia, i no serà un dia històric, si més no per aquest tema.

I nosaltres, dient-ho ràpidament, tenim la sensació que els grups que donen suport al Govern han fet un text que s'ha quedat molt curt. No curt per dalt, perquè sí que hi ha gestos d'anar cap a la seguretat social catalana, però sí que molt curt cap a baix, per sota, perquè si tenim capacitat a Catalunya de gestionar protecció social –i en tenim molta, tenim competències exclusives en matèria de serveis socials–, en tenen també els ajuntaments del nostre país. I aquí vostès no han volgut fer una agència de protecció social que pensi en els ajuntaments, en el món local, que també gestiona i gestiona molt bé les prestacions i els serveis de política social. Per tant, nosaltres el que trobem en la seva norma és molta retòrica, però poca agència, poca protecció i poc social.

Hem escoltat, per part dels grups que presenten la proposició de llei que avui debatem, doncs, molt model, molts objectius, però la veritat és que altres comunitats autònomes, com poden ser Andalusia, Aragó, Cantàbria, Múrcia i fins fa no gaire Catalunya també havien tingut instituts de serveis socials i agències que més o menys volen fer, intenten fer el que intentem també amb aquesta llei. Per tant, jo voldria fer una crida perquè no fem un excés d'adanisme, sembla que tot comença en aquesta Catalunya gairebé postautonòmica i preindependent. Fa molts anys que gestionem serveis socials a casa nostra i, concretament, a mi m'agradaria fer, en el temps que tinc, una mica de repàs de com hem arribat fins aquí, perquè sembla que tot just comença ara i que la protecció social la començarem a gestionar a partir que s'aprovi aquesta agència. I fent una mica de repàs històric, en aquest mateix Parlament fa deu anys es va aprovar per unanimitat la Llei de serveis socials. Es va aprovar també la Llei d'infància, la Llei de prestacions socials de caràcter econòmic –tot això ho ha fet aquest Parlament–, i estem gestionant totes aquestes lleis.

També la Llei de serveis socials tenia prevista la descentralització de l'ICASS, però aquesta descentralització de l'ICASS, que és la col·laboració amb el món local a través de contractes programa, de ràtios i de moltes altres qüestions, doncs, aquesta descentralització de l'ICASS va desaparèixer perquè vostès mateixos la van derogar.

Hem tingut la Llei de mesures del 2014, i altres lleis de mesures, en aquest Parlament, que han anat retallant i fent desaparèixer instruments que teníem i que vostès, en aquest cas va ser Convergència i Unió, abans amb el recolzament del Partit Popular, després amb el recolzament d'Esquerra Republicana, doncs, van fer el més important per a la qüestió que ens afecta, que era la supressió de l'ICASS.

També van entrar en temes d'inspecció, en temes de registre, en temes d'acreditació. I ara ens volen fer..., ens volen vendre que vénen aquí a crear-ho tot de nou. Però és que aquí, en aquest país, hi havia més coses de les que tenim en aquests moments, perquè el seu Govern s'ha encarregat d'anar derogant i eliminant; eliminant instruments, eliminant capacitat d'intervenció per part del sector públic, però també retallant. Hem tingut retallades importants en la renda mínima d'inserció, hem tingut retallades en prestacions d'infància, a Catalunya s'ha augmentat el copagament en els serveis a l'atenció a la dependència, i especialment en les persones amb discapacitat. I tot això ha passat mentre aquests que ara ens volen portar aquesta llei de protecció social d'aquesta Agència de Protecció Social governaven.

No és només un tema econòmic, que també –hi ha hagut problemes econòmics i els continuem tenint–, es tracta d'una qüestió de voluntat política. Hi ha hagut desídia per part dels consellers i les conselleres que han hagut de desenvolupar i tirar endavant la Llei de serveis socials, i ara ens plantegen una llei de l'Agència de Protecció Social de Catalunya, quan hem de ser conscients que el nostre país, lamentablement, Catalunya, després de la Castella - La Manxa de Maria Dolores de Cospedal, ha estat la comunitat autònoma que més ha retallat en serveis socials. I crec que és important posar això en relleu el dia que parlem de l'Agència de Protecció Social.

I si parlem de drets i parlem de retallades, crec que també hem de posar a sobre de la taula la gestió. Perquè avui no estem parlant d'una llei que generi drets, estem parlant d'una llei que ha de gestionar millor les prestacions i els serveis que tenim. I quan parlem de gestió de polítiques socials, hem de posar a sobre de la taula què ens ha passat amb els contractes programa tots aquests anys; què ens ha passat amb els impagaments per part dels departaments afectats; què ens ha passat, també, amb un govern que no ha actualitzat la Cartera de serveis socials –la Cartera de serveis socials és la que va aprovar el Govern d'esquerreres i encara no s'ha tornat a modificar–, no s'ha fet cap planificació en aquest país, i l'únic que hem tingut és un canvi de departament per a la tramitació de la renda mínima d'inserció, que tots sabem les conseqüències que va tenir: encara tenim expedients pendents des del 2012.

Per tant, no fem adanisme, no pensem que tot comença ara. Hi ha hagut retallades, no hi ha hagut desenvolupament de normes i el que hi ha hagut sobretot és una mala gestió, no només per qüestions econòmiques, sinó també per desídia o per poca capacitat del Govern que hem tingut.

Entro en el capítol de promeses, perquè no només es tracta de drets i de retallades i de gestió. El Govern de la Generalitat, des del 2011 cap aquí, també ha fet molts anuncis

i moltes promeses. Catalunya havia de tenir una llei catalana d'atenció a la dependència; ningú l'ha vist; encara l'estem esperant. Catalunya també havia de tenir una llei marc que havia de ser la que ens havia de donar llum sobre aquest model català de protecció social, que no era aquesta agència; la consellera Munté se'n recordarà, de quan la va presentar a bombo i platerets, la llei catalana de protecció social. Ningú més ha tornat a saber res més d'aquesta llei. Van parlar també que farien la contrareforma de la renda mínima d'inserció, perquè després de la clatellada que li van fer Convergència i Unió i el Partit Popular, l'arribada d'Esquerra al Govern havia de servir per restituir el dret subjectiu; continuem amb la renda mínima igual que com la van aprovar el Govern de Convergència i Unió amb el Partit Popular. Havien de fer també un programa director de protecció social; també l'esperem. Tot això és el reguitzell de les *seves* promeses, dels seus anuncis des del consell executiu.

També tenim mandats del Parlament. Perquè també n'hem parlat molt, al Parlament de Catalunya, sobre protecció social i també sobre gestió. I recordo –i ho recordem tots–, el 2014, una interpellació i una moció que es va substanciar en aquest Parlament, on el diputat Oriol Amorós interpellava el conseller Puig. I d'aquella moció, i aquesta moció sí que surt en l'exposició de motius de la llei que avui es votarà aquí, es parlava de la tresoreria i la seguretat social catalana; aleshores, sí; aquí ja sí que comencem a veure quin és el motiu que hi ha darrera d'aquesta Llei de l'Agència de Protecció Social catalana. Al final, la tresoreria i la seguretat social catalana. Per això, nosaltres també hem fet una esmena a la totalitat amb text alternatiu.

Fet tot aquest repàs de retallada de drets, de retallada econòmica, de mala gestió i d'anuncis i promeses incomplertes, si fem balanç del que tenim en aquests moments a Catalunya, la situació de Catalunya el 2016 –no d'aquesta que va cap a la independència, la real, la que viuen cada dia els catalans i les catalanes–, el que tenim és menys protecció social, més pobresa severa, una incapacitat per part del Govern de la Generalitat d'esgotar els recursos que dediquen a la protecció, i l'exemple és la pobresa energètica, i pendent, encara, aquesta renda garantida de ciutadania que, per nosaltres..., l'agència que nosaltres proposem també és aquesta oportunitat.

Una manca de programació, i és evident que també, fins i tot, una incoherència en l'organigrama del Govern, on sembla que, ja, aquest capítol no el té vostè, consellera Bassa, sembla que recau en mans de la consellera Munté, on es planifiquen i s'organitzen les polítiques de l'estat del benestar.

Per tant, no és una llei de ruptura, no fem adanisme i sapiguem en quina situació tenim, en aquests moments, el nostre país. La llei que ens porten avui al Parlament no té cap novetat, no té cap innovació i el que sí que té és molta propaganda. Parlen d'estructures d'estat, però és veritat que a l'hora de la veritat el que fan és gestionar només les competències.

Nosaltres lamentem que no hagin fet menció a l'article 166 i 165 del nostre Estatut d'autonomia que sí que preveu aquestes competències exclusives en matèria de serveis socials. I també volem posar en relleu i compartir el que va dir el Tribunal Constitucional quan ens diu que sí que podem organitzar la gestió de les nostres competències en matèria assistencial. I per això té sentit fer una llei de l'Agència de Protecció Social i per això nosaltres no entrarem en el seu joc de trencar la seguretat social a nivell estatal; ho denunciem i el que fem és plantejar una alternativa realista i necessària, que entenem que sí que millorarà la vida de les persones.

Vull entrar, breument, en algunes de les qüestions que sí que hem vist en aquesta manera de tramitar aquesta Llei de l'Agència de Protecció Social. Estem preocupats per aquesta manca que té, aquest Govern, de manca de diàleg, de creure en el model de diàleg social. Per començar, la llei la presenten els grups que donen suport al Govern, no l'ha volgut fer el Govern. I això el que ha evitat és que aquesta llei passés pel Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya. Si vostès, en teoria, ens diuen que volen fer la llei de la seguretat social catalana, no entenem que aquells que, en teoria, l'haurien de pagar, aquells que, en teoria, haurien d'estar en el nucli dur d'aquest model català de l'agència i de seguretat social catalana, no es faci amb concertació social. Fins i tot, vostès no són molt consistents amb els seus arguments, amb el seu model i amb els seus actes; és evident que, per aquí, vostès tampoc estan sent gaire coherents.

I també ens sobta molt l'article 4.2 del seu projecte de llei; creiem que obre la porta a privatitzar la gestió de la protecció social, perquè parla de les quotes i les prestacions que es podrien gestionar per part d'entitats financeres. Ens sorprèn també que la CUP signi aquest projecte de llei que, en cap cas, seria de més control públic, de més control social i sí d'obertura de portes a la privatització.

I què és el que presentem nosaltres? Els deia que la nostra esmena és en positiu, que volem una agència i hem treballat amb els companys de Catalunya Sí que es Pot durant unes setmanes, per intentar articular un text alternatiu al seu. Vull agrair també la gran feina que ha fet l'Odile Rombouts, que és la lletrada, la jurista en el meu grup, i a professors i a experts que ens han donat un cop de mà també per articular aquest text alternatiu. Nosaltres, el que volem, en la nostra proposta, és millorar la protecció social; aquest és l'objectiu que ens plantejem.

I ho volem fer a partir de complir i desenvolupar la Llei de serveis socials; una llei de serveis socials, que el 2006 ja preveia el desplegament d'una agència de gestió de polítiques públiques i que vostès no han volgut tirar endavant. I volem fer-ho a partir de l'evolució de les necessitats socials que hi ha hagut al nostre país, i especialment volem que aquesta Agència de Protecció Social de Catalunya, la que nosaltres proposem, sigui el pal de paller, sigui la finestra única que ens ajudi a racionalitzar prestacions i a nuclear-ho tot a través de la renda garantida de ciutadania.

Quan he parlat amb alcaldes, amb regidores, de la nostra proposta, el que em deien era: «Hi ha molts recursos que estem dedicant als ajuntaments –ajuts d'urgència social, beques menjador–, que segur que, si poguéssim fer-ho tot a través d'una finestra única, si tinguéssim una història social compartida, si des dels ajuntaments, si les treballadores socials que formarien part de l'agència poguessin reconèixer drets i gestionar-los, hi hauria un estalvi econòmic, o, amb els mateixos recursos, arribaríem a més llocs, arribaríem a més gent.»

Això és el que nosaltres volem. I, per tant, no fem com en el seu text, que miren amunt i que volen trencar la caixa de la seguretat social, sinó que nosaltres intentem mirar a baix, mirar qui són les entitats, quines són les administracions que estan gestionant efectivament avui la protecció social al nostre país, són els ajuntaments, i per això volem que hi hagi una col·laboració amb el món local.

És per això que el nostre text parla de delegacions territorials de l'agència, parla de consells territorials, parla de seguiment dels contractes programa i parla d'un sistema d'informació robust que ens permeti justament això, fer una finestra única, que la gestió de l'Agència de Protecció Social de Catalunya esdevingui aquesta porta d'entrada, i capacitat de gestió, perquè entenem que fent economies d'escala, planificació compartida amb els ajuntaments, serà la manera que tindrem de racionalitzar prestacions i de racionalitzar també els recursos que hi dediquem.

Intentem que l'agència sigui un ens independent, que treballi amb un contracte de gestió i que tingui un seguiment acurat per part també del Govern, que forma part del seu òrgan màxim, el màxim òrgan de govern.

També –i acabo, amb els pocs segons que em queden– volem que l'entrada en vigor d'aquesta llei sigui molt progressiva perquè volem que es faci a través de la participació, de la col·laboració i de la incorporació de moltes de les carteres de serveis i prestacions que tenim de diferents departaments. Crec que serà la manera. Ho veurem. Suposo que aquesta proposta que nosaltres avui presentem no tirarà endavant, s'haurà de fer en el tràmit en comissió i en ponència, però creiem que necessitem fer bon govern, no fer tanta gesticulació. I davant de la política de gestos, el que volem és que la nostra Agència de Protecció Social tingui un contingut realista.

Davant d'aquestes polítiques de gestos volem, com a objectiu, millorar la protecció social. No volem xocs de legitimitats, el que volem és col·laboració entre les administracions. I, per tant, menys èpica d'estructures d'estat, més racionalització. Menys èpica sobre l'independentisme, més diàleg social amb patronals i sindicats. Menys èpica i més col·laboració amb les administracions locals. I, per tant, menys èpica i més bon govern.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, senyora Granados. A continuació, té la paraula el senyor Joan Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Bé, em disculparan però faré com la companya Eva Granados, intentaré parlar del tema de l'Agència Catalana de Protecció Social.

Catalunya Sí que es Pot apostem per la seva creació d'una manera nítida, amb un doble objectiu, que és millorar la protecció social de la ciutadania de Catalunya i alhora racionalitzar la gestió de les prestacions socials, que avui s'ho mereix.

La prova més evident del nostre compromís amb l'Agència Catalana de Protecció Social és que avui no ens limitem a presentar una esmena a la totalitat, sinó que presentem un text alternatiu, que vostès ens hauran de reconèixer que està molt treballat i que té molt de sentit.

Creiem que la clau per a la millora de la protecció social –i l'eix d'aquesta futura Agència Catalana de Protecció Social– hauria de ser la posada en marxa ja de la renda garantida de ciutadania com un dret universal que vertebrí tot el sistema de prestacions socials a Catalunya, que avui està profundament dispers.

I, en aquest sentit, amb tota els respectes, deixi'm demanar-los a Junts pel Sí i a la CUP que tinguin tanta diligència amb la renda garantida de ciutadania com l'estan tenint amb les anomenades «lleis de desconexió», perquè les persones en situació d'emergència social no viuen de declaracions grandiloqüents i abrindades, perquè si d'alguna cosa s'ha de desconnectar Catalunya és de la creixent pobresa i desigualtat. I la renda garantida de ciutadania és un bon instrument per desconnectar-se d'aquesta situació d'emergència social.

El panorama que viu avui Catalunya és un baix nivell de protecció social –ho saben tots vostès, ho han reconegut–, però també un desigual accés de la ciutadania a aquestes prestacions, per exemple, en funció del municipi en què resideix. Hi ha una diversitat de formes de gestió i d'institucions implicades que dificulta l'accés de les persones a aquestes prestacions, especialment de les que tenen més necessitats i menys recursos, també menys habilitats per accedir al complex sistema de prestacions assistencials.

I aquesta és una de les raons per les quals plantejem l'Agència Catalana de Protecció Social com un instrument que vertebrí la gestió de totes les administracions. No és una burocràcia més, és un instrument útil per millorar la vida de la gent. Aquesta és la raó d'existir del nostre projecte de llei alternatiu, que és un sí a l'Agència Catalana de Protecció Social i és un no a la proposició de llei presentada per Junts pel Sí i la CUP, que, amb tots els respectes, està buida de contingut i d'orientació social, potser perquè el seu objectiu és un altre.

És veritat que avui s'han fet moltes referències a les intervencions, és veritat que hi han referències socials a l'exposició de motius, però en la part que importa en les lleis, que són les parts dispositives, ni una sola –ni una sola– referència a l'orientació social que hauria de tenir aquesta agència.

El projecte de Junts pel Sí i la CUP oblida totalment el que hauria de ser la raó d'existir d'aquesta agència, que és la millora de la protecció i racionalització de les prestacions. Se'ns presenta això una altra vegada com una estructura d'estat. I deixi'm que els digui què més lluny de la realitat. Fins i tot utilitzant la metàfora crec que estem davant no d'una estructura, sinó d'una carcassa. Fins i tot m'ha semblat entendre que la portaveu de la CUP utilitzava la mateixa expressió «carcassa». Sí, és una carcassa, però una carcassa buida. I si em permeten una altra metàfora, això, en termes automobilístics, el que vostès han presentat avui, és en termes socials un Biscuter, això sí, que se'ns presenta a vendre «tunejat» com si fos un Ferrari nacional. I malauradament no ho és, perquè vostès saben que aquí, una altra vegada més, han fet allò de sempre: ensenyar i amagar, ficar-la i treure-la, amenaçar i no donar, perquè estan tot el dia jugant a amagatots, estan jugant a driblar-se tant que qualsevol dia d'aquests ensopeguen amb la pilota i cauen, o, el que és pitjor, es marquen un gol en pròpia porta, que és el que crec que molt probablement passi a partir del dia d'avui.

El text alternatiu que els hem presentat està al servei de la millora d'aquesta protecció social, sense generar expectatives, perquè sabem que no és fàcil, però aprofitant totes les potencialitats que ens ofereix l'actual marc estatutari. Jo no puc entendre com amb tanta cosa que queda per fer a Catalunya amb competències pròpies vostès estiguin tot el sant dia plantejant tot el que farien si fossin no sé què. Per què no es preocupen del

que han de fer sent el que són? Perquè gran part de les competències que avui estan en mans de la Generalitat de Catalunya no estan desenvolupades.

Miri, aquest projecte de llei que vostès han presentat genera expectatives falses, però, a més, obre les portes a la privatització. Ho ha dit l'Eva Granados. Però no només a la privatització de la gestió, que això ja està, sinó a la privatització del model de *finançament* de la protecció social. I, si és que no, espero que acceptin la nostra esmena a la totalitat que, en aquest sentit, ho deixa molt clar.

Voldríem destacar també la nostra aposta per la descentralització territorial de l'Agència de Protecció Social. Els ajuntaments estan jugant un paper central, són les administracions que estan en primera línia de foc, que afronten drames quotidians, en situació d'emergència social, que moltes vegades ho fan sense competències, i ells no es queixen d'això, perquè no és de la seva competència, però és de la seva incumbència. No tenen recursos, però amb una clara voluntat política ho afronten; serveis socials d'ajuntaments que estan moltes vegades desbordats, i els seus professionals ho fan saber, i resulta que quan es tracta de presentar un projecte de llei, vostès, Junts pel Sí i la CUP, s'obliden del paper clau dels ajuntaments.

I no només això, sinó que fan una declaració expressa d'un model *centralitzat* d'agència catalana de protecció social. Aquest és el nou país que ens volen construir?, un país centralitzat a Barcelona? No, al contrari; el que necessita aquesta Agència de Protecció Social és una profunda descentralització territorial, que és el que ens hem plantejat, perquè és clau. Com necessita, també, per exemple, l'establiment d'un contracte programa del Govern amb l'Agència de Protecció Social, que fixi objectius, compromisos, sistemes de rendició de comptes i avaluació de les polítiques –avaluació de les polítiques–, el gran oblidat de totes les polítiques públiques en general, i especialment d'aquest Govern.

Tot això que nosaltres estem plantejant amb aquest projecte de llei que hem redactat conjuntament, que hem elaborat conjuntament amb els companys del Grup Socialista, no està en la proposició de Junts pel Sí i la CUP. Per això hem presentat aquesta esmena a la totalitat. I no hi està per una raó molt evident: perquè vostès estan més preocupats d'escenificar la desconexió que de construir instruments útils al servei de la millora de la protecció social, i això els perd d'objectiu, i d'aquí, el resultat que avui ens presenten.

Catalunya Sí que es Pot apostem claríssimament per un paper clau de les organitzacions socials i sindicals en el govern de l'Agència de Protecció Social. I aprofito per saludar la companya Antònia Pasqual, en representació de Comissions Obreres, i els altres companys dels sindicats que estan aquí presents.

Vostès s'omplen la boca de societat civil, però amb el seu projecte situen el paper de les organitzacions socials i sindicals de manera residual, per exemple, com han fet en l'elaboració d'aquesta proposició de llei: han eludit el diàleg social i han eludit el dictamen del Consell de Treball, Econòmic i Social, que és clau, que és obligatori, amb la llei que hem aprovat a Catalunya. Ajuntaments i organitzacions socials i sindicals han de tenir un paper clau en la futura Agència de Protecció Social.

Vull entrar en una matèria que vostès han eludit, però com que jo estic acostumat, estem tots acostumats que es digui una cosa i la seva contrària... Aquí es diu: «No, això és una estructura d'estat», i ningú ha parlat que un dels objectius evidents d'aquesta Agència Catalana de Protecció Social és la gestió de la seguretat social comuna; és a dir, la creació d'una seguretat social pròpia. Però vostès no ho han dit, però ho colen d'amagatotis, que és al que s'estan acostumant últimament, eh?, per fer veure que fan coses i convèncer els que estan convençuts que això es farà diuen que ho fan, però a la pràctica ho amaguen sempre.

Bé, jo vull emplaçar a discutir a fons en aquesta cambra, si vostès volen, el debat sobre la possible seguretat social catalana; però, clar, amb dades, amb documents, amb criteris polítics, de manera rigorosa, no amb actes de fe, que és amb el que s'està fent en moltes ocasions.

Nosaltres estarem encantats de fer-ho i estarem encantats de refermar que per Catalunya Sí que es Pot la seguretat social és avui el principal instrument de solidaritat entre treballadors i treballadores, i nosaltres el volem preservar, tal com existeix, millorant-lo, però preservant-lo. Trossejar la seguretat social, lluny d'augmentar la sobirania de Catalunya i millorar les pensions, el que provocaria és exactament el contrari.

A veure si ho entenem, en una economia globalitzada aixecar fronteres legals en matèria de seguretat social, de legislació laboral o de fiscalitat sobre el capital i les empreses el que provoca no és més sobirania per a Catalunya, sinó augmentar les oportunitats de dúmping laboral, social i fiscal de Catalunya. I jo entenc que a Convergència Democràtica de Catalunya i els seus economistes liberals companys de viatge a Junts pel Sí els encanti la idea de posar a competir treballadors entre si, uns contra els altres, ho entenc; el que no puc entendre, no puc entendre de cap de les maneres, és que Esquerra Republicana i la CUP s'apunten a aquesta estratègia de competitivitat ultraliberal de posar a competir uns treballadors amb els altres en una matèria tan definitòria, tan definitiva, com és el tema de la seguretat social.

Ho diré més clar: nosaltres no volem veure els treballadors de SEAT de Martorell competint amb els treballadors de Landaben, a Navarra, o d'Almussafes per veure qui accepta menys cotitzacions per fer més competitiva la seva empresa. No volem veure els treballadors de Nissan, o els transportistes, o qualsevol altre sector de treballadors i treballadores competint amb els treballadors d'altres indrets d'Espanya a veure qui baixa les seves cotitzacions per fer més competitiva la seva indústria, i, com a conseqüència d'això, abaixar també les pensions. No volem que el que ara passa entre els treballadors catalans i espanyols i els d'Eslovàquia i Romania passi entre els treballadors de Catalunya i els de València. Perquè en una economia globalitzada disposar d'una seguretat social suposaria clarament una competència de reducció de les cotitzacions; està passant entre els estats de la Unió Europea en aquest moment.

Fixeu-vos-hi bé, no aixequem fronteres, fem el contrari; el que en aquests moments necessitem és anar cap a l'harmonització de la seguretat social europea, i, mentre, sobretot, no debilitar un instrument de solidaritat com el que tenim. Això no permetria augmentar la sobirania de Catalunya, només serviria per augmentar la sobirania de les empreses, dels poders econòmics i, especialment, del sector financer, que està fregant-se les mans sobre la possibilitat que la seguretat social faci figa per fer-se amb el gran botí de guerra de privatitzar la seguretat social a través dels fons de pensions.

El camí que nosaltres els proposem és absolutament diferent del que vostès es plantegen. I sobretot, si us plau –si us plau–, no juguin amb les expectatives ni amb les esperances de la gent. A la gent que té pensions mínimes, com és normal, si li diuen que li apujaran les pensions, li agrada escoltar-ho, i s'ho creuen. I vostès els estan enganyant. I estan jugant amb els sentiments més importants que té la gent, que és el seu instint de supervivència; estan jugant amb les angoixes de molta gent. Vostès saben que això no és possible.

En aquests moments la seguretat social espanyola ha tancat amb un dèficit de 16.000 milions d'euros anuals, dels quals prop de 4.000 milions corresponen a Catalunya. I resulta vergonyant que els que han votat a Madrid la reforma laboral del Partit Popular, que amb la seva precarització de contractes i salaris és la principal causa de la caiguda de les cotitzacions i, per tant, del dèficit de la seguretat social, ens vinguin aquí a dir que el que volen és una seguretat social catalana per apujar les pensions. No; amb les seves polítiques, mai poden pujar les pensions, sempre baixaran, perquè vostès estan xuclant el que és determinant per finançar les pensions, que és els ingressos per cotització a través de les seves apostes de precarització.

La massa salarial de les pensions catalanes està en aquests moments en 22.000 milions d'euros anuals, que les financen les cotitzacions d'empreses i treballadors. Hi insisteixo, Catalunya ha tingut el 2015 un desequilibri entre ingressos i despeses de 3.754 milions d'euros, el més important darrere d'Andalusia. I té una situació molt complicada. Catalunya té avui una despesa de pensions mitjana superior a la mitjana espanyola. Per diferents raons: primera, perquè les nostres dones es van incorporar abans al mercat de treball i, per tant, som més pensionistes que altres; en segon lloc, perquè les nostres pensions són més altes perquè les cotitzacions, en el seu moment, ho van ser, però ara ja no ho són, perquè les polítiques de privatització han igualat els salaris a la baixa dels treballadors catalans i dels treballadors espanyols.

Per això aquest desequilibri és estructural i vostès no poden dir el que diuen, que això augmentaria la sobirania i milloraria les pensions dels treballadors i les treballadores catalanes. No pot ser, i sobretot el que no pot ser és que vostès els diguin que això ho faran de manera unilateral. Han arribat vostès a un nivell de deliri que ratlla l'esperpent.

O sigui, vostès diuen –vostès diuen– que els treballadors i les empreses continuaran ingressant els seus ingressos a la tresoreria de la seguretat social espanyola, perquè ja han dit que no els posaran en aquesta tessitura d’haver d’escollir això –ho ha dit el senyor Puigdemont–, i, en canvi, les pensions les pagaran vostès. Em poden explicar com poden vostès explicar aquesta desconexió? Vostès poden explicar com a través d’una decisió unilateral vostès passaran a gestionar la seguretat social catalana? És que no veuen que estan arribant a un nivell de deliri que ratlla la situació més esperpèntica que s’hagi pogut produir? De quina manera? Com pensen pagar vostès aquestes responsabilitats?

Miri, el que ha de fer el Govern català i els grups que li donen suport és dedicar-se a gestionar les prestacions sobre les quals tenen competència, que bona falta fa, i accelerar l’entrada en vigor de la renda garantida de ciutadania. I si alguna vegada volen parlar de seguretat social, parlem-ne, però en profunditat i amb dades, amb dades importants, perquè vostès saben... –vostès saben–, jo els he de reconèixer una cosa, que quan es tracta de debats teològics vostès són imbatibles, és un acte de fe i aquí ningú els guanya, però quan es tracta de discutir sobre dades, com sap molt bé el vicepresident Junqueras, aleshores la cosa ja és una mica més complicada, des d’aquest punt de vista.

Els ho dic, mirin-me a la cara, els que han presentat aquest tema, diguin de veritat: vostès no creuen que el text que hem presentat el Grup Socialista i Catalunya Sí que es Pot és tècnicament i políticament molt millor que la proposició de llei de Junts pel Sí i la CUP? Si vostès estiguessin de veritat preocupats per la protecció social i no per fer cada dia gestos buits estic segur que votarien la nostra esmena a la totalitat amb el text alternatiu, però, clar, avui estem en una altra etapa, avui estan en aquella etapa de «tot per la qüestió de confiança».

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Coscubiela. A continuació, per al torn en contra, té la paraula la senyora Mireia Vehí.

Mireia Vehí i Cantenys

Gràcies, presidenta. Abans que res, aclarir-los que sí, que això serà una agència, de moment, autonòmica. És que ho van repetint..., vull dir, els primers que ho hem dit som nosaltres. Sí, serà una agència autonòmica. És una agència que és imprescindible per construir la república catalana. I sí, som independentistes, sí, assumeixin-ho. I estem generant estructures d’estat. A partir d’aquí, ja està, vull dir, no cal que tornem en bucle cada vegada. Com a prèvia.

Al PP. No val a fer bromes, senyor Fernando, estem parlant de coses serioses i estem parlant de garantia de drets, a més. I la CUP no s’ha tragat res, la CUP aposta per generar estructures d’estat públiques –i, ara, quan vagi contestant, aniré explicant–, i la CUP aposta per un procés que pugui esquarterar el cademat del 78 i també els «aires limpios» dels quals vostè parla, no sigui que vagin vestits de verd i entrin per la Diagonal.

A Ciutadans. La Generalitat, fins ara, no disposava de l’agència perquè el Tribunal Constitucional havia impugnat la disposició addicional la legislatura passada, disposició addicional que ara sí que es valida perquè la literalitat del text era en futur, que si d’això en diu «seriositat»..., la veritat és que és bastant absurd.

I sobre la cartera de seguretat social, la Llei de dependència, la Llei 14/2010, etcètera, són altres temes, senyor García, però ja que els treu i ha tret la participació de la CUP a la ponència de la llei de la renda ciutadana garantida, que hi participa poc, sí, i li explicaré per què; i li explicaré per què a partir del paper que està fent el seu grup en aquesta ponència de llei: està intentant repartir misèria, està intentant limitar l’accés, sí, limitar l’accés i preocupar-se per si la gent estafa l’Estat per cobrar sis-cents tristos euros. Això en un context de crisi; la crisi que aquests catalans que vostè tant estima la pateixen i molt. I la renda ciutadana garantida més que un placebo és una vergonya en els termes en què vostès l’estan discutint.

Al PSC. A veure, l’Agència Catalana de Protecció Social no gestiona drets, és una carcassa, ho hem dit, per tant, no ho sé, vostès diuen que la seva –ho ha dit també el senyor Coscubiela– és molt més extensa. Jo, la veritat, és que m’he llegit les dues i la que veig una mica més pobra és la seva, però, bé. Vostè ha dit: «Útil i realista.» També ha dit: «Govern d’esquerres» i jo d’això en dic «tripartit *style*» (*rialles*) i contracte de ges-

tió versus organisme autònom. Un contracte de gestió què vol dir? Vol dir concerts, vol dir laxitud en el control dels diners...; això sí que obre la porta a la privatització, senyora Granados, això sí. També, al seu text alternatiu, també hi diu «de capacitat de nomenar personal directiu», quan a l'altra, a la ponència que hem presentat nosaltres, tot és de control i gestió pública; per tant, més càrrecs i més capacitat de posar-los a dit. I el consell executiu que vostès plantegen també n'és un bon exemple, d'això. I municipis i ens locals, llegeixi's l'article IV, i veurà que també es preveu.

Senyor Coscubiela, la renda ciutadana garantida, vostè em pensava que sí que tindria una anàlisi una mica més crítica del tema, no facin demagògia perquè vostès també estan participant des d'una perspectiva de repartir misèria. La CUP, n'hem parlat cinquanta vegades, aposta per la renda universal. I sap què?, que estem sols ens aquesta cambra, i a vostès ja els va bé això de la renda ciutadana garantida.

I parlant de Comissions Obreres i del diàleg social, clar, vostè..., quan manava el tripartit i era secretari general de Comissions Obreres, vostè va firmar que part del sou dels funcionaris anés als plans de pensions de «la Caixa». D'això en parlava? (*Remor de veus.*) Perquè nosaltres en tenim dubtes, eh?, del paper que han jugat (*alguns aplaudiments*) Comissions Obreres i UGT en la protecció de les pensions (*persisteix la remor de veus*), nosaltres en tenim dubtes. Li recomano que vagi a veure (*veus de fons*) –relaxi's–, li recomano...

La presidenta

Si us plau...

Mireia Vehí i Cantenys

...que vagi a veure una obra de teatre que es diu *Hazte banquero*, l'han fet ara –l'han fet ara–, és boníssima i despullen Comissions Obreres, i UGT també, en totes les males praxis que podem treure a la llum, perquè, clar, com que vostès s'omplen la boca d'organismes públics i de justícia social... Parlem de tot.

Mirin, nosaltres no justifiquem..., perquè aquí s'ha dit unes quantes vegades que la CUP es menja i la CUP es deixa de menjar. Nosaltres ni justifiquem les retallades ni les males gestions però en aquest Parlament ni el PSC, ni Iniciativa, ni el PP ens poden donar lliçons de res. (*Remor de veus.*) No, som nosaltres qui als nostres ajuntaments hem d'arreglar els merders que posen, com a Sabadell, com a Sant Cugat, etcètera.

Ara bé, no titllin el procés de corrupte i d'excusa per la mala gestió quan són vostès que es neguen a trencar amb un règim i amb un model polític i administratiu clientelar, demofòbic i sovint d'arrel corrupta.

Gràcies.

La presidenta

Senyor Coscubiela, per què em demana la paraula?

Joan Coscubiela Conesa

Per demanar-li a la diputada de la CUP que, si us plau, retiri les seves paraules i explicaré per què.

La presidenta

Podem acabar el debat i després la hi dono?

Joan Coscubiela Conesa

Sí, sí, sí, com vulgui...

La presidenta

D'acord.

Joan Coscubiela Conesa

...vostè és la presidenta.

La presidenta

Té la paraula el senyor Chakir el Homrani.

Chakir el Homrani Lesfar

Aniré ràpidament, que s'esgota el temps. Bé, comencem. Primer, agrair-los el to; hem tingut debat, crec que està bé. Hi han diferències, bastantes diferències.

Senyor Fernando, quan l'estava escoltant, el primer que m'ha vingut al cap és *el perro del hortelano*, però després m'ha vingut al cap un element que dius..., i va ser un llibre que durant molt de temps va ser un llibre de referència per al món socialista, és molt curiós; i és un llibre..., per llegir crec que és interessant, que és el de *No pensis en un elefant*. És a dir, la capacitat de generar macros de debat entorn d'una realitat paral·lela. Vull dir, si jo porto el debat al meu àmbit, no hi ha cap problema; amb la qual cosa no hem parlat de l'agència, hem parlat d'altres coses, i l'únic que ha dit de l'agència és «conservadora» –conservadora, conservadora. Aquí aprofito per respondre a tothom, perquè tothom ho ha anat donant per suposat, i jo..., a vegades em sobta; quan es diu que al consell de govern hi participaran els agents socials i econòmics representatius, a mi no em passa pel cap res més que els sindicats i les patronals; però, bé, aquí cadascú diu el que vol. *No pienses en un elefante*.

Senyor García, jo el que li demanaria és una miqueta de respecte. Perquè crec que utilitzar, com vostè ha dit, teories supremacistes, crec que a vegades, allò..., ens passem; i ens passem de rosca en moltes coses. Jo en això li demanaria respecte. Li demanaria molt respecte, perquè el que fem és..., bé, el que fem és treure una importància a coses molt, molt greus, que crec que ens haurien de fer pensar.

A partir d'aquí, jo, en el fons, en tota la seva..., les intervencions, a mi també m'ha passat pel cap algun conte. A mi em recordava..., és que en el fons tracten els ciutadans i ciutadanes com als ratolins que van darrere del músic d'Hamelín. Jo crec que, a vegades, quan tractem els ciutadans com uns inútils, estúpids, que no tenen capacitat de pensar per si mateixos, ens tractem a nosaltres mateixos d'aquesta manera. I a vegades fem unes trampes entorn d'aquestes regles bàsiques que a mi em sobta. Tothom ha parlat de la renda garantida amb una facilitat importantíssima, eh?, dius... És clar, com que aquí els únics que som ponents..., curiosament, dels que hem sortit, que som la Mireia Vehí i jo mateix, tothom n'ha parlat –tothom n'ha parlat. S'està fent una feina brutal. Diria que l'únic ponent que no ha faltat a cap reunió és el senyor que tenen aquí al davant: un senyor jove, noi, com vulgueu; però ja m'enteneu. (*Remor de veus*.)

Estem reunint-nos un cop a la setmana, estem fent una feina que és molt important. I, a part, és que em fa gràcia perquè el text alternatiu, que es basa i que centra en el debat la renda garantida de ciutadania..., m'ho diuen dos grups parlamentaris que tenen una visió tan diferent de la renda garantida, que són els primers..., que estem discutint, perquè hi han moltes visions diferents. Jo crec que a vegades això d'utilitzar..., a mi em molesta, perquè estem fent un esforç tots plegats, molt important. (*Veus de fons*.) Si vostè no estava quan ha intervingut el Joan García, si us plau, calli. Ho dic «en sèrio». (*Aplaudiments*.) Perquè és que al final, aquí anem a allò directament.

Un altre element... (*Remor de veus*.)

La presidenta

Si us plau, si us plau...

Chakir el Homrani Lesfar

Un altre element que... (*Persisteix la remor de veus*.)

La presidenta

Si us plau...

Chakir el Homrani Lesfar

Sí? (*Pausa*.) És que els ho explicaré: jo sóc una persona molt simple, i ser simple significa que no puc parlar mentre algú està parlant al costat; és així, no tinc aquesta capacitat.

A partir d'aquí, un altre element que han tret tots vostès: l'ICASS. I han parlat de l'ICASS. A mi em sobta, perquè parlar-me de l'ICASS quan la proposta que portem té un tipus d'organització absolutament diferent..., tots em parlen de la participació dels agents i em parlen de l'ICASS. Aquesta possible participació no era la mateixa. Senyors, nosaltres plantejem un element diferent de l'ICASS; lícit i legítim, però diferent.

Amb relació als ens locals, poden trobar-ho a la llei. Jo és que de vegades..., em va sobtant, perquè... M'han parlat en diverses ocasions del 4.2, de les entitats financeres, que permet privatitzar... Senyors, això no ho troben a l'agència; suposo que dir-ho i dir-ho i dir-ho ens acaba portant al macro. Perquè, al final, el que acaben és donant una lliçó. I acaben donant lliçons sempre. És clar, jo, ja, des que he sortit aquí, he escoltat tant

allò de la reforma laboral..., que jo sempre parlo: «les reformes laborals». I aquí encara em fa més gràcia, perquè, és clar, això m'ho està dient qui presenta un text alternatiu conjuntament amb una força que va fer una reforma de les pensions que va significar una rebaixa del 20 per cent de les pensions –el senyor Zapatero– dels pensionistes. Bé, com que aquí solament es pensa en passat pels altres i no pel que tu fas, ho trobo bastant curiós –ho trobo bastant curiós.

Mirin, jo l'únic que acabo d'agrair de tot el debat que hem tingut és que, entorn d'aquesta proposta alternativa –que ens la mirarem i tal–, crec que queda molt clara una visió diferent, i és que vostès ens diuen que siguem realistes i pragmàtics, que no anem més enllà de les competències; el senyor Coscubiela ho ha dit clarament. Nosaltres pensem que la política ben ideada ha de tenir un punt de voluntat d'utopia. I nosaltres la tindrem, perquè, si no, no es poden canviar, perquè, si no, això d'«asaltar el cielo» és un eslògan i ja està. Perquè, després, a la realitat el que ens trobem són propostes tan realistes i tan pragmàtiques que mai canviaran la realitat, i nosaltres tenim ganes de mirar al present i el futur...

La presidenta

Diputat, ha exhaurit el temps

Chakir el Homrani Lesfar

...i no basar-nos en el passat.

Gràcies, presidenta.

(Aplaudiments. Joan Coscubiela Conesa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Coscubiela.

Joan Coscubiela Conesa

Gràcies, senyora presidenta. Companya Vehí, jo ja sé que esteu acostumats a passar comptes a tothom i que ningú us pugui dir res, és la regla del joc, però crec que us hauréu de començar a acostumar que tothom tenim igualtat de condicions.

No tot s'hi val, i sobretot el que no s'hi val és dir mentides i imputar a un altre diputat coses que són falses. Mai he signat cap acord amb «la Caixa» per la privatització dels fons de pensions dels treballadors públics, mai. I vostè, o ho desmenteix ara, o ho haurà de desmentir en un altre lloc. *(Remor de veus.)* Ni jo, ni Comissions Obreres. Li ho demano –li ho demano. Esteu traient un article fals que va ser desmentit pels actuals responsables de Comissions Obreres. No ho he signat mai.

Et demano, si us plau, que retiris el que has dit, perquè no tot s'hi val. Mentir i imputar a altres diputats coses que no han fet no forma part de les regles del bon joc parlamentari. Companya Vehí, et demano que ho retiris. Ni jo, ni Comissions Obreres, en el seu moment, quan jo era secretari general, hem fet el que tu ens has imputat. No sé què farà Comissions Obreres, que ja ho va desmentir; sé el que faig jo: demanar-te si us plau que no utilitzis els «infundis» i les mentides com a arma d'acció política. La Inquisició es va crear a Catalunya i a Occitània abans que a Espanya, i alguns sembla que la voleu ressuscitar en aquests moments.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Si us plau. Senyor Joan García, per què em demana la paraula?

Joan García González

Per al·lusions, també. *(Pausa.)* Senyora Vehí, després del que li ha dit el senyor Coscubiela –ja respondrà després, però–, només aclarir-li una cosa. Primer, els que han rebaixat i els que estan distribuint aquesta misèria són els seus companys de Junts pel Sí, que han rebaixat aquesta proposta que feia Ciutadans de sis-cents a quatre-cents euros de la renda garantida de ciutadania –primera. Segona, no ho sap perquè no hi van; només hi han anat dues vegades, que era quan hi anava la premsa.

O sigui que, senyora Vehí, potser aquesta superioritat moral que sempre mostra el que hauria de fer és retallar-la, d'acord?, i fer-la amb una certa modèstia.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyora Eva Granados, per què em demana la paraula?

Eva Granados Galiano

Per al·lusions també, presidenta. *(Pausa.)* Sí, ràpidament. Jo crec que si alguna cosa ha quedat clara després d'aquest debat és que sembla que hi ha molt poca voluntat de parlar de protecció social en aquest Parlament per part d'alguns grups i que sembla que fins i tot aquells que han signat la proposició de llei no s'hagin llegit la mateixa llei que ells estan proposant, pel que han dit i pel que s'ha comentat en aquest faristol.

I també, i per últim, vull apellar als diputats d'Esquerra Republicana, que van governar també aquest país, que van fer un govern d'esquerres, que van parlar de com s'havia de fer l'ICASS, com s'havia de fer la Llei de serveis socials, i que amb aquesta llei i tot el que estan aguantant i suportant per part de Convergència, i Convergència i Unió en el seu moment, estan dilapidant el desenvolupament de la Llei de serveis socials que es va aprovar en aquest Parlament per unanimitat.

Gràcies.

(Aplaudiments. Fernando Sánchez Costa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Sí, senyora presidenta; per al·lusions. *(Veus de fons.)* Home...

La presidenta

Sí, sí, sí.

Fernando Sánchez Costa

Sí. Doncs, jo, només un apunt, perquè com estem tan cansats de sentir menystenir el famós règim del 78, escoltin, que doni un nivell de competències i d'autonomia..., i que permet, fins i tot, fer unes reivindicacions..., que vagin vostès a fer les reivindicacions que estan fent a França, a Itàlia, a Portugal, a Alemanya i veuran què passa.

(Veus de fons i alguns aplaudiments. Noemí de la Calle Sifré demana per parlar.)

La presidenta

Senyora De la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Por contradicciones. *(Remor de veus.)* Sí, por..., bueno, yo me he sentido aludida como miembro de la ponencia, y ahora...

La presidenta

Contradiccions? Vostè no ha parlat...

Noemí de la Calle Sifré

Bueno...

(Remor de veus.)

La presidenta

Digui, digui.

Noemí de la Calle Sifré

El señor Chakir ha afirmado que se ha extrañado de que Catalunya Sí que es Pot y nosotros afirmáramos lo mismo cuando somos dos partidos que mantenemos posturas antagónicas y que, precisamente, o discutimos o no nos ponemos de acuerdo. Precisamente, Catalunya Sí que es Pot es un partido que ha respetado el texto del grupo promotor y nosotros somos el partido que menos enmiendas ha presentado porque encontrábamos que el texto estaba bastante correcto. Y ni una sola vez hemos discutido ni ha habido ningún tipo de..., no sé, de diferencias; con lo cual, que se dé a entender que la ponencia quizás se está retrasando, o lo que sea, por culpa del resto de partidos, lo siento, pero no es cierto.

(Chakir el Homrani Lesfar demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Homrani.

Chakir el Homrani Lesfar

Gràcies, presidenta. Hi ha una part d'allusions i hi ha una part de qüestió d'ordre. En la part d'allusions, senyora Noemí, no m'ha entès; jo no he dit això. Ja està; únicament això.

També una altra part és una qüestió d'ordre, i una qüestió d'ordre crec que important. Crec que, deixant a part alguna intervenció –que sí que ha sigut qüestió d'allusions–, crec que les dues últimes –deixant a part la de la senyora Noemí, que jo crec que no m'ha entès, i ja està– han sigut bàsicament per tenir un altre torn de paraula. No han sigut unes allusions. I crec que, en aquest sentit, el que volen és acabar el debat, perquè, com que hi ha un reglament parlamentari que comporta que hi ha un cert debat, hi ha un cert ordre i això dóna les paraules i qui presenta la proposició és qui tanca el debat, no s'ha volgut acceptar aquest tancament del debat.

I crec que en aquest sentit es fa tramples, amb el Reglament, i vull deixar-ho clar, perquè la intervenció de la senyora Granados no ha sigut per allusions.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Estem cridant a votació.

(Pausa llarga.)

D'acord amb l'article 114.5 del Reglament, procedirem primer a la votació conjunta de les dues esmenes a la totalitat que proposen la devolució de la proposició de llei.

Comença la votació.

L'esmena ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 71 en contra i 27 abstencions.

Atès que aquestes dues esmenes a la totalitat, de retorn de la proposició, han estat rebutjades, d'acord també amb l'article 114.5 del Reglament, procedirem ara a la votació de l'esmena a la totalitat amb text alternatiu.

Comença la votació.

L'esmena ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 79 en contra i 25 abstencions.

Atès que les esmenes han estat rebutjades, la Proposició de llei de creació de l'Agència Catalana de Protecció Social continua la seva tramitació.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Moltes gràcies a totes i a tots.

Es suspèn la sessió fins demà al matí, a les nou, que començarem amb el codi de conducta.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i onze minuts.